

Mục lục

- 1. Tiết Tử
- 2. Đệ Chương 2
- 3. Đệ Chương 3
- 4. Đê Chương 4
- 5. Đệ Chương 5
- 6. Đệ Chương 6
- 7. Đệ Chương 7
- 8. Đệ Chương 8
- 9. Đệ Chương 9
- 10. Đệ Chương 10
- 11. Đệ Chương 11
- 12. Đệ Chương 12
- 13. Đê Chương 13
- 14. Đệ Chương 14
- 15. Đệ Chương 15
- 16. Đệ Chương 16
- 17. Đệ Chương 17
- 18. Đệ Chương 18
- 19. Đệ Chương 19
- 20. Đê Chương 20
- 21. Kết Thúc
- 22. Phiên Ngoại Từ Đây Cố Lang Là Người Qua Đường

ĐẬU HỦ NƯƠNG TỬ HÀNH THÁI LANG [C]

Tô Kha An www.dtv-ebook.com

1. Tiết Tử

Ngày đông giá rét vừa qua khỏi, thời tiết tình hảo, thu diệp tâm tình cũng không tồi, nàng dọc theo bờ ruộng chậm rãi đi tới, đồng ruộng gian cái hơi mỏng một tầng tuyết, kia tuyết phía dưới đã có nhàn nhạt lục ý, thu diệp ngồi xổm xuống thân tới, muốn tìm kiếm kia thanh thanh chồi non khi, chỉ nghe được mặt sau có người quát một tiếng: "Uy, ngươi đang làm cái gì" nàng quay đầu lại nhìn nhìn, phía sau cách đó không xa trạm cái tuổi trẻ hậu sinh, cõng cung tiễn, dẫn theo chỉ gà rừng, một thân vải bố thô y, vai phải thượng lão đại một khối mụn vá, rất thấy được. Người nọ thấy thu diệp khó hiểu, nhìn chằm chằm hắn xem, vì thế thả chậm thanh âm nói: "Đó là nhà ta mà."

Thu diệp xoay người đứng lên, hướng tới kia hậu sinh cười một chút: "Ngươi là nhà ai hậu sinh, sao chưa thấy qua ngươi."

"Ta kêu Hàn Lương, là đằng trước tố Mai gia, ngươi là ai?" Người nọ nói.

"Ngươi là tố mai...... Phu lang đi, vậy ngươi phải gọi ta thanh dì, chúng ta phân so ngươi đại đâu." Thu diệp cười nói.

Kia hậu sinh nhất thời đỏ mặt, rốt cuộc không nghẹn ra cái "Dì" tới, hắn gả đến Cổ Hà thôn ba năm, gặp được người đại bộ phận bối phân đều so với hắn Thê Chủ cao, bất quá nói trở về, này trong

thôn liền như vậy những người này, mấy năm nay cũng đều quen biết, chỉ là giống như chưa từng gặp qua nàng đâu.

Thu diệp thấy hắn có chút xấu hổ, cảm thấy có điểm buồn cười, tính toán rời đi, vì thế nói: "Không quan hệ, ngươi kêu ta thu diệp cũng đúng, thượng ngoặt sông Xuân Hoa ngươi nhận thức sao, ta là nàng muội tử."

Hàn Lương không hé răng, thấy thu diệp hướng hắn đi tới, liền nhìn kỹ xem, này tiểu nương tử bất quá 20 xuất đầu bộ dáng, nhỏ gầy đơn bạc, tế mi tế mắt, tóc tùy ý lấy căn không biết từ nơi nào bẻ tới tiểu tế chi kéo, gió thổi qua, mơ hồ có thể thấy được thái dương chỗ dưới tóc mái mặt che đậy vết thương.

Đang ngây người, lại thấy hắn vị này tuổi trẻ dì hãy còn nhìn chằm chính mình trong tay gà rừng: "Hôm nay đi săn thú? Đã lâu không ăn thịt đâu, này gà nhìn không tồi, bán cho ta đi, chỉ là ta không lấy tiền, quay đầu lại cho người đưa qua đi, được không?" Dứt lời liền lanh lẹ mà từ hắn trong tay đem hạt phịch đồ vật xách qua đi, xoay người đi rồi: "Cảm ơn lạp! Tiền vãn chút cho người đưa lại đây."

Hàn Lương trong lòng thẳng phạm nói thầm: Này người nào nột.....

ĐẬU HỦ NƯƠNG TỬ HÀNH THÁI LANG [C]

Tô Kha An www.dtv-ebook.com

2. Đệ Chương 2

Thu diệp xách gà, vẫn là chậm rãi hướng gia đi, kia hóa ở trong tay phịch cái không ngừng, thu diệp đành phải nhặt căn gậy gộc gố một chút, mới ngừng nghỉ chút. Mới đi tới cửa, liền thấy đồng chùy cùng thiết trứng hai cái ngồi ở ngạch cửa thượng, đều treo hai hàng nước mũi, một hút một hút mà, thấy thu diệp, nhất thời nhào lên tới: "Tiểu dì, hôm nay có thịt ăn, quá tốt rồi!"

Thu diệp đem này hai cái từ trên người lột xuống dưới, thuận tay lau đi thiết trứng cọ ở trên người nàng nước mũi, "Các người cha mẹ đâu?"

"Bọn họ lại cãi nhau, cha ta đi rồi, ta nương truy cha ta đi." Đồng chùy cùng thiết trứng vui mừng nhảy nhót, thấy thịt, sớm đem cha mẹ mang đến không thoải mái ném rất xa. Thu diệp than nhẹ một tiếng, nàng về nhà cũng bất quá một tháng, tỷ tỷ tỷ phu hai cái vì một ít lông gà vỏ tỏi sự không biết sảo nhiều ít hồi.

Thiên sát hắc khi, thu diệp làm tốt cơm, trong viện mùi thịt bốn phía, thiết trứng nuốt nuốt nước miếng, kia móng vuốt nhỏ liền hướng đùi gà thượng duỗi, lão đại đồng chùy ngăn đón hắn: "Phải đợi cha mẹ trở về mới có thể ăn!" Thiết trứng bĩu môi, ba ba mà nhìn thu diệp, một bộ đáng thương tướng. Thu diệp sờ sờ thiết

trứng đỏ bừng khuôn mặt nhỏ, ra vẻ dũng cảm mà nói: "Không đợi! Nghe tiểu dì, chúng ta ăn đi!"

Dì cháu ba cái ăn đến chính hoan, nhưng thấy Xuân Hoa lôi kéo phu lang Lưu thị từ viện môn vọt vào tới: "Thu diệp ngươi hôm nay giết, ngươi đem ta đẻ trứng gà hầm ăn?!"

Thu diệp mí mắt cũng chưa nâng một chút, "A tỷ nếu thấy, không ngại nói cho ngươi, các ngươi phu thê nếu là lại nháo, ta liền đem nhà này ăn bị bại sạch sẽ, mang theo Đồng Chuy Thiết Đản vân du tứ hải đi cũng....."

Xuân Hoa trên mặt một tao, cùng Lưu thị nhìn nhau, xấu hổ không thôi, hướng tới muội tử quát: "Ngươi ngoài miệng không cá biệt môn, nói bậy bạ gì đó, mới trở về muốn đi, xem ra đến tìm cái nam nhân quản quản ngươi, ai, nói trở về, ngươi bên ngoài vất vả như vậy nhiều năm, sao cũng chưa cưới thượng thân đâu....."

..... Ai, a tỷ lại bắt đầu nhắc mãi, thu diệp bất đắc dĩ mà nhìn nhìn thiên.

Xuân Hoa gia đẻ trứng gà cuối cùng từ hậu viện chạy ra tới, "Lạc lộc cộc" hai tiếng, đem Xuân Hoa trên đầu toát ra tới hỏa rót đi xuống.

****

Đã là trăng lên giữa trời, mọi người từng người nghỉ ngơi, Xuân Hoa nằm ở trên giường đất nhìn bên cạnh hầu hầu ngủ say một lớn hai nhỏ ba nam nhân, phiên tới lại phúc đi. Thu diệp việc hôn nhân thành Xuân Hoa gần nhất tâm bệnh, cha mẹ đi sớm, muội tử từ nhỏ bán cho quyền quý gia làm nữ sử, này từ biệt chính là mười năm

sau, lẽ ra thu diệp bên ngoài nhiều năm như vậy, cũng tán chút thể mình, người lớn lên cũng coi như đoan trang, ai từng tưởng hiện giờ đều 21, lẻ loi một người, bối cái hầu bao, nắm đầu lừa, lại mang theo một thân thương trở về, cũng không biết đã xảy ra cái gì, hỏi nàng cũng chỉ nói chính mình bị thương, có chút đồ vật nhớ không rõ, chủ nhân gia thấy nàng trung nghĩa, còn nàng tự do phóng nàng trở về nhà, mặt khác sẽ không chịu nói thêm nữa.

Nghĩ nghĩ, Xuân Hoa lại bắt đầu thở dài: Quốc triều có chế, trừ phi làm quan, nếu không nữ tử 22 tuổi không cưới phu, liền từ quan môi làm xứng, chính là kia quan môi có thể phối ra cái gì hảo mặt hàng tới, không được, không được, đến lại cho nàng nói nói. Tưởng tượng đến nơi đây, Xuân Hoa bò dậy hạ giường đất từ đông trong phòng ra tới, thẳng đến tây phòng đi.

Vào phòng Xuân Hoa liền thấy thu diệp ngồi ở giường đất duyên thượng số tiền đồng, sáng ngời ánh trăng xuyên qua song cửa sổ chiếu tiến vào, chiếu vào thu diệp trên người, đem nàng gầy mặt chiếu càng thêm tái nhợt.

"Ngươi này vết sẹo sợ là hảo không được, tương lai sẽ lưu ấn," Xuân Hoa giơ tay sờ sờ thu diệp thái dương, đau lòng mà nói.

"Không đáng ngại, tóc mái vừa che liền nhìn không thấy." Thu nguyệt nhướng mày.

"Ngươi kiếm tiền làm cái gì?" Xuân Hoa thấy thu diệp trong tay tiền đồng, nhất thời đã quên nàng tới mục đích.

"Hôm nay ăn này đốn thịt là từ tố Mai gia trong tay mua lại đây, đến cho hắn tiền, bằng không còn tưởng rằng ta ngoa hắn đâu." Thu diệp cười cười, như suy tư gì giống nhau, nhẹ giọng nói: "Ngươi đừng nói, tố mai vẫn là hảo phúc khí, cưới cái giỏi giang tuấn tiếu hâu sinh."

Xuân Hoa nghe vậy ngây ra một lúc, vội nói: "Ngươi vừa trở về, không lớn ra cửa, là không biết. Tố mai nguyên chính là cái ma ốm, hiện giờ không có đều mau ba năm, nàng là có phúc cưới, không phúc hưởng, lưu lại cái quả phu đỉnh môn hộ, thật là..... Tấm tắc."

Thu diệp nghe xong tỷ tỷ lời này, không biết sao, trong lòng run một chút: Kia Hàn Lương, thật là đáng tiếc hiểu rõ.

Tỷ muội hai người lại tự chút nhàn thoại, Xuân Hoa liền đem đề tài đường vòng đón dâu sự lên đây, vì việc này, Xuân Hoa cũng không thiếu phiền nhiễu thu diệp, nhưng này muội tử từ nhỏ có chủ ý, ai cũng làm không được nàng chủ, thu diệp không lên tiếng, nàng cũng lo lắng suông, hận không thể đem dưới chín suối nương cùng cha nâng ra tới cấp khuyên nhủ.

Bất quá đêm nay, thu diệp nhưng thật ra cho cái lời chắc chắn: "Ta phía trước cùng a tỷ đề qua, bên ngoài học chế đậu hủ tay nghề, hiện giờ cũng còn nhớ rõ, lấy cái này trước làm sinh kế, tránh chút gia nghiệp, cưới phu tốt không?"

Xuân Hoa nghe xong, kích động không thôi, vội nói: "Vậy ngươi nhưng đến mau điểm, sân cách vách này phiến mà, chính là cha mẹ lâm chung khi để lại cho ngươi, hiện giờ nên khởi viện cái phòng đi, ai! Ta cũng không phải là muốn đuổi ngươi, ngươi muốn cưới phu, tóm lại phải có chính mình sân....."

Thu diệp vừa nghe, xẻo hắn tỷ tỷ liếc mắt một cái, cười nói: "Đó là tự nhiên, tỉnh ngươi phu thê hai người suốt ngày ở trước mặt ta nháo, nhìn phiền nột".

Xuân Hoa mặt ửng hồng lên, làm bộ muốn ninh thu diệp: "Kêu ngươi chê cười ta...."

Tỷ muội hai người cộng lại nửa đêm, quyết định trước cấp thu diệp đặt mua tất cả làm đậu hủ gia hỏa sự, đồng thời cấp thu diệp cái sân.

Thu diệp bắt đầu thu xếp chính mình đậu hủ sạp, nàng cũng nhớ rõ trả tiền sự, chỉ là ban ngày đi tìm Hàn Lương hai lần, Hàn Lương đều không ở nhà, một tá hỏi, nói là cùng mấy cái quen biết thợ săn vào núi đi, không biết khi nào trở về. Thu diệp đành phải phản hồi, cách thiên tống cổ Đồng Chuy Thiết Đản đi xem, đãi Hàn Lương khi trở về trả lại hắn.

Bất quá mấy ngày, thu diệp liền đem làm tốt đậu hủ đặt ở xe đẩy tay thượng, bắt đầu đi thôn đi hết nhà này đến nhà kia bán đậu hủ. Gặp chợ, liền lãnh Đồng Chuy Thiết Đản cùng đi, sinh ý cũng sẽ càng tốt chút. Thu diệp từng chịu quá trọng thương, thân thể còn chưa hoàn toàn khôi phục, với tiền thượng cũng không phải đặc biệt khẩn trương, mỗi ngày cũng không nhiều lắm làm, có khi cũng sẽ ngừng lại một ngày, cũng may trong thôn không ai làm đậu hủ, hương lân cũng sẽ tìm tới môn tới mua, nàng sinh ý cũng cũng không tệ lắm. Nhật tử lâu rồi, làng trên xóm dưới liền đều đã biết Cổ Hà thôn có cái đậu hủ nương tử, làm đậu hủ không người có thể cập, này là lời phía sau tạm thời không đề cập tới.

Lại nói thu diệp cuối cùng là đem còn tiền việc này đẩy chút thời gian, này đảo không phải nói nàng không nói tín dụng, ở sanh tế trước mặt thác đại không nói lý, chẳng qua nàng đi thời điểm Hàn Lương tổng không ở, Hàn Lương ở thời điểm nàng lại ra ngoài bán

đậu hủ, sau lại nghĩ kêu a tỷ thuận đường cấp lấy qua đi, ai từng tưởng nàng kia không đàng hoàng tỷ tỷ tỷ phu lại nháo đem lên, ai đều không mang theo phản ứng nàng.

Nói Xuân Hoa cùng Lưu thị lần này cãi nhau nháo đến có chút đại, chủ yếu là Lưu thị nghĩ đồng chùy cũng có tám tuổi, muốn cho hắn đi thương thôn học, Xuân Hoa không đồng ý, nói nam hài tử gia trước thí học, có đem sức lực có thể sử là đến nơi. Lưu thị vừa nghe liền không cao hứng, liền nói trong thôn ai nhà ai đều ở học đâu, như thế nào như thế nào, đọc điểm thư tổng so với hắn cái này có mắt như mù cường. Xuân Hoa không cho là đúng, nói ở nông thôn nam hài tử, hừ, đọc lai như thế nào đâu, liền cái tú tài đều tránh không tới, huống chi đều là chút bồi tiền hóa thôi, không bằng dưỡng chắc nịch chút, có cầm khí lực, mới có thể gả hảo nhân gia, hảo hảo làm việc, miễn cho Thê Chủ không thích. Lưu thị nhất thời trừng mắt dựng ngược, há mồm mắng ngươi có ý tứ gì, ngươi nói ai là bồi tiền hóa, người là chê ta không sức lực, vẫn là chê ta không bản lĩnh không làm ngươi sinh ra nữ hài tới! Vì thế hai vơ chồng ngươi tới ta đi nháo đem lên, kinh láng giềng đều vây quanh ở viện môn thượng xem náo nhiệt.

Thu diệp ở đầy trời bay múa nước miếng ngôi sao trung bàng hoàng, nàng cũng không biết nên khuyên ai, vì thế chạy đến hậu viện đem trong nhà duy nhất kia chỉ đẻ trứng gà tóm được lên, làm trò Xuân Hoa Lưu thị mặt hung hăng hướng trên mặt đất một quán, nói a tỷ ngươi xem, ta cùng Đồng Chuy Thiết Đản hôm nay lại có thể ăn thượng thịt, chúng ta đêm nay ăn thịt gà hầm đậu hủ.

Xuân Hoa luống cuống, cũng không rảnh lo mặt khác, vội vàng đem gà lâu ở trong ngực, vừa thấy còn vùng vẫy, nâng lên tay áo

lau đem nước mắt, liền lại không ngôn ngữ. Lưu thị lạnh mặt, cũng xách cái cuốc, đẩy cửa ra khẩu mọi người, xuống đất làm việc đi.

Vây xem đại nhân tiểu hài tử đều tan, thu diệp đóng viện môn, lôi kéo Xuân Hoa nói: "Nhìn xem hiện giờ các người cuộc sống này, ai còn dám có tâm tư cưới?" Xuân Hoa trừng mắt: Nói "Người không hiểu, ta liền hảo hắn này bạo tính tình. Ta lại chưa nói làm người cưới người tỷ phu như vậy."

..... Này còn không phải là không có việc gì tìm trừu sao! Thu diệp không lời nào để nói, cũng may đồng chùy huynh đệ hai đều ở bên ngoài chơi đùa, bằng không thấy trường hợp này, lại không biết nên làm sao bây giờ. Mà thu diệp hiện giờ cũng từ từ quen đi này hai người lăn lộn mù quáng, liền tỷ như nói này hai vợ chồng gần nhất ban ngày ở một cái trong nồi ăn cơm, buổi tối ở một cái trên giường đất ngủ, lẫn nhau lạnh lùng trừng mắt, không nói một lời, đảo cũng tường an không có việc gì, mà thu diệp trả tiền sự liền một kéo lại kéo.

Tác giả có lời muốn nói: Kia gì, thấy sâu chạy nhanh nói, ta đâu chạy nhanh sửa.

ĐẬU HỦ NƯƠNG TỬ HÀNH THÁI LANG [C]

Tô Kha An www.dtv-ebook.com

3. Đệ Chương 3

Một ngày này, thu diệp chính bộ hảo lừa, chuẩn bị thượng thạch ma ma cây đậu, thấy đồng chùy vào viện hô nàng một giọng nói: "Tiểu dì, chạy nhanh đi còn tiền đi, ta hôm nay thấy Hàn Lương ca ca! Hắn dẫn theo con thỏ, ta muốn ăn con thỏ thịt đâu, tiểu dì!"

Thu diệp:.....

Thu Diệp Nguyên tính toán đem tiền làm đồng chùy cấp đưa qua đi, lại nhịn không được đồng chùy muốn ăn thịt ma triền, vì thế tá ma, bao khối đậu hủ, lãnh đồng chùy hướng Hàn Lương gia đi đến.

Đang là mùa xuân ba tháng, thảo trường nhạn về, bờ sông biên cây liễu đều phủ thêm nộn vàng nhạt xiêm y, ở ấm áp trong gió nhẹ, nhu nhu đong đưa, đầy khắp núi đồi muôn hồng nghìn tía, trong lúc nhất thời hương thơm vô cùng; nông dân ở lục ý dạt dào đồng ruộng vất vả cần cù mà cày cấy, không lớn không nhỏ mà hài đồng thành đàn kết bè kết đảng mà đấu thảo, đá quả cầu, phóng con diều, hi hi ha ha chơi vui vẻ vô cùng. Thu diệp bị cảnh tượng như vậy thật sâu xúc động, ai nói quê cũ không hảo đâu, có lẽ nàng rất sớm phía trước liền ý thức được chính mình sẽ trở về đi, hít sâu một hơi, kia trong không khí lưu động hương khí liền chui vào lỗ mũi, thấm vào ruột gan. Thu diệp tùy tay hái được hoa dại cắm ở bên mái, hỏi đồng chùy nói: "Tiểu dì đẹp hay không đẹp?"

"Khó coi, tiểu di thái gầy, còn có tiểu dì ngươi không thể trích hoa, hái được hoa hoa thực mau liền héo." Đồng chùy biến thành cái thành thật hài tử, có nề nếp đáp.

Thu diệp bất đắc dĩ, đem này hùng hài tử trừng mắt nhìn liếc mắt một cái: "Nga, phải không. Đã quên nói cho ngươi, kỳ thật tiểu dì không lấy dư thừa tiền, sợ mua không được thịt ăn."

"Vậy trước thiếu a, trước đem này đốn tiền cho." Đồng chùy lôi kéo nàng tiểu dì, nhảy nhót hướng phía trước đi đến.

Đi đến nửa đường, gặp phải ở hài tử đôi chơi đùa thiết trứng, vì thế lại đem thiết trứng xách ra tới, cùng đi tìm Hàn Lương. Kỳ thật Hàn Lương gia thực hảo tìm, tới rồi hạ ngoặt sông, có khỏa cổ cây hòe, kia mặt sau là được. Tới rồi trước cửa, Đồng Chuy Thiết Đản tướng môn chụp rung trời vang: "Lương ca ca, mau mở cửa, chúng ta tới mua con thổ tới!"

Thu diệp:
****

Cửa mở, Hàn Lương gia đại hoàng hung tợn mà chạy trốn ra tới, một bộ tùy thời muốn cắn người hung tướng, thực sự đem dì cháu ba cái hù nhảy dựng. Thu diệp đang chuẩn bị kéo ra tư thế bảo hộ đồng chùy cùng thiết trứng, liền nghe trong môn biên nhi có người oán trách: "Ngươi này cẩu quá không thích chúng ta, chúng ta tiến vào bất quá một chén trà nhỏ công phu, nó liền một bộ ăn thịt người sắc mặt." Khi nói chuyện, một cái lão phụ từ trong môn ra tới, nghiêng khâm thượng hệ cái khăn, vẻ mặt tức giận, phía sau theo sát cái lão hán cầm thiếp canh, vừa đi vừa lắc đầu. Hàn Lương

đứng ở bên trong, trên mặt không có bất luận cái gì biểu tình, "Nhị vị hảo tẩu không tiễn."

"Nha! Này không phải các ngươi thôn cái kia bán đậu hủ sao, tới, ngươi cấp bình phân xử, ta hai vợ chồng già hảo ý làm mai mối cho hắn, bất quá một cái quả phu, hiện giờ có người coi trọng hắn, cưới hắn làm vợ kế, hắn đảo lên mặt, trang khởi trinh tiết liệt phu tới, ta muốn nhìn hắn có thể thủ đến bao lâu, chẳng lẽ thật đúng là có thể cho ta nơi này lại thủ cái đền thờ trở về không thành?!", Thu diệp còn không có phản ứng lại đây, kia lão hán túm hắn Thê Chủ, khuyên nhủ: "Đi thôi, đi thôi, cùng nàng nói có ích lợi gì, vẫn là ngẫm lại như thế nào hồi phục tam nương bãi." Nói xong, túm lão phụ thẳng đi.

Thu diệp âm thầm kinh ngạc, nguyên lai là môi công bà mối a. Hiện giờ bà mối này nghề, đều hưng phu thê hai người cùng làm, lấy cái thành đôi thấu đối điềm có tiền, bất quá hôm nay thoạt nhìn, này hai cái nhưng thật ra ăn đại bẹp, bằng không sao chỉ vào cẩu ngầm mắng chửi người đâu. Hàn Lương thủ tiết cũng mau ba năm, quốc triều tán thành quả phu thủ tiết, nhưng cũng không phản đối tái giá, giống nhau vì vong thê thủ tiết đủ ba năm, nếu có người chịu cưới, phần lớn cũng liền gả cho, đặc biệt là tại đây loại ở nông thôn địa phương.

Gặp phải chuyện như vậy, khó tránh khỏi có chút xấu hổ, tính lên, đây là thu diệp lần thứ hai thấy Hàn Lương. Bất quá hắn hôm nay đảo giống mới vừa rửa mặt chải đầu một phen, xuyên một thân so tân vải dệt thủ công đoản 塌, tóc sơ thật sự là chỉnh tề, cả người càng là có vẻ thon dài đĩnh bạt, thần thái sáng láng, thấy thu diệp, hào phóng mà đánh thanh tiếp đón: "Ngươi đã đến rồi." Trước cửa

cổ hòe hạ Hàn Lương hơi hơi mỉm cười, mang ra một đôi má lúm đồng tiền tới, làm thu diệp trong lòng nhảy dựng.

Thu diệp vừa muốn nói tiếp, đồng chùy chớp chớp đôi mắt, cắm một câu: "Lương ca ca phải gả người sao, ngươi phải gả cho ai nha?"

Này một câu đến làm thu diệp có chút mất tự nhiên, nàng vội đem hai đứa nhỏ đẩy đến một bên đi, lại khụ một tiếng, hoãn quá mức tới, nói: "Úc, ta là tới trả tiền, hảo chút thời gian, tổng chạm vào không thượng ngươi, thật xin lỗi." Nàng duỗi tay đệ tiền, lại đem bao tốt đậu hủ khối đưa qua đi, nói: "Này đậu hủ đưa ngươi, ta chính mình làm. Lần trước thật là đường đột, thật sự là thật lâu không ăn thịt."

Đồng Chuy Thiết Đản hai cái lúc này ngã vào kia đại hoàng cẩu trước mặt nhe răng nhếch miệng mà khoa tay múa chân. Hàn Lương quay đầu nhìn nhìn kia hai hài tử, nhàn nhạt nói: "Không cần, ta không ăn đậu hủ."

Thu diệp vừa nghe, hải một tiếng, "Nhìn ngươi nói, ta làm đậu hủ, không ai nói không tốt. Ngươi nếu là ăn ta đậu hủ, bảo đảm ngươi quên không được, mới ta coi gặp ngươi trong viện loại hành, rút thượng hai căn, cắt nát quấy ở đậu hủ, đó là nhân gian mỹ vị, mặc dù là kinh đô quyền quý gia, trên bàn cơm cũng bãi cái này." Dứt lời liền đem đậu hủ triều Hàn Lương trong tay một tắc.

"Nếu như thế, ta đây nhận lấy. Đa tạ." Hàn Lương đảo cũng không làm ra vẻ, cầm đậu hủ, chẳng qua hắn ẩn ẩn cảm thấy thu diệp giống như nói không đúng chỗ nào, nhưng lại không thể nói là không đúng chỗ nào.

Thu diệp thấy sự tình đã tất, đang chuẩn bị tiếp đón hai hài tử phản gia khi, lại nghe Hàn Lương nói: "Mới nghe Đồng Chuy Thiết Đản nói muốn mua con thỏ, phải không?"

Hai hài tử nghe thấy con thỏ, vội vàng bỏ qua cẩu, chạy vội tới, vây quanh Hàn Lương, cười hì hì: "Lương ca ca, ta tiểu dì nói nàng kỳ thật không nhiều lấy tiền, trước thiếu đi." Đồng chùy khoát hai viên răng cửa, ba ba mà nhìn Hàn Lương.

"Này....., gần nhất săn hôm qua ở chợ thượng đều đã bán ra, con thỏ cũng đã không có, đằng trước a đào dì gia cầm đi." Hàn Lương nói.

"Kia ngày mai ngươi bắt con thỏ bán cho tiểu dì đi." Thiết trứng vẫn chưa từ bỏ ý định.

Hàn Lương sờ sờ hắn hai cái đầu, nói: "Gần nhất không có thời gian đi bắt."

Hai cái tiểu nhân vẻ mặt thất vọng, thiết trứng khó hiểu: "Vì cái gì, bởi vì ngươi phải gả người sao. Phải rời khỏi chúng ta thôn sao?"

Hàn Lương vẻ mặt xấu hổ, không biết nên nói cái gì, lại nghe đồng chùy kêu lên vui mừng: "Ta có cái ý kiến hay! Ngươi nếu là gả chồng, gả cho ta tiểu dì đi, nàng cũng không cưới. Đến lúc đó tiểu dì ăn thịt không tiêu tiền, ngươi ăn đậu hủ cũng không tiêu tiền, cái này kêu nước phù sa không chảy ruộng ngoài, thật tốt nha."

Thu diệp sờ sờ có chút nóng lên mặt, làm bộ muốn đánh này tiểu hỗn đản: Rốt cuộc là ai ngờ ăn thịt không tiêu tiền đâu!

"Ngươi hai cái tiểu tử thúi, không thể nói bậy lời nói, ta là không gả chồng, chỉ là gần nhất muốn xuống đất, liền không đi săn thú."

Hàn Lương cũng có chút mất tự nhiên, trong giọng nói mang theo điểm hoảng loan.

"Vì cái gì, ta tiểu dì thật tốt, nàng sẽ làm đậu hủ, nàng còn có một đầu lừa đâu!" Nghĩ đến không có miễn phí thịt ăn, thiết trứng vẫn là tính toán lại tranh thủ một chút.

"Đúng rồi, đúng rồi, ta tiểu dì có tiền, là ở bên ngoài tránh tiền trở về, nàng hiện tại khởi sân cái tân phòng đâu, chạy nhanh gả đi, bằng không người khác gả tới ngươi liền gả không được." Thiết trứng bổ sung nói.

Hàn Lương bị này hai cái làm cho dở khóc dở cười, hắn cảm thấy ngày xuân dương quang thật sự có điểm nhiệt, lược không được tự nhiên mà nâng nâng tay, phảng phất muốn đi lau trên trán chảy ra hãn.

Thu diệp đảo không cảm thấy có bao nhiêu nhiệt, xuân phong phất quá, thế nhưng đem nàng tâm thổi có chút hơi lạnh. Nàng nhìn trước mặt cao lớn đĩnh bạt hậu sinh trên mặt xấu hổ, có lẽ còn có chút tức giận, liền nghiêm túc mà nói: "Kỳ thật, ngươi hẳn là suy xét gả chồng, ta...... Không có ý gì khác, ngươi tuổi còn trẻ, tìm thân thể mình tri kỷ, không đáng vì người khác nhàn ngôn toái ngữ chậm trễ chính mình cả đời."

..... Tìm cái tri kỷ... Đừng chậm trễ chính mình... Hàn Lương trong lòng yên lặng lặp lại thu diệp theo như lời, như thế hắn lần đầu tiên nghe người khác đối chính mình nói như vậy, mặc dù là như vậy đơn giản nói, thế nhưng cũng ở hắn trong lòng cào một chút. Chỉ là, hắn nếu tính toán rời đi nơi này, cần gì phải nghĩ tái giá đâu?

Tác giả có lời muốn nói: Ta có phải hay không nên nói điểm cái gì? Chính là ta nên nói điểm cái gì đâu?

ĐẬU HỦ NƯƠNG TỬ HÀNH THÁI LANG [C]

Tô Kha An www.dtv-ebook.com

4. Đệ Chương 4

Nói tự thu nguyệt về nhà đi sau, trong lòng nhưng thật ra có chút không bình tĩnh, Hàn Lương không có gả chồng áp lực, chính là nàng có cưới phu áp lực đâu, mới đầu đối nàng mà nói, cưới ai đều là cưới, tìm cá nhân sinh hoạt được, kia hẳn là không phải cái gì việc khó, hiện giờ lại có mặt khác ý tưởng, sinh hoạt sao, dù sao cũng phải tìm cái thích hợp chút đi, nếu không thể không cưới, không bằng...... Cưới Hàn Lương đi. Đồng Chuy Thiết Đản nói kỳ thật rất có đạo lý, ít nhất ăn thịt liền không cần đưa tiền, cũng không cần chờ đi họp chợ. Hàn Lương lại sẽ chút quyền cước, người lớn lên cũng khá xinh đẹp, nàng lần đầu tiên nhìn thấy hắn khi liền có thân thiết cảm. Hắn tuy là cái quả phu, nhưng cưới như vậy nam tử, ngày ấy tử quá đến không chừng có bao nhiều rực rỡ đâu, chỉ là......

Chờ đến Xuân Hoa lại đến lải nhải nàng chung thân đại sự, thu diệp liền đem nàng ý tưởng cùng nàng a tỷ nói.

Quả nhiên, Xuân Hoa một nhảy tử nhảy ba thước cao: "Ngươi nói cái gì! Đừng nói ngươi nguyện ý, kia tổ tông gia pháp có thể không có trở ngại, ngươi kêu này hợp thôn toàn tộc người thấy thế nào ngươi, hắn gả cho tố mai, phải cả đời kêu ngươi thanh dì! Nói nữa, một cái quả phu..... Người là kêu mỡ heo che tâm sao!"

Thu diệp một tiếng thở dài, nàng liền biết a tỷ khẳng định sẽ ngăn đón. Chỉ là này làng trên xóm dưới, còn có so Hàn Lương càng thích hợp người sao?

Ai ngờ qua mấy ngày, kia lần trước cấp Hàn Lương làm mai hai vơ chồng già thế nhưng thương nhà nàng tới, nguyên lai là Xuân Hoa sơ thu diệp làm ra cái gì khác người hành động tới, chay nhanh ương bà mối nhà trên tới. Hai vợ chồng giả làm trò Xuân Hoa thu diệp mặt đem làng trên xóm dưới sở hữu chưa gả xanh miết thiếu niên chỉnh tề làm đất chải vuốt một lần, mọi người sinh thần bát tư, tướng mao, phẩm hanh, gia thế, đều bi moi mặt chu đáo. Phút cuối cùng, kêu tỷ muôi hai công lai cái thích hợp, bon họ tốt hơn môn làm mai. Xuân Hoa không hé răng, chỉ kêu thu diệp quyết định, kỳ thật Xuân Hoa trong lòng có chút cái tương hợp người được chọn, nàng tuy là trưởng tỷ, chính là quyết định không được thu diệp việc hôn nhân. Thu diệp chậm chạp không đáp, bà mối chỉ nói nàng có băn khoăn, vội nói: "Nương tử yên tâm, y ngươi này kiện, không có chúng ta nói không thành, người chỉ lo nói là nhà ai chính là." Thu diệp trong lòng nghĩ Hàn Lương, cười nói: "Phải không, ta tưởng cưới Diêm La Đại vương đệ đệ, năm đạo tướng quân nhi tử ①, ngươi có thể nói thành sao?"

*

Hàn Lương đến tột cùng là khi nào chạy đến nàng trong lòng đi đâu, liền thu diệp chính mình cũng không biết. Là lần đầu tiên ở hương dã đồng ruộng không hẹn mà gặp, vẫn là lần thứ hai đại cây hòe hạ hai người xấu hổ vô thố đâu? Khí chạy môi công bà mối, thu diệp bắt đầu nhìn thẳng vào chính mình nội tâm, ở quá khứ mười hai năm, vô luận là ở Tần Châu, vẫn là kinh đô, nàng cũng từng gặp qua thương nhân hoặc quyền quý gia vương tôn công tử, bọn họ

như quỳnh chi nở rộ, ngọc thụ lâm phong, nhưng lại có ai có thể làm nàng giống hiện giờ như vậy sủy ở trong lòng, còn không bỏ xuống được đâu? Có lẽ nàng thật lâu phía trước liền nhận thức Hàn Lương đi, nàng bắt đầu đau đầu, lại cái gì cũng nghĩ không ra, bỗng cảm thấy chính mình thực buồn cười, Hàn Lương từ nhỏ lớn lên ở Hàn gia thôn, sau lại lại gả tới nơi này, mấy năm nay nàng đều không ở Cổ Hà thôn, bọn họ lại như thế nào sẽ nhận thức đâu.

Cưới đi, cưới Hàn Lương đi. Trong lòng vẫn luôn có cái thanh âm đối thu diệp nói. Hảo đi, vậy từ chính mình tâm đi, thu diệp đối chính mình nói.

*

Hàn Lương bắt đầu phát hiện hắn ở về nhà trên đường tổng có thể gặp phải đẩy xe rao hàng đậu hủ thu diệp, ăn mặc lại mộc mạc bất quá váy áo, kéo lại đơn giản bất quá búi tóc, nhiệt tình hướng hắn tiếp đón: "Hàn Lương a, muốn đậu hủ sao?" Có khi cũng sẽ ở mãn nhãn xanh đậm đồng ruộng hai đầu bờ ruộng thượng, thấy thu diệp đào rau dại đơn bạc thân ảnh, xa xa trông thấy hắn khi, tổng hội cười một chút, kia thon dài đôi mắt cười đến cong cong, sợi tóc ở không trung phi dương, thái dương vết sẹo như vậy rõ ràng, nhưng nàng hỗn không thèm để ý, ở ngày xuân dương quang hạ cười đến như vậy sáng lạn, lộ ra bạch bạch hàm răng, hướng hắn vẫy vẫy tay, lớn tiếng kêu: "Hàn Lương, hôm nay tới cuốc a, khi nào lại đi săn thú?"

Người nhà quê gia dân phong thuần phác, Hàn Lương tuy là quả phu, đảo không phải cái gì ngượng ngùng người, ngày thường giúp mọi người làm điều tốt, phẩm hạnh ngay thẳng, trong tộc cũng đối xử tử tế hắn, bởi vậy đảo cũng có chút nhân duyên, thu diệp nhiệt tình ở hương lân trong mắt đảo cũng không khiến cho quá lớn chú

ý, nhưng đối với Hàn Lương tới nói, thời gian dài, không biết sao, tổng cảm thấy thu diệp nhiệt tình sau lưng che dấu khác tình ý, hắn thầm mắng chính mình miên man suy nghĩ, như thế nào sẽ cho rằng ai đều cùng luôn là dây dưa hắn hương thảo giống nhau không thượng không hạ, không da không mặt mũi sao?

Chỉ là, nhật tử lâu rồi, tương ngộ đảo cũng thành một loại thói quen, nếu là có kia một ngày chưa thấy được thu diệp, trong lòng cũng sẽ cân nhắc như thế nào chưa thấy được nàng, tới rồi ban đêm thế nhưng cũng mơ thấy thu diệp mi mắt cong cong, góc váy phi dương, hướng hắn chạy tới, lớn tiếng cười: "Hàn Lương a, ngươi ăn đậu hủ sao?"

...... Hàn Lương từ trong mộng bừng tỉnh, một đầu mồ hôi lạnh: Mỗi ngày đều sẽ gặp phải rất nhiều người, như thế nào cô đơn mơ thấy nàng đâu?

*

****

Nhật tử lưu đến bay nhanh, trong nháy mắt, trước cửa đại cây hòe thượng kết đầy nhất xuyến xuyến màu đỏ tím đóa hoa, gió ấm phất quá, kia một cây hương thơm nhất thời liền tràn ngập ở trong không khí, cũng phiêu vào Hàn Lương gia trong viện. Lúc này Hàn Lương sớm dỡ xuống eo túi cùng cung tiễn, đơn giản lau qua đi, đổi hảo quần áo, ra sân, khóa môn, mới vừa xoay người lại, liền thấy đứng ở cây hòe hạ thu diệp.

Ánh mặt trời rất tốt, bóng cây loang lổ. Thu diệp sắc mặt ửng đỏ, thân mình cũng không còn nữa từ trước như vậy đơn bạc, có lẽ là đi đường duyên cớ, trên trán chảy ra mật mật hãn, nàng giơ tay xoa xoa, nhìn hắn, hơi hơi mỉm cười, cũng không nói chuyện.

Gió ấm kẹp hương khí ập vào trước mặt, Hàn Lương cảm thấy kia hương khí quá mức nồng đậm, thế nhưng làm người trất hô hấp, hắn cảm thấy chính mình tâm thình thịch mà nhảy, lúc này, không phải nên thu diệp cùng hắn chào hỏi sao, nàng như thế nào không nói lời nào đâu, Hàn Lương trong lòng nghĩ: Nếu không, khiến cho hắn trước chào hỏi hảo.

Hàn Lương đang muốn nói chuyện, đột nhiên thấy thu diệp phía sau toát ra hai cái đầu tới, lớn tiếng kêu: "Lương ca ca!"

"Hắc hắc, dọa đi. Người nhát gan." Đồng Chuy Thiết Đản hai cái giả mặt quỷ, triều Hàn Lương le lưỡi. Hàn Lương bất đắc dĩ, nhìn nhìn trong tay đề một đôi con thỏ, thở dài nói: "Ai......"

Hai cái tiểu nhân thấy Hàn Lương trong tay đồ vật, đôi mắt trừng lượng lượng, túm thu diệp tay áo: "Tiểu dì......"

"Hải, tiểu dì này một thời gian đều làm ngươi hai cái ăn nghèo, hiện giờ nào có tiền mua." Thu diệp bất đắc dĩ hàng vỉa hè tay nói.

"Không quan hệ, nếu không liền cầm đi...... Trước thiếu." Hàn Lương nghe vậy vội nói. Kỳ thật Hàn Lương trong lòng tưởng nói chính là, cầm đi, không cần người tiền, hắn trong lòng toát ra cái này ý niệm thời điểm, liền chính hắn đều lắp bắp kinh hãi, khi nào cư nhiên có ý nghĩ như vậy? Là thói quen đi, thói quen thật không phải cái gì thứ tốt, từ trước thấy thu diệp tổng hỏi hắn, khi nào đi săn thú a, hắn liền sẽ tưởng, muốn ăn thịt người liền đi đồ tể gia mua a, sau lại hỏi lại, hắn sẽ cảm thấy thời tiết ấm, dã thú lui tới tần nhiều, săn thú nơi nào là nàng tưởng như vậy dễ dàng đâu, chờ đến hỏi lại, Hàn Lương liền sẽ cảm thấy nếu không vào núi đều cảm thấy lương tâm thượng không qua được dường như, chờ săn tới rồi món ăn thôn quê, nhất định bán cho nàng, kêu nàng câm miệng...... Cũng

thật đem đồ vật bắt được nàng trước mắt, một mở miệng, trong lòng lại có ý nghĩ như vậy.....

Thu diệp ngượng ngùng, khụ một tiếng, "Kỳ thật....."

Kỳ thật nàng cũng không phải tới mua con thỏ, gần nhất không thiếu mua thịt ăn, ăn đến nàng cả người đều béo một vòng, bằng thêm vài phần phong vận. Nhưng nàng lại không phải đốn đốn ăn thịt nhà giàu, kia một đốn thịt đắc dụng nhiều ít bán đậu hủ tiền đi đổi đâu, lại nói, hiện giờ đến hảo hảo tích cóp tiền, có đại tác dụng đâu......

Đồng Chuy Thiết Đản thấy nàng vẻ mặt khó xử, sợ hãi đến miệng thịt lại bay, vội lại ngươi một lời ta một ngữ mà đoạt nói: "Lương ca ca, ta tiểu dì tân phòng cái thành, kêu ngươi ăn cơm đi cho nàng thêm hỉ đi đâu, nếu không ngươi đem con thỏ đưa cho nàng đi, liền không cần lại bị lễ."

"Đúng rồi đúng rồi, lương ca ca, ngươi đi sao?"

"Ngươi nhưng nhất định phải đi, ngươi sẽ đi đi" hai cái tiểu nhân nhìn Hàn Lương, đầy mặt chờ mong. Đối với hai người bọn họ tới nói, còn có cái gì có thể so sánh ăn đến thịt càng quan trọng đâu?

Thu diệp mời hắn, làm Hàn Lương trong lòng có chút vui mừng, rốt cuộc tân phòng lạc thành không gặp ai mời quả phu đi thêm hỉ, chính là, hắn một cái quả phu, nhiều đen đủi......

Thu diệp hiểu được hắn băn khoăn, vội nói: "Kỳ thật hôm qua đã thả pháo trúc, qua nghi thức, hôm nay chỉ là ăn cơm mà thôi."

Hàn Lương cuối cùng là gật gật đầu, như vậy cũng hảo.

*

Tới rồi thu diệp gia, Hàn Lương mới phát hiện thu diệp chỉ hô hắn một người, liền thu diệp tỷ tỷ tỷ phu đều không ở. Cái này làm cho hắn hơi có chút không rõ, cũng không được tự nhiên, cũng may thu diệp tự nhiên hào phóng, hắn ngay sau đó cũng liền bình thường trở lai.

Tà dương tây trụy, chim mỏi về tổ, đường nhỏ thượng kỵ bò mục đồng cũng không thấy bóng dáng, thôn xóm khói bếp lượn lờ, đại địa dần dần quy về yên lặng, thu diệp trong viện lại hoan thanh tiếu ngữ không ngừng, một bữa cơm ăn khách và chủ tẫn hoan. Ăn cơm xong, Đồng Chuy Thiết Đản hai cái chính làm ầm ĩ, thu diệp lại bưng bánh hoa hòe đi lên, hiện giờ hòe hoa chính thịnh, phía trước Hàn Lương lưu loát trên mặt đất thụ hái được rất nhiều tẫn kêu thu diệp dùng váy đâu lấy về tới làm thành, cho đại gia ăn. Thu diệp mới cầm một khối muốn hướng trong miệng phóng, nghe cách vách cửa phòng mở, hai cái tiểu nhân một tiếng hoan hô, "Thật tốt quá, nương đã trở lại, cha sẽ đến!" "Thật tốt quá, tiểu dì, ta muốn bắt bánh hoa hòe cấp cha mẹ ăn!"

Đồng Chuy Thiết Đản hai cái cuốn thức ăn, nhanh như chớp chạy, thu diệp trảo đều trảo không được, khí hô: "Ngươi hai cái thằng nhãi ranh, cho ta trở về, xem ta không đánh gãy chân của ngươi!"

"Đừng nóng giận, hai đứa nhỏ ngươi trí cái gì khí, mệt ngươi vẫn là nàng tiểu dì đâu." Hàn Lương mỉm cười nói.

Thu diệp giận hắn liếc mắt một cái: "Ngươi tốt xấu cũng hái được một hồi, như thế nào đều đến cho ngươi lưu một khối không phải!"

Hàn Lương bị này liếc mắt một cái nhìn có chút hoảng hốt, không biết sao, không được tự nhiên lên, vội nói: "Kỳ thật ta không lớn thích ăn bánh hoa hòe, còn không bằng hành lá quấy đậu hủ đâu...... Ta ý tứ là nói, giống người lần trước nói, hành lá quấy đậu hủ kỳ thật ăn rất ngọn!"

Thu diệp trong lòng vui vẻ, nói: "Phải không?"

Hàn Lương gật gật đầu, hiện giờ, trong viện liền hắn hai người, cái này làm cho hắn cảm thấy có điểm biệt nữu, hắn thậm chí cũng không dám nhìn thẳng thu diệp, vì thế còn nói thêm: "Thiên chậm, ta phải đi trở về."

Phải đi về sao, thu diệp thầm nghĩ: Mỗi ngày đều giãy giụa suy nghĩ muốn nói xuất khẩu nói, hôm nay vô luận như thế nào đều nên nói đi. Thu diệp đem tâm một hoành, hít sâu một hơi, ra vẻ trấn định nói: "Hàn Lương ngươi trước đừng đi, ta có rất quan trọng chuyện rất trọng yếu muốn cùng ngươi nói."

Hàn Lương thấy nàng vẻ mặt nghiêm túc, theo bản năng gật gật đầu.

"Ách..... Là như thế này, ta trước xoát nồi, sau đó lại cùng ngươi nói, ngươi chờ một lát một chút." Thu diệp véo véo chính mình hơi hơi ra mồ hôi lòng bàn tay, thầm mắng chính mình không tiền đồ, nói không nên lời: Hảo đi, xoát xong nồi nhất định phải lấy hết can đảm, thành bại tại đây nhất cử!

Hàn Lương không thấy hiểu thu diệp trên mặt biểu tình, nhưng hắn cũng cảm thấy thu diệp nói khẳng định rất quan trọng, tâm không lý do nhảy một chút, ẩn ẩn có chút tò mò, vì thế nói: "Hảo a, ta giúp ngươi."

Hai người ở nhà bếp vội lên, đều không nói lời nào. Lòng bếp củi lửa tất tất bác bác mà vang, ánh thu diệp mặt đỏ rực, mà nàng giờ phút này tâm liền giống như trong nồi thủy giống nhau, quay cuồng cái không ngừng.

"Thủy thiêu hảo." Hàn Lương nói, thấy thu diệp tinh thần mơ hồ, lại nói một lần: "Thủy thiêu hảo."

"Nga" thu diệp cuống quít phục hồi tinh thần lại, nghĩ đi múc ra tới, rồi lại vô ý năng tay, đau đến thẳng "Tê" một tiếng.

Hàn Lương thấy thế, theo bản năng tóm được thu diệp bị phỏng tay xem, "Bị phỏng sao?" Lời vừa ra khỏi miệng, mới phát hiện không ổn, vội đem tay thu trở về: "Thực xin lỗi...... Ta, ta thất lễ."

Ánh trăng ở tầng mây không ngừng xuyên qua, gió đêm từ từ thổi trúng lá cây sàn sạt rung động, ếch kêu côn trùng kêu vang hết đợt này đến đợt khác, trêu chọc hai viên thấp thỏm bất an tâm.

"Hàn Lương, gả cho ta đi." Thu diệp bắt giữ tới rồi vừa rồi Hàn Lương nôn nóng ánh mắt, nháy mắt đã chịu lớn lao cổ vũ, cuối cùng là đem câu này nói ra tới.

"Hàn Lương, gả cho ta đi!" Thu diệp thực trịnh trọng mà nói.

Tác giả có lời muốn nói: Chú thích

① Thủy Hử Truyện bên trong Tây Môn Khánh vì thông đồng Phan Kim Liên, hướng vương bà thăm hỏi tiểu Phan, vương bà liền tới rồi như vậy một câu, Diêm La Đại vương muội tử, năm đạo tướng quân nữ nhi, hình như là như vậy. Cảm thấy có ý tứ, sửa lại một chút, dùng tới.

ĐẬU HỦ NƯƠNG TỬ HÀNH THÁI LANG [C]

Tô Kha An www.dtv-ebook.com

5. Đệ Chương 5

Hàn Lương đi ở về nhà trên đường, suy nghĩ muôn vàn. Thu diệp, nàng làm sao dám nói ra nói vậy tới! Đúng rồi, nàng hôm nay kêu hắn, lại tránh đi mọi người, kỳ thật chính là tưởng hướng hắn cầu thân đi.

Hắn nghĩ thu diệp chân thành nhiệt liệt ánh mắt, trong lòng thế nhưng cũng không thể bình tĩnh. Biết rõ hắn căn bản không có khả năng gả cho nàng, nhưng nghe được thu diệp nói như vậy, trong lòng thế nhưng sinh ra như vậy một tia vui mừng. Hắn nguyên bản liền tính toán vì tố mai thủ tiết ba năm, chỉ chờ năm nay tố mai ngày giỗ sau rời đi Cổ Hà thôn, đi tìm hắn thất lạc nhiều năm chí thân, đến lúc đó nộp lên phòng ốc đồng ruộng, tin tưởng tông tộc cũng sẽ không khó xử hắn.

Hàn Lương than một tiếng, là cần phải đi, nơi này còn có cái gì nhưng lưu luyến đâu. Thu diệp, nàng bất quá là lại một cái hướng hắn cầu thân người thôi, huống chi, nàng cũng coi như là hắn dì, tuy rằng hắn từ trước kia chưa kêu xuất khẩu.

Sửa sang lại sửa sang lại hoảng loạn tâm tình, Hàn Lương cường đánh tinh thần lên đường, chỉ chốc lát sau, liền thấy gió đêm hạ hương khí tập người cổ cây hòe, ánh trăng thật là sáng ngời, vì thế hắn lại thấy rõ thụ mặt sau trốn tránh lén lút thân ảnh.

Hàn Lương không để ý tới, thẳng đi đến cửa nhà, mới mở cửa, cảm giác mặt sau có người im ắng mà nhào lên tới, toại lưu loát hiện lên, kêu một tiếng "Đại hoàng!" Kia cẩu từ trong môn vụt ra tới, sủa như điên một tiếng, hung ác phác tới.

Người nọ hoảng không chọn lộ, vội kêu: "A Lương tha ta!" Khi nói chuyện, đại hoàng đã cắn thượng người nọ một chân, ở Hàn Lương ý bảo hạ, mới tùng khẩu.

Người nọ che lại miệng vết thương, đau nhe răng nhếch miệng, oán hận nói: "Đều là người dì, như thế nào như vậy tàn nhẫn!"

Hàn Lương trong lòng cả kinh, "Ngươi có ý tứ gì?"

"Cùng ta giả ngu đúng không, người đánh giá ta không biết người làm gì đi phải không? Ta hương thảo là người nào, này địa giới nhi ai có cái gì tâm tư là ta không biết, người đã có thể đáp ứng nàng, cần gì phải cự tuyệt ta đâu? Cùng ai hảo không phải hảo, kia gầy làm người có ý tứ gì, sao không từ ta, bảo đảm người sung sướng tựa..... Ai da!" Hương thảo đau đến nhăn một khuôn mặt, không ngừng ai da.

Hàn Lương tức giận đẩu tăng, mắng: "Sao như vậy không da không mặt mũi, thế nhưng tùy tiện bôi nhọ người! Mặc dù nháo tới rồi tộc trưởng nơi nào, ta cũng có thể có nói. Nếu ngươi cảm thấy ta không bị kiềm chế, vậy lấy thượng chứng cứ chỉ lo cáo ta đi thôi. Huống chi người hiện giờ như vậy dây dưa, cũng là nên có cái kết thúc!"

Hương thảo ngượng ngùng: "Ai, ta không phải ý tứ này, ta nơi nào bỏ được cáo ngươi, hảo A Lương, ngươi nên biết tâm ý của ta, liền ứng ta một hồi đi...... Ai nha! Đau chết mất."

Hàn Lương hừ lạnh một tiếng, tới rồi lúc này, còn không có dỡ xuống kia tà tâm, nếu không phải xem nàng....., thôi, toại cảnh cáo nàng: "Đây là cuối cùng một lần, lần sau, quản ngươi là ai, tiểu tâm che chở chân của ngươi đi! Đại hoàng, về nhà!"

Hàn Lương đóng cửa, trong lòng rất là không bình tĩnh, lấy côn bổng, nương ánh trăng ở trong sân múa may nửa ngày, mới vừa rồi dọn dẹp một chút ngủ hạ.

****

Lời nói phân hai đầu, lại nói thu diệp tự Hàn Lương giáp mặt cự nàng, trong lòng có chút khổ sở, liền Xuân Hoa tiến vào nàng sân cũng không phát hiện, Xuân Hoa thấy nàng ủ rũ cụp đuôi bộ dáng, liền biết không thành, âm thầm may mắn, trên mặt lại an ủi nàng muội tử: "Ta biết chuyện này chuẩn thành không được, ai sẽ phóng tông tộc lễ pháp không màng tự tìm tử lộ đâu, tưởng khai chút đi."

Thu diệp không nói lời nào, nếu Hàn Lương chịu gả nàng, này lại tính cái gì đâu. Nàng nhớ tới Hàn Lương hoảng loạn giật mình biểu tình, nhớ tới hắn trấn tĩnh lúc sau nói cho nàng: "Này căn bản không có khả năng, thu diệp...... Dì."

Hàn Lương tại đây phía trước chưa bao giờ như vậy kêu lên nàng, đây chính là lần đầu tiên đâu. Sau lại nàng lại hỏi vậy ngươi thích ta sao, Hàn Lương xấu hổ mà lắc lắc đầu, tức khắc phảng phất nước lạnh bát hạ, đem thu diệp rót cái lạnh thấu tim.

Nàng nên làm cái gì bây giờ?

Bên này Xuân Hoa xem nàng muội muội vẫn là héo héo, vội không ngừng mà nói an ủi nàng lời nói. Xem thu diệp thất thần mà,

đành phải chuyển cái câu chuyện: "Ai, ta và người tỷ phu hôm nay đi trong huyện xem đại phu, người đoán đại phu nói như thế nào?"

"Nói như thế nào?" Thu diệp nhớ tới Xuân Hoa Lưu thị hôm nay đi trấn trên sự, hỏi.

"Đương nhiên là có rồi! Vào đông liền sinh, lúc này chuẩn là cái nữ nhi!" Xuân Hoa sờ sờ bụng, đầy mặt vui mừng.

Thu diệp không nhịn được mà bật cười, vừa rồi nặng nề tan đi không ít: "Ngươi liền như vậy khẳng định?"

"Đương nhiên, đại phu nói, nói nữa, lúc này cùng lần trước không giống nhau, hoài kia hai tiểu tử thời điểm, cảm thấy cả người hăng hái, luôn có sử không xong sức lực. Lần này đi, biến hóa không lớn, chính là...... Hướng người đọc sách nói như vậy, linh đài thanh minh! Nói nữa, rải hảo loại, còn sợ loại không ra hảo lương thực tới!" Xuân Hoa vẻ mặt khẳng định.

Này hai cái oan gia! Thu diệp nghĩ Xuân Hoa Lưu thị cãi nhau trường hợp, thầm nghĩ, lúc này hai ngươi nên ngừng nghỉ chút đi.

****

Thời tiết càng thêm địa nhiệt lên, ánh mặt trời thứ người không mở ra được đôi mắt, thu diệp giống thường lui tới giống nhau, như cũ đẩy xe duyên thôn đi bán đậu hủ, nàng hiện giờ đầu cơ trục lợi ra chút tên tuổi tới, làm đậu hủ vị mỹ, giá cả cũng công đạo, không lừa già dối trẻ, lại thêm tính tình linh hoạt, những cái đó ngoại thôn người, cũng đều kêu nàng một tiếng đậu hủ nương tử, ngay cả trong thôn đầu điên chạy vội hài tử, cũng đều không lớn không nhỏ

kêu nàng "Đậu hủ nương tử tới lạc!", Nàng cũng không giận, chỉ là cười hì hì mắng: "Tiểu hỗn đản nhóm, ta là các ngươi nãi nãi!"

Chính phùng mặt trời chói chang, thu diệp tận lực nhặt râm mát địa phương đi, dọc theo bóng cây một đường đi xuống, trông thấy không ít hài tử chỉ đâu cái bọc bụng hoặc là cái gì cũng không mặc, quang mông nhỏ ở trong sông bơi lội vui đùa ầm ĩ, xem thu diệp có chút tâm nhiệt, nếu là giờ phút này không ai, nàng đến cũng tưởng bùm một tiếng nhảy xuống đi mát mẻ mát mẻ, chính hâm mộ, liền thấy Đồng Chuy Thiết Đản hai cái xen lẫn trong hài tử đôi chơi đùa.

"Hải! Này thằng nhãi ranh!" Thu diệp buông xe đẩy, ba bước cũng làm hai bước, thẳng qua đi nắm nàng cháu trai nhóm lỗ tai, từ trong sông xách ra tới.

"Tiểu vương bát đản, không đi đọc sách, chạy nơi này tới hỗn nháo?!" Thu diệp tức giận đến mắng. Nguyên lai trước đó vài ngày Xuân Hoa nhịn không được Lưu thị ma triền, hơn nữa tâm tình lại không tồi, liền đồng ý kêu hắn hai cái nhi tử đều đi thượng thôn học, thức chút tự. Ai ngờ này hai chỉ đánh cá ba ngày, phơi lưới hai ngày, mỗi ngày nhi trốn học. Trong thôn hài tử nhiều, nhưng cũng cùng địa phương khác giống nhau, có thể hơi tĩnh hạ tâm tới đọc sách phần lớn là nữ đồng, tiểu nhi lang nhóm bất quá lắc lư lắc lư, thời gian dài, chính mình liền tan. Chả trách trên đời này thi đậu công danh phần lớn là nữ tử, có lẽ từ lúc bắt đầu liền chú định.

Nhàn thoại thiếu tự, lại nói Đồng Chuy Thiết Đản hai cái bị bọn họ dì lấy trụ, tránh thoát không được, chỉ phải ồn ào: "Ngươi xem nhà ai nam hài tử đi đi học, đều tại đây trong sông đâu, làm cái gì một hai phải chúng ta đi đi học!"

Thu diệp tới khí, kia lỗ tai liền ninh đến càng hăng say: "Hắc, còn hăng hái có phải hay không, ân?! Cha ngươi, ách..... Còn có ngươi nương cũng là vì các ngươi hảo!!!"

"Ai ai, tiểu dì đừng ninh lạp, chúng ta sai rồi còn không được? Nói nữa, Triệu tiên sinh mới thượng Tần Châu phủ đi khảo thí đi lạp, trương tiên sinh nhàn thiên nhiệt, chính mình đều không biết trốn chỗ nào mát mẻ đi." Thiết trứng liên tục xin tha.

"Di, tiểu dì ngươi đậu hủ xe đâu, như thế nào không thấy?" Đồng chùy thừa thu diệp không chú ý, vội túm thiết trứng thử lưu một chút thoán xa.

Thu diệp tức giận đến thẳng dậm chân, rồi lại không thể nề hà. Triệu tiên sinh là huyện học nổi danh tài nữ, trong tộc hoa đồng tiền lớn mời đến dạy học, đi Tần Châu tham gia kỳ thi mùa thu nàng biết, đi lên còn thượng thu diệp gia tới mua quá đậu hủ đâu. Trương tiên sinh theo chính hắn nói là võ đồng sinh xuất thân, tính tình tùy tiện, ngày thường giáo chút quyền cước côn bổng, đảo cùng trong thôn tiểu nhi lang nhóm thân thiết nóng bỏng. Chỉ là, tán học trốn mát mẻ đi? Đương học sinh như vậy bài huyên chính mình tiên sinh, thích hợp sao?

Thôi, làm bộ không phát hiện! Dù sao mọi nhà đều như vậy, cũng không có gì! Thu diệp rầu rĩ, đẩy xe tiếp tục đi phía trước đi: Thiên nhiệt, đậu hủ phóng không được, bán xong mới là đứng đắn.

Trong bất tri bất giác, tới rồi hạ ngoặt sông, liền thấy Hàn Lương trước gia môn kia khỏa cổ hòe, thật lớn dù cái phía dưới mấy cái nam tử, ngồi thành một đống, ở trần quạt hóng mát, Hàn Lương đưa lưng về phía nàng, đang cùng người khác thương nghị cái gì, này

vài người đúng là trong thôn thường xuyên tụ ở bên nhau vào núi đốn củi săn thú người.

"Đậu hủ, bán đậu hủ lặc!" Thu diệp cao giọng thét to, nàng trong lòng cười khổ, rõ ràng đêm đó Hàn Lương như vậy quyết tuyệt, mặc dù nàng qua mùa thu liền 22 tuổi, còn là không nghĩ ủy khuất chính mình tâm ý, tổng muốn tìm cơ hội ở Hàn Lương trước gia môn lay động hoặc là nói ở Hàn Lương trước mặt lay động, cho dù gặp gỡ Hàn Lương trốn tránh ánh mắt, cũng muốn ra vẻ trấn định, lớn tiếng mà tiếp đón hắn: Hàn Lương, muốn đậu hủ sao?

Kia dưới tàng cây các nam nhân nghe được thét to, đều quay đầu lại xem thu diệp, trong đó một cái mở miệng nói: "Nha, đậu hủ nương tử, ngươi này đậu hủ đều bán được nam nhân đôi lạp" dứt lời, khiến cho một trận cười vang.

Thu diệp đang muốn phát tác, giương mắt vừa thấy: "Hắc, này không phải trương tiên sinh sao, đều nói ngươi không dạy học, chạy tới mát mẻ, ta còn không tin!"

Trương tiên sinh trên mặt ngượng ngùng, "Kia gì, hôm nay là có việc, lâm thời tan, chỉ chưa kịp nói cho chúng tiểu nhân."

Thu diệp trừng hắn liếc mắt một cái, tức giận nói: "Muốn đậu hủ sao, mau bán xong rồi, hôm nay liền thừa như vậy mấy khối."

"Ta đều phải!" Một cái mày rậm mắt to thiếu niên đứng dậy triều thu diệp đi tới.

"Đông Sinh, thiên nhiệt, ngươi đều phải, có thể ăn xong sao?" Thu diệp hảo ý nhắc nhở hắn.

Đông Sinh đỏ mặt lên, không nói lời nào.

Nhưng thật ra Hàn Lương đứng lên, thế hắn giải vây: "Kia cho ta một khối đi."

Tác giả có lời muốn nói: Đột nhiên nhớ tới, cư nhiên có rất dài rất dài thời gian cũng chưa ăn hành lá quấy đậu hủ. Hướng các vị đề cử này nói tươi mát mộc mạc đồ ăn, cụ thể cách làm thỉnh cố vấn độ nương.

ĐẬU HỦ NƯƠNG TỬ HÀNH THÁI LANG [C]

Tô Kha An www.dtv-ebook.com

6. Đệ Chương 6

Đây là đêm đó về sau Hàn Lương lần đầu tiên cùng thu diệp mở miệng nói chuyện. Ở Hàn Lương trong lòng, ngày đó về sau, bọn họ chi gian liền không nên lại có cái gì liên lụy: Hẳn là tị hiềm không phải sao. Hắn cố tình trốn tránh, ẩn ẩn mà rồi lại không hy vọng thu diệp trốn tránh hắn, không thấy được thu diệp, trong lòng cũng sẽ mất mát, gặp gỡ thu diệp khi, lại lần giác vui mừng, trong lòng cảm thấy cho dù không nói lời gì, thấy nàng cũng là tốt. Rời đi phía trước, đem nàng kia ấm áp sáng lạn tươi cười khắc vào trong lòng, này liền vậy là đủ rồi.

Vừa mới thấy ngồi ở bên cạnh Đông Sinh lon ton mà đứng dậy đi mua đậu hủ, hắn kỳ thật cũng là ngồi không yên, hắn có thể xem hiểu Đông Sinh trông thấy thu diệp khi tỏa sáng đôi mắt, chỉ là như vậy tâm tư thu diệp hiểu hay không đâu, nghĩ đến đây, không khỏi có chút không thoải mái, toại đứng lên đi đến Đông Sinh bên cạnh.

"Cho ta tới một khối đi." Hàn Lương rũ đôi mắt, cũng không xem thu diệp.

"Được rồi," thu diệp cười vân đạm phong khinh, lại hỏi: "Còn có người hoặc là? Trương tiên sinh muốn đậu hủ sao?"

Trương tiên sinh mới vừa bị thu diệp nói móc một phen, đảo có chút xấu hổ, đánh cái ha ha, "Ha hả, từ bỏ." Thấy thu diệp không lớn

đãi thấy nàng, vội nói: "Nương tử có điều không biết, ngày gần đây trong núi không biết nơi nào chạy tới mãnh hổ lui tới, cắn chết người đâu. Quan phủ phái truy bắt công người, cũng mới ra treo giải thưởng bảng cáo thị, liền ở cửa thôn dán, đều kêu phụ cận hương lân tiểu tâm chút, ta hôm nay là đi tìm hiểu tin tức đi, chuẩn bị liên hợp mấy cái thôn thợ săn vào núi bắt hổ đâu."

Như thế kiện đại sự! Thu diệp nghe vậy, vội nói: "Nơi nào vụt ra tới mãnh hổ? Năm rồi cũng nghe thấy trong núi có dã thú lui tới, khá vậy chưa nói có mãnh hổ, cũng không gặp bị thương ai."

"Bị thương cũng chưa biết được, chẳng qua mãnh hổ không xuống núi, nghe nói đã cắn chết thôn bên hai người, đề phòng tóm lại là tốt." Trương tiên sinh nói.

"Kia nhưng thật ra, thật bắt giết mãnh thú, cũng là các ngươi công lớn một kiện, chỉ là cần phải tiểu tâm chút mới là." Thu diệp nói, trong lòng không cấm có chút lo lắng.

****

Thẳng đến thu diệp thân ảnh càng lúc càng xa, Đông Sinh vẫn duỗi dài quá cổ nhìn xung quanh, mọi người thấy hắn dáng vẻ này, đều nhịn không được trêu ghẹo hắn: "Đông Sinh, người thằng nhãi này tâm sợ là đi theo đậu hủ nương tử đi xa, cũng chưa về lạp!" Mọi người cười to, trong đó có cái nói: "Nghe nói sao, đậu hủ nương tử mau đến quan xứng tuổi tác, không biết ai như vậy có phúc khí có thể xứng cho nàng?"

Hàn Lương tuy không nói lời nào, tâm lại bang bang thẳng nhảy, dựng lỗ tai nghe bọn hắn đàm luận thu diệp. Chỉ nghe một cái nói: "Hắc, nước phù sa không chảy ruộng ngoài, Đông Sinh, ngươi hiện

giờ cũng mau 17 đi, không bằng cùng cha ngươi nói nói, kêu hắn đem ngươi gả cho đậu hủ nương tử, chỉ sợ về sau ăn đậu hủ không trả tiền lạp!"

"Ha ha ha....." Mọi người cười vang, Đông Sinh vuốt cái ót, đi theo hắc hắc mà cười rộ lên, lại nói: "Kia không thể đi, luận bối phận nàng vẫn là ta dì đâu."

"Nguyên lai ngươi là cố kỵ cái này sao?" Trương tiên sinh ở một bên thêm mắm thêm muối nói: "Kia có cái gì đâu, bất quá là một câu xưng hô thôi, lại nói các ngươi đều ra năm thế ①, sớm đều không phải thân thích, dì cháu gì đó sớm không tính."

"Thật sự?" Đông Sinh ánh mắt sáng lên, vội hỏi nói.

"Thật thật nhi! Chạy nhanh làm đi thôi, chậm, ngươi liền gả không được lạp!" Mọi người thấy hắn tuổi tác tiểu, trêu đùa hắn.

Đông Sinh nhịn không được đại gia khuyến khích, phi cũng tựa mà chạy về đi, mọi người lại bắt đầu thương nghị vào núi sự tình, Hàn Lương lại một câu đều không có nghe đi vào.

*

Bởi vì thời tiết nóng bức, Triệu tiên sinh lại không ở, trương tiên sinh hợp với mấy ngày đều tan thôn học, một lòng một dạ đều ở bắt hổ sự tình thượng, đảo tiện nghi điên nháo hài tử, có chút choai choai tiểu tử cũng là nóng lòng muốn thử, thế nhưng muốn đi theo đại nhân vào núi, làm cha mẹ quát lớn một đốn, đảo cũng không để ý, ai ngờ tới rồi buổi tối, không thấy hài tử bóng dáng, mới bắt đầu sốt ruột, mãn thôn tìm, một nhà truyền mười gia, mười gia truyền bách gia, toàn thôn cũng thôn bên đều phiên một lần, tổng cộng

thiếu tám hài tử, này trong đó liền bao gồm đồng chùy. Xuân Hoa nhất thời không có chú ý, lấy nắm tay thẳng đấm Lưu thị: "Kêu lên cái gì học! Hiện giờ đều kêu tiên sinh câu đưa tới trong núi đi!" Lưu thị ôm chặt lấy tay chân nhũn ra Xuân Hoa, so với đồng chùy tới, hắn lúc này đảo càng lo lắng Xuân Hoa.

Trừ bỏ vào núi, toàn thôn người đều tụ tập ở bên nhau, thương lượng như thế nào xử lý. Tộc trưởng tuy đầu tóc hoa râm, nhưng ánh mắt như cũ minh duệ, nàng nhìn lướt qua mọi người, biểu tình nghiêm khắc mà mắng đều hoảng cái gì, ta Cổ Hà thôn Lý thị không ra nạo loại, lấy xuất tinh khí thần tới, nên thế nào liền thế nào!

Có nói hài tử nếu cùng đại nhân ở bên nhau, đảo còn dễ làm, sáng mai vào núi đi tìm đó là. Có nói chỉ sợ hài tử là đơn độc hành động, sẽ có nguy hiểm, không bằng đêm nay đi tìm, còn có nói, hài tử khả năng đi nơi khác, chưa vào núi cũng nói không chừng.

Nói có một hồi tử công phu, đã là minh nguyệt treo cao, thu diệp tính cả mấy cái nữ tử đều kiến nghị ban đêm vào núi, người đông thế mạnh, không cần sợ hãi. Trong tộc nhất trí thông qua. Vì thế một ít động tác nhanh nhẹn nam nữ xuyên áo ngắn, lấy thượng côn bổng lưỡi dao sắc bén, cột chắc quấn xà cạp, điểm cây đuốc suốt đêm vào núi tìm người đi.

Thanh lang sơn rất lớn, đại gia cũng không biết nên từ đâu tìm khởi, ban đêm gió núi lạnh căm căm, núi đá đá lởm chởm, vách đá đẩu tiễu, thỉnh thoảng nghe được một hai tiếng quỷ khóc sói gào, nước chảy thanh ào ào mà nhắm thẳng khe núi dũng. Mọi người tráng nhát gan tâm cẩn thận đi cùng một chỗ, tận lực tránh đi xà trùng chuột kiến, lại một bên kêu gọi hài tử tên. Tìm nửa ngày, cũng không thấy bóng người, vì thế dẫn đầu mấy cái thương nghị một chút, đem người phân hai bát tiếp tục tìm kiếm.

Thu diệp lãnh đầu này một bát triều bắc đi, lúc nào cũng bám vào lăng lăng vách đá, một đường đi trong lòng run sợ, không ít người đều bị nhánh cây bụi gai quát phá quần áo, mọi người đi đi dừng dừng, thế nhưng càng đi càng tán, thu diệp chỉ phải đem đại gia tận lực hợp lại ở bên nhau.

Dần dần mà, thâm thúy không trung bắt đầu vi bạch, đầy sao lại còn tại lập loè, gió đêm thổi trúng lá cây xoát xoát rung động, ẩn ẩn nghe được phía trước cách đó không xa có tiếng vang, phảng phất hài tử khóc kêu, xung quanh lại hỗn tạp một tia mùi máu tươi, thu diệp kinh ra một thân mồ hôi lạnh, ném cây đuốc, chặt chẽ nắm chủy thủ, lãnh đại gia kề sát vách đá chậm rãi đi trước, bỗng nghe đến vài tiếng hổ gầm, nhìn chăm chú nhìn lên, một con sặc sỡ mãnh hổ thình lình hiện với trước mắt.

Xong rồi xong rồi, thu diệp ám đạo, lúc này đảo trấn tĩnh xuống dưới, mơ hồ nghe được có người nói khế với nàng nói: "Đứng đừng nhúc nhích!" Toại tay trái đỡ vách đá, tay phải nắm chủy thủ, thẳng đứng bất động, liền đại khí cũng không dám ra, kia lão hổ vốn là xao động, lúc này thấy người sống, hét lớn một tiếng, xốc lên lợi trảo, lao thắng tới lai đây, thu diệp bất chấp mặt khác, hét lớn một tiếng "Sát nha!", Dùng hết toàn bộ can đảm cùng sức lực đem chủy thủ hướng phía trước đâm ra đi, ai ngờ bất quá nháy mắt, liền bị kia mãnh hố một trảo ném đi, dưới chân vừa trợt, lăn xuống sườn dốc, kia mãnh hố theo sát nhào tới, đang ở lúc này, nghe được "Hưu" một tiếng, một mũi tên phá không, bắn đem lại đây, mặt sau tiếng la rung trời, thu diệp cả người bủn rủn đau đớn, trước mắt từng trân biến thành màu đen, cố hong mùi tanh cuồn cuôn, xung quanh nồng đậm huyết vị tiến lên xoang mũi, ngực rầu rĩ, thắng liền phản ứng thời gian cũng không có, chỉ cảm thấy trước mắt thanh âm ồn ào, bóng người đong đưa, lại càng lúc càng xa......

Thu diệp tổng nghe được có người ở bên cạnh không ngừng ồn ào: "Thu diệp, thu diệp, đừng ngủ, tỉnh tỉnh.....", Lại là cái nào không biết sống chết ở véo nàng..... Người trung?

"Hải! Hải! Đừng, véo,! Đau!" Thu diệp hoãn quá mức nhi tới, mở to đôi mắt, nàng trước mặt vây quanh mấy cái nam tử, đều là thục mặt, "Vừa rồi cái nào véo ta?"

Vì thế, trương tiên sinh nhìn Đông Sinh, Đông Sinh nhìn Hàn Lương, Hàn Lương nhìn không trung, nhân sở không rõ thu diệp dụng ý, cũng chưa dám hé răng.

"Tiểu dì ngươi hảo dũng cảm!" Đồng chùy đột nhiên vụt ra tới, vẻ mặt kính nể.

Thấy đồng chùy, thu diệp một lòng dừng ở trong bụng, toại chính chính thần sắc, nói: "Hiện tại là chuyện như thế nào, những người khác đâu?"

Đồng chùy vội nói: "Ngươi đoán đoán tối hôm qua đại gia giết mấy chỉ lão hổ?..... Hai chỉ đại! Hai chỉ tiểu nhân! Lợi hại đi!"

Hai chỉ đại! Thu diệp trợn mắt há hốc mồm, "Có từng bị thương người?"

"Còn hảo, khó tránh khỏi có chút trầy da, tối hôm qua lăn lộn một đêm, mọi người đỡ bị thương, vừa mới mới vừa nâng lão hổ xuống núi đi, hiện nay liền thừa chúng ta mấy cái, hiện giờ trời đã sáng choang, tưởng là sẽ không nguy hiểm như vậy." Trương tiên sinh nói.

"Đúng vậy, tối hôm qua...... Nương tử thật sự rất nguy hiểm, may lương ca kia một mũi tên nột!" Đông Sinh vẫn là lòng còn sợ hãi, nói.

"Chính là chính là, tối hôm qua tất cả mọi người đều cho rằng người đã chết đâu, Đông Sinh ca ca đều khóc, còn có lương....." Đồng chùy nói còn chưa xong, đã bị Hàn Lương đánh gãy: "Thời điểm không còn sớm, chúng ta chạy nhanh xuống núi đi."

Đoàn người nhất trí gật đầu, đãi nhích người khi, thu diệp mới phát hiện chính mình căn bản đứng dậy không nổi, mới vừa rồi cả người đau đảo cũng không quá chú ý, giờ phút này nhìn như là bị thương mắt cá chân, vô pháp đi đường.

"Tiểu dì, ta đỡ ngươi!" Đồng chùy vội không điên nhi lại đây đỡ nàng.

"Kia không dùng được, bao lâu mới có thể xuống núi, chạy nhanh tìm cái đại phu nhìn xem mới là đứng đắn. Nương tử, không bằng kêu Đông Sinh cõng ngươi xuống núi đi." Trương tiên sinh rất là nghiêm trang mà nhìn Đông Sinh nói.

Đông Sinh thấp đầu không hé răng, vừa rồi đồng chùy nhắc tới hắn khi, hắn tao đến hận không thể tìm cái hằm ngầm chui vào đi. Từ lần trước bị đại gia xúi giục, chạy về gia đi tìm cha hắn, bị hắn kia thủ tiết gần hai mươi năm quả phu cha một đốn mắng ngươi đảo không sợ bôi nhọ ngươi tổ tiên, lại đem năm ngón tay xoa khai hung hăng thưởng hắn cái đại cái tát về sau, liền biết làm mai vô vọng, từ đây đem tâm sự giấu đi tận lực không muốn người biết hiểu, lại nào dám lại nhấc lên việc này, vạn nhất truyền tới hắn cha lỗ tai......

Thu diệp không cho là đúng: "Sao có thể khó xử một cái hài tử đâu, nếu không vẫn là làm phiền làm phiền trương tiên sinh đi."

Nàng cũng không ngượng ngùng, thoải mái hào phóng nhìn trương tiên sinh.

Trương tiên sinh bị xem đến trong lòng có chút phát mao, vội pha trò: "Ha hả, ta mới lóe eo oa, Đông Sinh ngươi nếu không đỡ ta một phen..... Ai, đồng chùy nếu không ngươi cũng tới giúp giúp ta đi....."

"Các ngươi lúc đầu chậm rãi đi thôi, ta tới bối." Hàn Lương đem giương cung cũng mũi tên túi đưa cho trương tiên sinh, một bước vượt lại đây, ngồi xổm xuống, đem đưa lưng về phía cấp thu diệp.

Tác giả có lời muốn nói: Chú thích:

① năm thế: Ta cá nhân lý giải chính là cùng năm phục không sai biệt lắm. Từ chính mình hướng lên trên số năm đời bên ngoài đều không tính thân thích, đây là tiểu tông nhớ pháp. Thỉnh đại gia cụ thể cố vấn độ nương.

Đông Sinh đứa nhỏ này quá ngốc quá thiên chân, mặc dù không phải thân thích, ở cái kia thời đại, cùng họ trên nguyên tắc là không thể kết hôn, cho nên hắn bị đánh là cần thiết.

Mặt khác, ta phải thừa nhận ta không có gì đánh hổ kinh nghiệm, đều là tham chiếu Võ Tòng đồng chí cùng mặt khác cao thủ trải qua nói lung tung. Lý thu diệp đồng chí sẽ không đánh hổ, tuy rằng nàng rất có can đảm, nhưng khoa học giảng, nàng không bị lão hổ một cái tát chụp chết, duy nhất nguyên nhân chính là, nàng là nữ chủ oa! Tính tình cấp người đọc đại đại nhóm có thể coi như nàng tại đây thứ hành động trung anh dũng hy sinh, sau đó bổn chuyện xưa liền kết thúc lạp!

ĐẬU HỦ NƯƠNG TỬ HÀNH THÁI LANG [C]

Tô Kha An www.dtv-ebook.com

7. Đệ Chương 7

Thái dương sơ thăng, ráng màu nhiễm hồng màn trời, núi rừng gian mây mù như lụa mỏng ôn nhu rồi lại chậm rãi rút đi, Hàn Lương cống thu diệp đón gió nhẹ chậm rãi đi ở trên sơn đạo, thu diệp ống tay áo bị quát phá, lộ ra tràn đầy vết máu cánh tay cùng tay tới, đan xen ở Hàn Lương cổ gian. "Đau không?" Hàn Lương xem ở trong mắt, cuối cùng là không nhịn xuống, nhẹ giọng hỏi một câu.

"Đau nha, ai da, đau chết mất đều......" Thu diệp ồn ào, trên người nàng bộ Hàn Lương thoát cho nàng một kiện màu xanh lá vải thô nửa cánh tay, dựa vào Hàn Lương ấm áp dày rộng vai lưng thượng, lòng tràn đầy vui mừng.

Hàn Lương quay đầu, tức giận mà bạch nàng liếc mắt một cái, thu diệp cảm thấy kia đẹp mặt mày rõ ràng tất cả đều là lo lắng, mà hắn lại trước sau không chịu thẳng thắn.

"Ai nha, Hàn Lương, ngươi quần áo cũng phá, về sau ta cho ngươi may vá đi." Thu diệp cười hì hì nói.

"..... Ta chính mình sẽ phùng"

"Nga, ngươi không tin được tay nghề của ta, kia về sau ta ngươi cũng phùng đi....."

"....." Hàn Lương.

"Ngươi đã cứu ta, ta nên như thế nào báo đáp ngươi đâu?"

""

"Về sau ta có nguy hiểm thời điểm, ngươi đều sẽ bảo hộ ta, đúng không?"

""

Không nói lời nào là tương đương cam chịu sao? Hạnh phúc đem tâm tắc đến tràn đầy, thu diệp chưa bao giờ cùng Hàn Lương dựa vào như thế gần, nàng phảng phất cảm thấy kia kiên cố dày rộng bả vai sẽ là chính mình cả đời dựa vào. Đứng ở triền núi thượng, phóng nhãn nhìn lại, sông ngòi vùng quê thượng hoa màu lớn lên thập phần khả quan, giống như ráng màu đem xanh biếc gấm vóc mạ lên kim sắc, ở trong gió lay động sinh tư, lại dường như bích ba nhộn nhạo mà rực rỡ lấp lánh...... Thế gian này tốt đẹp đại để chính là như thế đi, thu diệp rốt cuộc không nhịn xuống chính mình vui mừng, lớn tiếng xướng một giọng nói:

"Lang quân ngươi lên núi đánh hổ lặc, nha! Uy!

Tỷ tỷ lòng ta nổi trống lặc, nha! Uy!....."

Hàn Lương dưới chân một cái lảo đảo, thiếu chút nữa đem thu diệp từ trên lưng ngã xuống.

Bởi vì Cổ Hà thôn sát hổ có công, quan phủ thực hiện thưởng bạc, trong thôn ấn cá nhân công lao lớn nhỏ phân đi xuống, thu diệp

"Không sợ gian nguy", dẫn đầu có công, cũng phân được mười lượng bạc, này đảo không cần nàng vội vã bán đậu hủ kiếm sinh kế. Đồng chùy mấy cái tự mình lên núi hài tử trải qua chuyện này, đảo cũng kêu các đại nhân lau mắt mà nhìn, không hề bỏ qua bọn họ dũng cảm cùng trưởng thành, bất quá mỗi người vẫn là ở từ đường phía trước ăn hai ba roi, trong tộc lại đem tổng trướng tính ở trương tiên sinh trên đầu, chuẩn bị đuổi rồi hắn, một lần nữa lại thỉnh một cái. Trương tiên sinh tùy tiện, đảo không sao cả, hắn nhân lần này dắt đầu bắt hổ, lại có võ nghệ bàng thân, lập hạ công lớn một kiện, thế nhưng được cái hảo nơi đi, chạy đến huyện nha làm đều đầu đi.

Trương Đô Đầu đi lên, những cái đó không lớn không nhỏ hài tử còn có hương lân đều tới đưa hắn, lưu luyến không rời, thẳng gọi người cao mã đại hán tử thổn thức nửa ngày. Ra cửa thôn, Trương Đô Đầu đối còn theo sát ở sau người Hàn Lương nói: "Hiền đệ dừng bước đi, tương lai còn dài, huyện nha ly nơi này lại không xa, luôn có ngươi ta huynh đệ lại gặp nhau thời điểm."

"Cũng không biết khi nào mới có thể gặp nhau, ta tính toán qua Thê Chủ ngày giỗ liền lên đường rời đi." Hàn Lương nói.

"Thật sự quyết định?" Trương Đô Đầu nói.

"....." Hàn Lương như suy tư gì, cũng không trả lời.

"Hiền đệ hà tất lừa mình dối người, ngươi đối đậu hủ nương tử tâm ý liền ta như vậy cái thô nhân đều đã nhìn ra." Trương Đô Đầu nói.

"Như vậy..... Rõ ràng sao?" Hàn Lương nói.

"Ngoài cuộc tỉnh táo mà thôi, ngay từ đầu ta chỉ là hoài nghi, sau lại trong núi đêm đó gặp ngươi ôm chặt mau ngất xỉu đậu hủ nương tử không buông tay...... Chỉ sợ ngươi khi đó sớm đã là hãm sâu trong đó, thấy không rõ thôi." Trương Đô Đầu nói, cuối cùng lại bổ sung một câu: "Hắc hắc, yên tâm, ngày đó sự tình ta sẽ không nói đi ra ngoài, bất quá đồng chùy đứa nhỏ này miệng ta nhưng quản không được oa."

"Chính là....." Hàn Lương cau mày, chần chờ nói.

"Chính là cái gì? Thân là nam nhi sống ở thế gian này vốn là không dễ, sao không đối xử tử tế chính mình, huống hồ kia nương tử đối với ngươi thiệt tình thực lòng. Nói câu không dễ nghe, đều qua nhiều năm như vậy, ngươi thân nhân chỉ sợ đều..... Nói nữa, ngươi gả chồng cùng ngươi tìm ngươi a tỷ này hai việc cũng không rời bỏ." Trương Đô Đầu khuyên nhủ.

Hàn Lương không nói, vì thế Trương Đô Đầu lại nói: "Kỳ thật Cổ Hà thôn nơi này khá tốt, sơn minh thủy tú, có thể cùng thích người ngây ngốc cả đời cũng không tồi. Ngươi tái hảo hảo ngẫm lại đi, ta đi rồi, hiền đệ bảo trọng! Chúng ta sau này còn gặp lại!" Nói xong, phi thân lên ngựa, bay nhanh mà đi, bụi đất phi dương trung chỉ còn đến Hàn Lương một người lẻ loi mà đứng ở tại chỗ.

Mấy ngày liền, thu diệp đều hoãn ở nhà không có lao động, nàng thương đảo cũng không nặng, vừa lúc gặp phải cái tứ phương du y đi ngang qua trong thôn, cấp nhìn nhìn, nói bị thương ngoài da vấn đề không lớn, nghỉ ngơi mấy ngày thì tốt rồi, nhưng thật ra phải chú ý trước kia vết thương cũ, cần hảo hảo điều dưỡng, để tránh tái phát.

Tại đây trong lúc, Hàn Lương còn lại đây đưa nàng một hộp mạt thương thuốc mỡ, nàng thừa trụ cơ hội, đánh bạc da mặt làm bộ suy yếu bất kham tùy thời muốn té xỉu bộ dáng, Hàn Lương không khỏi đi đỡ nàng khi kêu nàng một phen kéo lấy dây dưa không ngừng: "Ngươi gả hay không ta, a? Gả hay không? Gả hay không?"

Nàng lặp đi lặp lại hỏi, vòng Hàn Lương một cái đầu hai cái đại: "Thu diệp dì, nhập thu, nên thu hoa màu......"

"Ngươi thiếu ngắt lời! Ngươi đừng cho là ta không biết, ngươi đêm đó ôm ta đi, ngươi ôm ta, phải đối ta phụ trách!" Thu diệp nghiêm túc mà nói. Đồng chùy lanh mồm lanh miệng, sớm đem hắn thấy nói cho thu diệp.

Hàn Lương nhìn thu diệp dị thường nghiêm túc biểu tình, nhịn không được cười ra tiếng tới,: "Ngươi người này thật đủ hỗn, nào có nữ nhân ồn ào kêu nam nhân phụ trách!"

"A Lương, ngươi, ngươi cười lên thật là đẹp mắt. Nếu không...... Ta đối với ngươi phụ trách đi." Hàn Lương tươi cười đối thu diệp tới nói rất quý giá, nàng không cấm xem ngây người.

"..... Không cần, ai không cái va va đập đập, ta ôm quá nhiều, chẳng lẽ đều phải đối ta phụ trách?" Hàn Lương lời nói chi gian có chút né tránh.

"Di, ngươi ôm nhiều? Ngươi còn ôm ai?" Thu diệp nghe lời không nghe âm, chợt khẩn trương lên.

Hàn Lương trong khoảng thời gian ngắn không biết nên như thế nào trả lời, kia trong thôn tiểu ngưu, Vượng Tài, tiểu nữu nữu.....

Tính sao?

"Ai! Ai! Ngươi như thế nào không nói lời nào, thật không nghĩ tới ngươi này người thành thật bề ngoài hạ thế nhưng dài quá một viên lả lơi ong bướm tâm!" Thu diệp sinh khí.

Hàn Lương thấy thu diệp trở mặt, trong lòng căng thẳng, bất cứ giá nào nói: "Đúng vậy, làm khó người hôm nay mới nhìn ra tới, như thế nào, hiện tại còn muốn ta gả cho người sao?"

Thu diệp trong lòng thực hụt hẫng, nàng kỳ thật thực tin tưởng Hàn Lương làm người, nhưng không biết sao, nghe Hàn Lương như vậy vừa nói, khí nhi liền không thuận, khẩu khí cũng có chút ngạnh: "Người người này! Người! Người đi đi....."

Hàn Lương vừa thấy thu diệp sinh khí, muốn oanh hắn đi, liền cũng có chút bực: "Ta làm sao vậy? Ngươi người này mới là...... Không thành ý! Mới cùng ta cầu thân, lúc này trở mặt không biết người, ta nếu là đáp ứng gả ngươi, về sau nơi nào còn có ngày lành quá?"

"Ai nha, vậy ngươi đây là đáp ứng gả ta? Ta bảo đảm về sau hảo hảo, không tùy tiện sinh khí, nhưng ngươi cũng không thể lại ôm người khác, muốn tuân thủ nghiêm ngặt phu đức! Biết không?" Thu diệp vội nói.

"Ai..... Người người này, ta khi nào đáp ứng rồi? Ta khi nào ôm người khác? Người nhưng đừng oan uổng ta!" Hàn Lương bị bắt được đầu đề câu chuyện, vội vàng biện giải nói.

"Được rồi, được rồi. Việc này cứ như vậy định lạp. Ai, ta có phải hay không đến trước tìm bà mối đi Hàn gia thôn cha mẹ ngươi nơi

đó a?" Thu diệp vội hỏi.

"..... Không cần, ta chính mình sự tình ta có thể làm chủ." Hàn Lương nhẹ giọng nói.

"..... A?" Thu diệp trong lòng cảm thán: Ngươi cũng thật lợi hại.

Hàn Lương nhìn thu diệp giật mình biểu tình, nỗ lực đem kia tế mắt hướng viên mở to, tức khắc cảm thấy đáng yêu vô cùng, lại có tưởng một tay đem nàng ôm vào trong ngực xúc động, vội thuận một hơi, mới phát hiện chính mình bị thu diệp nói bắt cóc, chạy nhanh nói: "Ta, ta nhưng không đáp ứng gả ngươi, suy xét chuyện này để làm gì, ta, ta phải đi! Ngươi hảo hảo dưỡng." Thừa thu diệp không chú ý, Hàn Lương vội đứng dậy ném ra túm ống tay áo của hắn tay.

"Đừng, đừng a, ngươi như thế nào có thể ra mà phản ngươi?" Thu diệp bị Hàn Lương giảo đến cảm thấy chính mình cũng không biết nên làm cái gì bây giờ.

Hàn Lương chần chờ một chút, cuối cùng là nói: "Việc này nơi nào là dễ dàng như vậy, dung ta nghĩ lại, hành sao?"

Thu diệp bất đắc dĩ, chỉ phải gật đầu đáp ứng.

Hạ mấy tràng mưa to lúc sau, thời tiết bắt đầu lạnh cả người, sơn dã đồng ruộng cũng dần dần có hồng hoàng đan xen tươi đẹp sắc thái, nông dân cũng so dĩ vãng càng bận rộn, thu diệp lại bất đắc dĩ mà nhàn rỗi, nàng ở dưỡng thương trong lúc, ngày ngày tống cổ đồng chùy huynh đệ hai cái lặng lẽ đi tìm Hàn Lương hỏi hắn nghĩ kỹ rồi không, Hàn Lương bất kham phiền nhiễu, nghĩ mọi cách trốn

tránh. Đợi cho thu diệp chân cẳng nhanh nhẹn khi, nàng liền đuổi cái đại sớm tự mình ngăn chặn Hàn Lương, giáp mặt chất vấn hắn: "Ta nói vị này huynh đài! Ngươi đều suy nghĩ mười ngày, có được hay không cấp cái lời chắc chắn đi!"

Kỳ thật đối Hàn Lương tới nói, hắn nội tâm cũng không hảo quá, chính là hắn không biết nên như thế nào trả lời thu diệp.

Thu diệp nào biết đâu rằng hắn khó xử, vì thế nói: "Ngươi chỉ lo đáp ứng, khác ta tới làm, ngươi không cần lo lắng."

Thấy hắn không nói lời nào, thu diệp hỏi: "Ngươi cũng là cái lưu loát người, sao tại đây sự thượng như vậy ma kỉ đâu?"

"Ngày mai đi, ngày mai nhất định nói cho ngươi." Hàn Lương phảng phất hạ đại quyết tâm, gần từng chữ một mà nói: "Ta hôm nay có việc, muốn đi huyện nha tìm Trương Đô Đầu,..... Hai ta việc này, ngày mai ta cho ngươi cái lời chắc chắn!"

"Hảo a, vừa lúc ta cũng tính toán đi huyện thành, không bằng kết bạn a, nói như thế nào ta có xe lừa, tái ngươi đoạn đường a" thu diệp nói, nói nàng nhìn Hàn Lương ánh mắt giống như nhìn sắp ăn đến trong miệng thịt dường như, thực không phúc hậu.

Hàn Lương thực mau đã nhận ra loại này không có hảo ý ánh mắt, trong lòng không biết sao, có một loại dê vào miệng cọp cảm giác, âm thầm hận nói: Này rõ ràng chính là cái lưu manh, nếu là mau chóng ứng gả nàng, chỉ sợ nàng ngày sau chưa chắc quý trọng! Nghĩ nghĩ, không khỏi lại mâu thuẫn lên.

Tác giả có lời muốn nói: Trước cứ như vậy đi

ĐẬU HỦ NƯƠNG TỬ HÀNH THÁI LANG [C]

Tô Kha An www.dtv-ebook.com

8. Đệ Chương 8

Cổ Hà thôn tọa lạc ở huyện thành đông ngoài cửa bốn mươi dặm chỗ, lại nói tiếp cũng không tính quá xa, thu diệp bộ hảo xe lừa, bất quá muốn cùng Hàn Lương cùng ngồi xe đi huyện thành nguyện vọng thất bại, nguyên là tới gần mười lăm tháng tám Tết Trung Thu ①, gần nhất trong thôn đầu tốp năm tốp ba thành đàn kết bè kết đảng đi huyện thành chọn mua đảo có không ít người, nếu đều đi huyện thành, đơn giản kết bạn mà đi, thu diệp này trên xe đảo kéo mấy cái nữ tử, mà Hàn Lương tắc chủ động cùng Đông Sinh chờ mấy cái nam tử ở vào cùng nhau ngồi ở chiếc xe bò thượng, tổng cộng mười tới hào người, trong lúc nhất thời tễ đến tràn đầy, rất có tư thế.

Bất quá hai cái canh giờ, mọi người liền tới rồi cửa thành, bởi vậy lại ước hảo hai cái canh giờ lúc sau lại với đông cửa gặp gỡ, cùng hồi thôn.

*

Thu diệp vào thành, chủ yếu là cảm thấy quần áo của mình phần lớn lại phá lại cũ thả khó giữ được ấm, lại nghĩ không sai biệt lắm là thời điểm thành thân, bởi vậy tính toán mua chút tinh tế vải vóc, làm mấy thân quần áo mới, lại đặt mua một bộ giống dạng điểm thoa hoàn, còn có cấp Hàn Lương sính lễ, sợ là cũng muốn trước thời

gian bị tề..... Một khi bắt đầu tính toán này đó, nàng trong lòng luôn là nóng hầm hập, liền đi đường khi đều cảm thấy chính mình dưới chân sinh phong, nhẹ nhàng vô cùng.

Bởi vì mau ăn tết duyên cớ, hôm nay huyện thành mặt đường thượng đảo cũng náo nhiệt, người đến người đi, nối liền không dứt, bên đường thượng bãi đầy các loại hàng hóa, như là vải nhung màu tuyến, mứt hoa quả trái cây, hương nến hàng khô chờ đầy đủ mọi thứ, cửa hàng cập hàng xén cạnh tương khoe khoang, rao hàng thanh giao điệp phập phồng, thu diệp kẹp ở trong đám người đông mua tây dạo, đảo cũng tự tại. Chỉ không bao lâu, liền cảm thấy bụng đói kêu vang, miệng khô lưỡi khô, toại nhón mũi chân nhìn xung quanh đến góc đường có cái trà bánh quán, lập tức đi qua. Quán chủ như là cái tuổi trẻ nam tử, cao gầy thon dài thân hình, giờ phút này chính thấp đầu, cấp khách nhân bao bánh.

"Bán bánh, phiền người bao hai cái hạt mè bánh, lại đảo chén trà cho ta." Thu diệp đem lừa dắt đến râm mát chỗ, liền ngồi ở nhà mình trên xe, triều kia nam tử hô một tiếng. Kia nam tử theo tiếng ứng, hơi khi liền đem bánh cùng trà bưng tới. Đợi cho trước mắt khi, lại là hai hai tương vọng, toàn ngây ngẩn cả người.

"Thu diệp?" Nam tử trăm triệu không nghĩ tới còn sẽ gặp lại, thanh tuấn trên mặt lộ ra giật mình biểu tình, lại mang theo một tia vui sướng.

Một loại quen biết cảm quanh quẩn thu diệp, nhưng nàng lại là nghĩ không ra sao! Chỉ cảm thấy đầu trướng trướng, bắt đầu phát đau.

"Ta cho rằng ngươi còn ở kinh đô, không thành tưởng thế nhưng đã trở lại." Nam tử nói, hốc mắt đã hơi hơi có ướt át. "Ta..... Ta, ngươi là ai, như thế nào như vậy quen thuộc?" Thu diệp nói, dừng một chút, phảng phất có cái gì chợt lóe mà qua, "Ngươi là..... Ngươi là, Tích Triều, ngươi là Tích Triều!"

"Thu diệp, ngươi làm sao vậy?" Nhìn thu diệp thống khổ sầu tư bộ dáng, bị làm kêu Tích Triều nam tử lo lắng lên, gió nhẹ thổi qua khi, hắn thấy thu diệp tóc mái bao trùm hạ thái dương kia chỗ vết thương.

"Ngươi bị thương? Rốt cuộc ra chuyện gì, như thế nào thương thành như vậy?" Tích Triều vội hỏi, lời nói lộ ra quan tâm.

"Ta cũng không biết, đã quên đâu, ta lúc ấy thương rất trọng, sau lại sống lại, có một số việc nhớ không được." Thu diệp nói, nàng đầu ẩn ẩn làm đau, kêu nàng tâm loạn không thôi.

"Thế nhưng ra như vậy sự! Khó trách..... Người ngày đó cũng chưa tới." Tích Triều trong lòng thoải mái.

"Ngày nào đó không có tới? Ai, từ trước sự tình có chút đều không nhớ rõ, ngươi nói một chút, rốt cuộc sao lại thế này? Ngươi vì cái gì lại ở chỗ này?" Thu diệp vội hỏi.

"Hai ta là đồng hương, đều đến từ này thanh du huyện, này ngươi có nhớ hay không đâu?" Tích Triều ôn nhu nói, hắn giơ tay, muốn vuốt ve dưới ánh mặt trời thu diệp trên trán kia rõ ràng vết thương, do dự luôn mãi, cuối cùng là đem tay ngừng ở giữa không trung, phục lại buông. Rộn ràng nhốn nháo đám người mặt sau, một đôi mắt chính nhìn chằm chằm này đối ái muội không rõ nam nữ.

"Cái này nhớ rõ, là đồng hương." Thu diệp cười nói, vẻ mặt xin lỗi, "Sau đó đâu?"

"Sau đó? Sau đó ở kinh đô quen biết." Tích Triều dừng một chút, lại nói: "Liền ở...... Thôi đại nhân trong phủ."

"Cái này cũng nghĩ tới, ta khi đó vẫn là Thôi đại nhân trước mặt nhất được yêu thích người đâu." Thu diệp cười khổ một chút, chuyện cũ chưa kham quay đầu, may mà quên một ít.

"Đúng vậy, khi đó ai không xem ngươi sắc mặt, liền ta đều......" Phảng phất nhớ tới cái gì không mau sự tình, Tích Triều không nói thêm gì nữa.

"Ha hả, kia bất quá là trượng chủ nhân thế thôi." Thu diệp cười nói, "Kia lúc sau đâu?"

"Lúc sau..... Có một ngày, ngươi tính toán rời đi kinh đô, về quê nhà đi, ngươi nói ngươi kêu thu diệp, lá rụng tổng muốn về." Tích Triều nhìn thu diệp, biểu tình không rõ.

Thu diệp không nói, tĩnh chờ Tích Triều nói tiếp, ở nàng quên đi sự tình bên trong, nhất định có như vậy một kiện là về nàng cùng Tích Triều.

Thấy thu diệp chỉ là lẳng lặng nhìn hắn, ánh mắt kia tràn ngập nghi vấn, Tích Triều hơi không thể nghe thấy mà than một tiếng, "Thật là tạo hóa trêu người, khi đó chúng ta đã ước hảo, ta cùng ngươi về quê...... Gả cho ngươi, chúng ta cùng nhau an ổn sinh hoạt, người nói người xong xuôi sự liền tới tìm ta, làm ta trước tiên ở ngoài thành Ngũ Lí Đình chờ người."

"Ta đây nhất định là không đi." Thu diệp nói, trong lòng có như vậy điểm áy náy cảm.

"Không sai, ta tái kiến ngươi chính là hôm nay, ngươi gầy ốm rất nhiều, nhưng không từ trước đẹp." Tích Triều cười cười, tận lực không cho xấu hổ hoành ở hai người chi gian.

"Đúng rồi đúng rồi, cho nên ngươi không gả ta là đúng. Kia sau lại đâu?" Thu diệp cười nói.

"Không có thể gả người vậy đành phải gả người khác, sau lại liền tùy Thê Chủ phản hồi thanh du huyện, làm điểm buôn bán nhỏ." Tích Triều cũng cười.

"Như thế liền hảo, ta cũng có thể an tâm chút, bằng không nhất định thực áy náy." Thu diệp nhẹ nhàng thở ra, yên lòng.

Phải không, Tích Triều nhìn thu diệp, trong lòng thầm nghĩ: Như thế ngươi liền có thể an tâm sao? Ta từ ngày thăng chờ đến mặt trời lặn, lại từ mặt trời lặn chờ đến ngày thăng, ngươi nếu biết, còn an tâm? Chỉ là an tâm?..... Thôi, mệnh lí hữu thời chung tu hữu, mệnh lí vô thời mạc cưỡng cầu. Nghĩ đến đây, hơi hơi mỉm cười, lại hỏi: "Ngươi hiện giờ còn hảo?"

"Ta còn hảo, ngươi đâu?" Thu diệp hỏi.

"Ta hiện giờ quá thực hảo,..... Kỳ thật người nói rất đúng, cẩm tú phồn hoa đối chúng ta người như vậy tới nói chung quy là hư vô, kiên định sinh hoạt mới nhất an ổn." Tích Triều nói.

"Ta nói rồi lời này? Cẩn thận tưởng tượng, ta nói rất có đạo lý a." Thu diệp không khỏi cười rộ lên, nàng tươi cười thực sáng lạn, kia tươi cười luôn là lộ ra kiên định cùng dũng cảm.

"Đúng vậy, ngươi vẫn luôn là cái lợi hại người." Tích Triều thản nhiên nói, khúc mắc chậm rãi cởi bỏ.

Hai người lại đơn giản hàn huyên vài câu, có người lại đây mua bánh, Tích Triều liền đi trà quán chăm sóc sinh ý, phút cuối cùng thu diệp phải cho trà bánh tiền, Tích Triều chưa thu nàng, nhún nhường hai hạ thu diệp liền cũng lại không kiên trì.

Ở cùng Tích Triều nói chuyện trung, thu diệp bắt đầu chậm rãi hồi ức từ trước một chút sự tình, nàng ngồi ở râm mát chỗ, ngơ ngắn nhìn Tích Triều dùng từ trước đánh đàn ngón tay thon dài thuần thục mà cho người ta bao bánh châm trà, nhìn nàng Thê Chủ, một cái bình thường phụ nhân đề ra vò rượu triều hắn bôn qua đi, cười lớn đối hắn nói: Xem, ngươi muốn loại rượu này, ta mua lạp. Ta thu quán đi, mệt mỏi hơn phân nửa ngày, sớm một chút về nhà nghỉ ngơi đi. Nàng nhìn Tích Triều nhẹ nhàng lau đi kia phụ nhân trên mặt hãn, nhìn Tích Triều cùng kia phụ nhân thu thập trà bánh quán, đẩy xe, hai người cầm tay, biến mất ở trong đám người......

Thu diệp đột nhiên cảm thấy mũi lên men, nàng hít sâu một hơi, lại từ từ nhổ ra, sau đó đối với con lừa nói: "Đi thôi, chúng ta cũng nên về nhà lạp."

Chờ thu diệp về đến nhà khi, sớm đã là đầy sao đầy trời, nàng hôm nay vội một ngày, lại vây lại mệt, vào cửa, chỉ an trí con lừa, liền vội không ngừng mà bò lên trên giường đất, liền quần áo cũng chưa tới kịp thoát, liền bò đến Triển Triển, tìm chu bà bà ② nói chuyện phiếm đi.

Trong mông lung, nghe được có người gõ cửa, kêu nàng thu diệp, thu diệp phiên cái thân, tiếp tục ngủ, bất quá kia liên tục không ngừng tiếng đập cửa cuối cùng đem thu diệp từ trong mộng gõ tỉnh,

thu diệp cường căng ra mí mắt, hạ giường đất, khai cửa phòng, đãi thấy rõ ràng trước mặt người, kinh tròng mắt đều mau rơi xuống.

"Hàn Lương!" Thu diệp thanh tỉnh hơn phân nửa, "Hơn phân nửa đêm, ngươi tới...... Không đúng a, ta viện môn đóng, ngươi vào bằng cách nào?" Thu diệp làm bộ muốn đi xem xét viện môn, bị Hàn Lương một phen kéo lấy: "Đừng nhìn, ta phiên tiến vào."

"..... A Lương, ngươi..... Phiên tiến vào..... Làm,..... Làm cái gì?" Nguyệt hắc phong cao ban đêm, thu diệp tiểu tâm can nhi run lên run lên, mỗi lâm đại sự có tĩnh khí a, nàng cũng không dám tưởng tượng Hàn Lương này một chút tìm nàng có thể có chuyện tốt.

"Ngươi..... Không có lời nói đối ta nói sao?" Hàn Lương hỏi, hắn nói ẩn ẩn lộ ra tức giận.

"Nói cái gì? Nga, đúng rồi, hôm nay từ huyện thành về nhà không gặp ngươi, ngươi về trước tới?" Thu diệp đột nhiên nhớ tới, hỏi.

Hàn Lương khí nghiến răng nghiến lợi, ban ngày thấy trà bánh quán thượng một đôi cẩu nam nữ làm trò như vậy nhiều người mắt đi mày lại, lôi lôi kéo kéo, thẳng kêu hắn lăn qua lộn lại ngủ không được, nàng khen ngược, ngã đầu liền ngủ cũng liền thôi, còn một bộ mờ mịt không biết thái độ: "Còn có đâu?"

Thu diệp vẫn là không lộng minh bạch: "Còn có cái gì? Nga, ngươi không phải nói phải cho ta cái lời chắc chắn sao, hiện tại đã tính ngày hôm sau, nói đi, có phải hay không chuẩn bị tốt gả cho ta, ha ha, ta liền biết!"

"Ngươi biết cái...... Thí!" Xuất phát từ tức giận, Hàn Lương quyết định đem kia dơ từ nhi mắng ra tới, "Ta hỏi lại một lần, ngươi thật sự không lời gì để nói sao?"

"Có a, A Lương, gả cho ta đi." Thu diệp thu hồi gương mặt tươi cười, nhìn hắn vẻ mặt chân thành.

Hàn Lương hoảng hốt một chút, thầm nghĩ: Hảo cái kẻ lừa đảo, hại ta thiếu chút nữa trứ ngươi nói nhi! Toại chính sắc nói: "Ta hôm nay liền nói cho ngươi, ta không đáp ứng."

"A?..... Hải! Hơn phân nửa đêm, ngươi thành tâm chơi ta có phải hay không?" Thu diệp có điểm bực.

"Ta không có, chỉ là ta vẫn luôn cũng chưa minh bạch, trên đời như vậy nhiều nam tử, người vì cái gì sẽ muốn ta một cái quả phu gả cho người?" Hàn Lường nói, nói xong lại có chút thường tâm.

"Bởi vì ta thích ngươi a" thu diệp xem tình thế có điểm nghiêm trong vôi nói.

"Vậy ngươi vì cái gì thích ta?" Hàn Lương lại hỏi.

" "

"Thôi, truy vấn này đó có cái gì ý nghĩa? Ta nguyên là tính toán phải rời khỏi nơi này, vốn cũng không nghĩ gả cho ngươi. Phiền ngươi về sau lại đừng tới dây dưa ta, lời nói tẫn tại đây, chúng ta từ đây lại vô liên lụy." Hàn Lương rất là quyết tuyệt.

Hàn Lương trèo tường đi rồi, thu diệp lại rốt cuộc không có ngủ. Nàng biết Hàn Lương không phải nói giỡn, nàng có lẽ thật sự không có cơ hôi. Nàng cũng từng rất nhiều lần hỏi chính mình: Vì cái gì là Hàn Lương, vì cái gì là hắn. Nàng nói không nên lời lý do, nhưng chuyện tới hiện giờ, trong lòng đột nhiên sáng sủa lên: Là Tích Triều? Chẳng lẽ là bởi vì Tích Triều duyên cớ?

Cẩn thận ngẫm lại, Hàn Lương là cùng Tích Triều nhưng thật ra có vài phần giống, môi hồng răng trắng, cười rộ lên, giống nhau má lúm đồng tiền thiển hiện, phảng phất giống như xuân phong phất quá, làm người cảm thấy ấm áp thân thiết.

Hàn Lương...... Tích Triều......

Thu diệp lẩm bẩm tự nói, lâm vào trầm tư: Chẳng lẽ, nàng thích người kỳ thật là Tích Triều?..... Lại là như vậy sao?

Tác giả có lời muốn nói: Chú thích:

- ① ở cái này chuyện xưa giả thiết, Tết Trung Thu là một cái tương đối lớn ngày hội, quy mô cùng cấp bậc sánh vai ăn tết, đế vương hiến tế, nông nghiệp được mùa, dân sinh đại kế từ từ đều cùng ánh trăng hoặc nguyệt thần mật không thể phân.
  - ② nam tôn Chu Công, nữ tôn chu bà, liền có chuyện như vậy.

Pháo hôi tiểu kịch trường

Tích Triều: Ta lớn lên như vậy soái, ta yêu cầu thêm diễn.

Tô kha an: Hành a, chờ Hàn Lương gả đi ra ngoài liền đem ngươi lại thả ra lưu một vòng, tỉnh làm phá hư.

ĐẬU HỦ NƯƠNG TỬ HÀNH THÁI LANG [C]

Tô Kha An www.dtv-ebook.com

9. Đệ Chương 9

Năm nay đối toàn bộ thanh du huyện tới nói, đều là cái được mùa hảo mùa màng. Gió thu đưa sảng, mặt trời lên cao, từng nhà ngũ cốc phong thục, lương thực mãn thương, thu hoạch vụ thu một quá, chước công lương, nông dân liền thượng vội vàng chuẩn bị ăn tết, ban ngày tạp kịch, múa rối chờ thay phiên ở các thôn trình diễn, đại nhân tiểu hài tử tranh nhau quan khán, hợp thôn một mảnh hỉ khí dương dương, hãy còn thắng qua năm.

Tới rồi mười lăm tháng tám đêm đó, tộc trưởng lãnh toàn thôn tộc nhân, nữ tử ở phía trước, nam tử bài sau, mênh mông cuồn cuộn với nguyệt thần miếu trước dâng hương liệt bái, cùng bái nguyệt kỳ thần, cảm tạ trời xanh: Chỉ nguyện mưa thuận gió hoà, ngũ cốc được mùa, kỳ hữu quốc thái dân an, Lý thị tông tộc hưng thịnh, con cháu thịnh vượng.....

Thu diệp trong lòng có việc, đối này phân long trọng thế nhưng không hề để ý, đãi nhân đều tan từng người lần lượt náo nhiệt đi khi, nàng vẫn là biếng nhác, không biết cái gọi là, lúc này, chính nghe thấy có người kêu nàng: "Thu diệp!"

Thu diệp quay đầu nhìn lại, lại là tộc trưởng, vẻ mặt uy nghiêm, vội đón nhận đi: "Lão tổ tông, như thế nào không đi ngắm trăng, náo nhiệt?"

Lão tộc trưởng trừng nàng liếc mắt một cái: "Ngươi đảo không giống như là ta từ trước nhận thức thu diệp, ta nghe nói ngươi cùng tố Mai gia dây dưa không rõ, nhưng có việc này?"

Thu diệp trong lòng luống cuống một chút, liền nàng đều đã biết, nhìn việc này nháo!

Tộc trưởng nhìn nàng, không giận tự uy: "Ngươi cũng đừng quên tông tộc quy củ cùng thể diện! Bỏ qua một bên cái này không nói, phóng nhãn toàn bộ thanh du huyện, chỉ chúng ta thôn không cái trinh tiết đền thờ, nói ra đi ta trên mặt đều tao đến hoảng, phàm là muốn thủ, chúng ta phải hảo hảo thành toàn! Nào còn dám quấy rối!"

"Cái nào muốn thủ? Này không......" Thu diệp nói còn chưa nói xong, đã bị lão tộc trưởng đánh gãy: "Ngươi tự giải quyết cho tốt đi!"

*

Tại như vậy vui mừng vui sướng trung thu ban đêm bị tộc trưởng xách trụ một phen răn dạy, thu diệp khí đều không đánh vừa ra tới. Nàng mấy ngày này cân nhắc tới suy nghĩ đi, đều nghĩ lại tranh thủ một chút chính mình hạnh phúc. Kỳ thật cảm tình việc này liền cùng sinh hoạt giống nhau, rất đơn giản, nàng thích ai chính là ai, ngay từ đầu, nàng nghĩ chính mình là bởi vì thích Tích Triều cho nên mới thích Hàn Lương, nàng thật là thích Tích Triều, nhưng kia bất quá là bởi vì ở ngàn dặm ở ngoài gặp đồng hương mà thôi, khi đó nàng nghĩ phải về nhà hương, an ổn độ nhật, Tích Triều đưa ra muốn cùng nàng cùng nhau trở về, nàng liền nghĩ, sớm muộn gì muốn cưới phu, không bằng tìm cái quen biết, Tích Triều liền khá tốt, không hơn. Nhưng Hàn Lương là bị nàng gác ở trong lòng, không

bỏ xuống được, đây là nàng sống gần 22 năm qua chưa bao giờ từng có tình cảm, phi thường..... Trân quý.

Nàng càng là không bỏ xuống được Hàn Lương, liền càng muốn đi tìm hắn nói, nàng từng hoài nghi Hàn Lương có phải hay không ở huyện thành thấy quá nàng cùng Tích Triều ở bên nhau, nàng nóng lòng giải thích rõ ràng, cũng muốn hỏi cái minh bạch. Hàn Lương rõ ràng là thích nàng, hiện tại lại tránh mà không thấy, không cho nàng bất luận cái gì nói chuyện cơ hội, nàng buông tha mặt hướng đi hắn kỳ hảo, hắn cũng không để ý tới. Trong thôn dần dần lời đồn nổi lên bốn phía, thu diệp cũng không chút nào để ý tới. Có một hồi thấy hắn ra cửa, nàng liền đi theo, một đường đuổi tới hắn kia chết đi Thê Chủ tố mai mộ phần thượng, mệt thở hổn hển.

Lúc đó bốn bề vắng lặng, gió thu túc sát, khe núi cỏ dại khô vàng, nấm mồ nơi chỗ, một mảnh hoang vắng. Thu diệp mệt thở không nổi, cũng nói không ra lời, chỉ lấy đôi mắt nhìn chằm chằm Hàn Lương, hận không thể ăn hắn.

Hàn Lương xoay người không đi xem nàng, chỉ nói: "Ngươi thật đúng là...... Qua này hai ngày, ta tính toán rời đi nơi này, khả năng không bao giờ sẽ đến."

Thu diệp thở hổn hển đều, bắt đầu phát giận: "Đó là tảng đá, cũng kêu ta che nhiệt đi?! Hàn Lương ngươi tâm rốt cuộc là cái gì làm?!"

Hàn Lương thần sắc ngưng trọng nói: "Ta thật là phải đi, chẳng qua phải đợi qua ta Thê Chủ ba năm kỵ."

Thu diệp ngây ra một lúc, nói: "Thật muốn đi? Vì cái gì? Nơi này không tốt sao?"

Hàn Lương nói: "Ta có cái thất lạc rất nhiều năm tỷ tỷ, ta muốn đi tìm nàng."

Thu diệp nói: "Này cùng ta cưới ngươi có cái gì quan hệ?"

"..... Nếu tỷ tỷ của ta còn sống trên đời, nàng nhất định sẽ không đồng ý ta gả người." Hàn Lương tâm sự nặng nề.

Thu diệp ngắn ra, cười nhạo một tiếng: "Vậy ngươi gả tố mai, là tỷ tỷ ngươi đồng ý lạc?"

"....." Hàn Lương bị hỏi nói không ra lời, có chút khó thở, "Ngươi không rõ....."

Thu diệp bình tĩnh nhìn Hàn Lương, vẻ mặt "Ta không rõ vậy ngươi liền cho ta giải thích giải thích" biểu tình.

Hàn Lương bất đắc dĩ, cười khổ một chút, "Ta nguyên cũng không phải Hàn gia thôn người, mười mấy năm trước nhà ta xảy ra chuyện, chạy nạn khi a tỷ lôi kéo ta nói chỉ kêu ta chờ, một ngày nào đó sẽ cùng ta đoàn tụ....... Sau lại ta liền nhận Hàn gia thôn Hàn Lục nương hai vợ chồng làm cha mẹ, kia trong nhà có đứa con trai từ nhỏ cùng tố mai định rồi oa oa thân. Sau lại tới rồi thành thân tuổi tác, tố mai một bệnh không dậy nổi, hợp thôn đều nói tố mai tuyệt đối sống không quá mùa thu, tố Mai gia người lớn vốn là đơn bạc, muốn thừa thành thân xung xung hỉ khí, xem có thể hay không làm tố mai lưu cái một nữ nửa nhi. Hàn gia cảm thấy tố mai khẳng định là sống không được, có hối hôn chi ý, nhưng lại sớm tiêu hết nhân gia sính lễ, nghĩ không ra biện pháp tới, hơn nữa Hàn gia kia đệ đệ cả ngày nháo, làm cho trong nhà bất hòa......"

Hàn Lương thở dài, suy nghĩ mơ hồ, biểu tình không rõ: "Sau lại ta liền thế Hàn gia đệ đệ gả lại đây...... Kỳ thật tố mai cũng là cái người đáng thương, trong nhà cũng không có chí thân, chỉ còn cái dì thế nàng chăm lo. Chúng ta thành thân ngày đó, nàng đều vẫn luôn không hạ quá giường đất, cũng chỉ đóng mắt nằm ở nơi đó, ai...... Phỏng chừng liền ta trông như thế nào đều không rõ ràng lắm đi, ai ngờ tới rồi buổi tối liền thiêu đến lợi hại, ngày hôm sau trời chưa sáng người liền không có....."

Đang là cuối mùa thu, gió núi thổi qua, thấm thoát rung động, đầy trời lá khô đánh toàn nhi ở không trung bay múa, Hàn Lương bàn chân ở tố mai trước mộ, một bên hoả táng tiền giấy, đổ rượu nhạt, một bên nói: "Ta trước đó vài ngày thám thính đến giờ tiếng gió, này đây ta tổng cảm thấy ta a tỷ còn sống, nàng là ta tại đây trên đời duy nhất thân nhân....."

Thu diệp yên lặng mà nhìn Hàn Lương, trong lòng ê ẩm mà, Hàn Lương tuy rằng không quá nói cái gì, nhưng nàng có thể cảm giác ra tới, hắn từ trước ở Hàn Lục nương gia quá nhất định không tốt.

Mười hai năm trước Tần Châu vùng mất mùa, dưới thuộc thanh du, vỗ lâm hai huyện tình hình tai nạn nhất nghiêm trọng, khi đó thật có thể nói là là xác chết đói đầy đất, xác chết trôi khắp nơi, đừng nói trong thôn vỏ cây thảo căn đều bị ăn đến sạch sẽ, liền người đều...... Từng nhà kết bè kết đội đi ra ngoài xin cơm. Sau lại hồi không được thôn, cơ bản đều chết ở bên ngoài, thu diệp tổ phụ mẫu ① cùng với hai cái đệ đệ chính là như vậy, vừa lúc khi đó thu diệp gặp Thôi đại nhân, bán mình vào phủ, mới vừa rồi giữ được nàng cha mẹ tỷ tỷ một mạng.

Ở như vậy nạn đói thời đại, lang bạc kỳ hồ, thân nhân thất lạc, xưa nay không quen biết cô nhi quả phụ sống nương tựa lẫn nhau thật sự là bình thường bất quá, chỉ là...... Thiên hạ lớn như vậy, Hàn Lương, ngươi muốn đi đâu tìm a tỷ đâu? Nhiều năm như vậy đi qua, ngươi thật sự có thể tìm được nàng sao? Ta làm ngươi thân nhân chẳng lẽ không tốt sao?

Thu diệp có điểm thương cảm, thật lâu sau không nói, lâu đến Hàn Lương đứng dậy rời đi. Tấm lưng kia càng đi càng xa, thu diệp nóng nảy, triều Hàn Lương hô to một tiếng: "A Lương ——", tấm lưng kia chỉ dừng một chút, dần dần biến mất không thấy, chỉ còn đến thu diệp đứng ở này hoang dã, nhậm lạnh lùng gió núi thổi trúng sợi tóc hỗn độn, váy áo tung bay.

*

Nhân thổi gió lạnh, tới rồi buổi tối, thu diệp liền cảm thấy đầu choáng váng hôn trầm trầm, hô hấp không thuận, giọng nói có điểm làm, nàng lòng nghi ngờ chính mình trứ lạnh, che lại thật dày chăn nghĩ hảo hảo ngủ một giấc, rồi lại tích tụ trong lòng ngủ không được. Xuân Hoa bưng chén nhiệt canh lại đây, nhìn nhà mình muội tử thê thê thảm thảm bộ dáng, không khỏi thở ngắn than dài: "...... Hiện tại người tính toán làm sao bây giờ?"

"Không thế nào làm, hắn là quyết tâm phải rời khỏi nơi này, ta tính toán từ bỏ." Thu diệp nói.

"Đã sớm nên bỏ quên! Ai! Hiện tại quá muộn đi, chỉ sợ về sau chính ngươi đều không làm chủ được" Xuân Hoa nói nói, hốc mắt có chút nóng lên, nàng này muội tử, cũng là cái người đáng thương nột.

"A tỷ đừng thương tâm, nếu không phải Hàn Lương, như vậy là ai đều không sao cả." Thu diệp cười khổ một chút.

"Ngươi nhưng thật ra tưởng khai!" Xuân Hoa tức giận đến thẳng trừng nàng.

"Đừng nói ta, nói nói ngươi kia hai tiểu hỗn đản đi, ta hôm nay lại thấy hai người bọn họ đi theo cây cột mấy cái ra thôn hỗn đi chơi." Thu diệp không nghĩ Xuân Hoa lo lắng cho mình, vội xoa mở lời đề.

"Người lại không phải hôm nay mới thấy, ta đã sớm nói qua, hai người bọn họ nơi nào là cái gì đọc sách phôi, thiên người kia tỷ phu không nghe, này sẽ khen ngược, kia tân tiên sinh gần nhất, dứt khoát không đi, cũng thế!" Xuân Hoa đảo không sao cả, thu hoạch vụ thu khi, nhà nàng này hai tiểu tử ra không ít lực, hợp nhau tới đều có thể đỉnh cái cường tráng đại nhân, làm nàng này làm nương rất là vui mừng. Đang muốn nói khai đi, mới phát hiện thu diệp tránh ở trong ổ chăn nước mắt đầy mặt.

"Thu diệp!" Xuân Hoa lắp bắp kinh hãi.

"A tỷ, kỳ thật lòng ta rất khổ sở...... Ngươi không hiểu được ta có bao nhiêu khổ sở......" Thu diệp dùng chăn mông đầu, thấp thấp mà khóc thành tiếng tới.

****

Suốt một đêm, thu diệp nghĩ rồi lại nghĩ, thẳng đến mau hừng đông mới mơ mơ màng màng mà ngủ, ngủ đến mặt sau liền mơ thấy Hàn Lương bối hầu bao rời đi, đầu cũng không hồi, nàng ở phía sau dùng sức truy, như thế nào truy đều đuổi không kịp, mơ thấy tố mai giữ chặt nàng, vẫn là một bộ khi còn nhỏ bộ dáng, cười nói: Đừng đuổi theo, ngươi lại đuổi không kịp, hà tất tự mình chuốc lấy cực khổ......

Nàng từ trong mộng bừng tỉnh, mới phát giác thiên lại đen, tinh thần đầu nhi đảo so tối hôm qua hảo chút, ngay sau đó đứng dậy rửa mặt chải đầu, xuyên tân phùng vàng nhạt lục vải mịn váy áo, đem tóc sơ chỉnh tề, đừng căn con bướm mộc trâm ở tùy vân búi tóc thượng, ở trên mặt lau phấn mặt, thậm chí còn dán hoa vàng, một phen thu thập, ra cửa, tìm Hàn Lương đi.

Hàn Lương trong viện mơ hồ lộ ra mờ nhạt ánh đèn, thu diệp vỗ vỗ môn, bên trong lại không người trả lời.

"Hàn Lương! Là ta!" Thu diệp hô.

Như cũ không ai trả lời.

Viện môn đóng lại, thu diệp từ kẹt cửa xem qua đi, mơ hồ có người ảnh ở đong đưa.

"Hàn Lương, ngươi không phải phải đi sao? Ta là tới cùng ngươi cáo biệt." Thu diệp nhẹ giọng nói.

Như cũ không có trả lời.

"Ta nghĩ thông suốt lạp, người yên tâm đi, ta sẽ không lại dây dưa với người. Người đi rồi, ta khả năng liền tái kiến không đến người." Thu diệp dừng một chút, "Bất quá là, tưởng tái kiến một mặt....."

Ban đêm yên tĩnh, ánh trăng thanh lãnh, thu diệp xoa xoa bởi vì rét run mà hơi run rẩy vai, cố nén trong mắt lệ ý, hô một hơi: "Ngươi biết không, hôm nay là ta sinh nhật đâu."

Đãi thu diệp muốn xoay người rời đi nháy mắt, môn lại khai. Hàn Lương đứng ở cửa, thần sắc không rõ: "Ngươi sinh nhật? Ngươi sinh nhật....."

"Đúng vậy," thu diệp cười nói, dưới ánh trăng nàng cùng ngày thường không quá giống nhau, vàng nhạt sắc quần áo, mi mắt cong cong, bằng thêm vài phần vũ mị, rồi lại cùng bình thường giống nhau, luôn là cười xem Hàn Lương.

"Ngươi sinh nhật......" Hàn Lương thấp thấp lặp lại.

"Đúng vậy, chúng ta quen biết một hồi, nếu không ngươi đưa cái sinh nhật lễ cho ta, nhưng hảo." Thu diệp nói.

"...... Người nghĩ muốn cái gì?" Hàn Lường do dự một chút, hỏi.

"Ta tưởng..... Ôm ngươi một cái." Thu diệp nói.

Tác giả có lời muốn nói: Chú thích:

① nữ tôn xã hội, mẫu hệ là tông tộc, phụ hệ là ngoại tộc, ngươi hiểu được nha!

Âm áp nhắc nhở:

Ngày mai đọc trước, thỉnh các vị truy văn người đọc đại đại nhóm trước mang hảo nón bảo hộ cùng cột thu lôi, đến lúc đó nếu là lôi tiêu, bổn chuyện xưa khái không phụ trách nga.

ĐẬU HỦ NƯƠNG TỬ HÀNH THÁI LANG [C]

Tô Kha An www.dtv-ebook.com

10. Đệ Chương 10

Cổ Hà thôn ra kiện đại sự, sau lại ở làng trên xóm dưới truyền ồn ào huyên náo: Gia trụ Cổ Hà thôn thượng ngoặt sông đậu hủ nương tử thu diệp thừa nguyệt hắc phong cao điệu hát thịnh hành diễn hạ ngoặt sông quả phu Hàn Lương, bị người phát hiện, ngay tại chỗ trói, gác ở trong từ đường quỳ cả đêm, chờ xử lý.

Sau đó tới rồi ngày hôm sau buổi sáng, trong thôn 15 tuổi trở lên nữ tử đều bị triệu tập ở từ đường trong đại viện. Từ đường ở vào thôn đông, nghe nói nơi này thượng phong tiếp nước, nhất có thể phù hộ Lý thị hậu thế, từ khi tiền triều xây lên tới, kia nóc nhà mái ngói khe hở thịnh trường cỏ dại đều nhớ không rõ bị thanh bao nhiêu lần rồi, cho tới bây giờ đã là du hòe quay chung quanh, bách thụ che trời, lộ ra trang nghiêm túc mục chi khí. Lại nói Lý thị nữ đàn bà đều đứng ở trong viện, mỗi người trong lòng kinh ngạc không thôi, lại vạn không dám lộ ra vui cười trào phúng biểu tình tới, lúc này chỉ nghe được kích trống tam hạ, mọi người đều tùy tộc trưởng dâng hương hoá vàng mã, quỳ tổ tiên bài vị, sau đó bắt đầu hỏi trách Lý thu diệp.

Lúc đó thu diệp đã bị đưa tới trong viện, trói tay sau lưng đôi tay quỳ gối viện trung ương, búi tóc tán loạn, sắc mặt trắng bệch. Xuân Hoa đứng ở trong đám người, lòng nóng như lửa đốt, nàng từ ngày hôm qua bắt đầu, mí mắt liền vẫn luôn nhảy cái không ngừng, đãi

làm cơm đi tìm thu diệp khi, nàng lại không thấy bóng dáng, sau lại nghe được tiếng gió, chạy tới từ đường, lại bị mấy cái thủ đường chấp sự phụ nhân đuổi trở về, nàng lại đi tìm trong thôn có thể nói thượng lời nói lão nhân, đều không dùng được, đành phải trơ mắt mà ai đến buổi sáng mới tùy mọi người tiến vào.

Đầu tiên là một cái đức cao vọng chúng phụ nhân đương mọi người mặt đem cùng thu diệp sở phạm tương quan tộc luật hương ước cao giọng niệm một lần, mọi người đều là cúi đầu nghe huấn, sau lại thương nghị quyết định quất roi 40, Xuân Hoa vừa nghe nóng nảy, tức khắc bất chấp rất nhiều, vội nhảy ra: "Oan uổng! Oan uổng! Thu diệp không phải là người như vậy! Nàng hiện giờ bệnh, kia có cái gì sức lực đùa giỡn nam nhân, này 40 roi đi xuống, đó là muốn ra mạng người!"

"Nơi nào là oan uổng nàng! Đánh chết này tai họa mới hảo, tỉnh nàng dạy hư nề nếp gia đình!" Một cái hơn hai mươi tuổi nữ tử đứng ra, lạnh lùng nói.

"Hương thảo! Người cái này kêu ngậm máu phun người!" Xuân Hoa không phục: "Người đương người là hảo hành vi thường ngày sao, người cũng không nhìn xem người cái gì đức hạnh, chính là người hãm hại thu diệp tới, kêu đoàn người bình phân xử, nhìn xem rốt cuộc có phải như vậy hay không!"

"Ta hãm hại nàng? Tối hôm qua nhiều ít đôi mắt thấy, ngươi có thể hỏi hỏi." Hương thảo dương dương mi, hừ một tiếng.

Xuân Hoa hận không thể tiến lên đem này không cần mặt mũi nữ nhân xé thành mảnh nhỏ, nữ nhân này suốt ngày trong thôn ngoài thôn hạt thông đồng, không ngoài nàng là tộc trưởng cháu gái, đại

gia ngại với tộc trưởng uy vọng, thả lại chưa từng nháo ra cái gì quá phận sự tình tới, cũng liền mở một con mắt nhắm một con mắt thôi.

Trong đám người ong ong, trường hợp có chút mất khống chế, tộc trưởng đem nàng kia đại quải trượng một gõ, đoàn người lại dần dần an tĩnh lại: "Vì công bằng, các người mấy cái đem tối hôm qua thấy, lặp lại lần nữa!"

"Ta tới nói đi," một cái tiểu cái đầu, viên mặt nữ tử nói, "Tối hôm qua chúng ta mấy cái, chính là hương thảo, ta, tiểu hoàn, còn có a đào, chúng ta...... Đi ngang qua tố Mai gia khi, liền thấy, thu diệp trang điểm, hoa hòe lộng lẫy, ở kia quả phu, trước mặt, õng eo tạo dáng, nói cái gì tới, nga, đúng rồi, nàng nói: 'Hàn Lương, ta muốn XX ngươi', đừng nói kia Hàn Lương, liền chúng ta mấy cái đều kinh sợ. Thu diệp xem Hàn Lương không để ý tới nàng, liền tự mình chạy tới, ôm nhân gia, ai nha, kia tay liền không nhàn rỗi, ở quả phu trên người, từ trên xuống dưới nhảy, này còn lợi hại, nếu không phải, chúng ta, đuổi xảo, kia...... Trong sạch liền, liền hủy ở nữ nhân này trong tay!"

Nàng kia nói lắp bắp, lại cũng ngăn không được một mảnh tấm tắc thanh. Mặt khác mấy cái tối hôm qua kinh sự người cũng là liên thanh phụ họa, "Ta không tin!" Xuân Hoa quát, "Các người mấy cái rắn chuột một ổ, có thể biên ra cái gì lời hay tới, ta muốn nghe thu diệp nói, ta muốn nghe nàng nói."

"Thu diệp, không có lửa làm sao có khói, ta đã sớm cảnh cáo cùng ngươi, hôm nay hết thảy, đều là ngươi gieo gió gặt bão, nếu là khoan thứ với ngươi, lại trí tông tộc luật pháp ở đâu?" Tộc trưởng làm lơ Xuân Hoa, đối với thu diệp lạnh lùng nói.

Quỳ cả đêm, thu diệp sớm là hai chân chết lặng, hơn nữa phía trước lại bị hàn, không hảo hoàn toàn, lúc này sắc mặt trắng bệch, môi phiếm thanh, cả người đau đớn, từng trận rét run, lại vẫn là cường căng tinh thần: "Ta bất quá thích hắn, từ trước nghĩ muốn cưới hắn, mà nay cũng chỉ là muốn ôm hắn một chút, phạm vào cái gì pháp? Thế nhưng muốn đẩy ta vào chỗ chết!"

"Làm càn! Trường ấu chẳng phân biệt, rối loạn nhân luân, còn dám giảo biện! Ra sao đạo lý? Hành hình!" Tộc trưởng quát.

Chấp hình phu nhân xoay tròn xà tiên triều thu diệp trên người huy đi, kia nóng rát đau đớn thổi quét mà đến, huyết dọc theo xiệm y vết nứt không ngừng tràn ra, mồ hôi lạnh đại viên đại viên từ thu diệp trên đầu đi xuống tích, mơ hồ thu diệp đôi mắt, "..... Ta không phục!..... Đùa giỡn Hàn thị người nhiều đi...... Dựa vào cái gì chỉ phạt một mình ta?" Nàng hàm răng không được run lên, lại cũng chỉ có thể chiu đưng. Nàng tối hôm qua nhất thời tình không tư mình, ôm lấy Hàn Lương, Hàn Lương đảo cũng không cự tuyệt nàng, ai ngờ thế nhưng kêu mấy cái nữ nương thấy, cầm đầu hương thảo nói hai người bọn họ thông dâm, muốn cùng nhau tóm được, thu diệp nhất thời luống cuống, nếu là phán thông dâm, nàng nhưng thật ra có thể mạng sống, Hàn Lương tắc hắn phải chết không thế nghi ngờ. Hương thảo một cái vô lai lưu manh, bất quá là bởi vì ngày thường không dính lên Hàn Lương tiện nghi mà giờ phút này tưởng trả thù hắn mà thôi, vốn dĩ chuyện này cũng là thu diệp chính mình khiến cho, hiện giờ có khấu khó phân biệt, chỉ có thế một cố não toàn ôm ở chính mình trên người, chúng nữ nương cũng không dám nói cái gì, chỉ này hương thảo ý nan bình, mê hoặc mọi người, thêm mắm thêm muối, đem một khang ghen tỵ toàn phát ở thu diệp trên người.

Xuân Hoa giống một đầu tức giận lão hổ, vọt ra, nàng bởi vì có thai, lực lượng so ngày thường đại ra rất nhiều ①, lúc này càng không màng mặt khác, một phen liền đoạt roi, ôm vào trong ngực, nhậm mọi người đẩy kéo xô đẩy xả, chết sống không buông tay, thêm chi mọi người đối làm mẫu thân người đều tôn trọng khiêm nhượng, lo lắng chỉnh xảy ra chuyện gì tới, đảo cũng không dám sử toàn lực khó xử cùng nàng.

"A tỷ!" Thu diệp có chút lo lắng Xuân Hoa.

"Ngươi cái lạn người! Bằng chứng như núi, có cái gì không phục?" Hương thảo khó thở mắng.

"Ngươi dám nói ngươi không đùa giỡn quá Hàn thị? Ngươi đương ngươi ngày thường làm những cái đó sự không ai biết sao, toàn thôn phàm là có điểm tư sắc, cái nào là ngươi không nhúc nhích quá oai tâm tư? Kêu tất cả mọi người đều tới bình bình đi, nhìn xem rốt cuộc ai nên ai này bốn mươi roi?!" Thu diệp cả người là huyết, vẫn là giãy giụa nói: "Hôm nay nên hảo hảo hỏi một chút trong thôn những cái đó nam ——"

"Bang!" Một thanh âm vang lên lượng cái tát, nguyên là hương thảo chột dạ, lại then quá thành giận, sợ bị bóc gốc gác, vội chặt đứt thu diệp nói, giơ tay liền cho nàng hung hăng một cái tát: "Ngươi thân là dì, còn muốn cưới sanh tế, rối loạn nhân luân cương thường, vốn là nên phạt, hà tất càn quấy!"

"Chê cười!" Thu diệp đã là suy yếu bất kham, thanh âm lại vẫn lộ ra một tia kiên định tới: "Ta cùng với Hàn Lương lại không phải quan hệ huyết thống, ta cưới hắn như thế nào, không cưới lại như thế nào, triều đại như vậy sự còn thiếu sao, tưởng quốc gia của ta triều năm đầu Thái Tổ tại vị khi, liền cưới hắn con rể làm Vinh Quốc Công

②, truyền đến Thái Tông nãi nãi kế vị, lại cưới nàng cha kế vì Đế hậu, tuyên tông nãi nãi đoan kính thượng khanh nguyên là nàng tổ mẫu nội quyến, ngươi sao không hỏi thăm hỏi thăm, hiện giờ thánh quyến chính nùng bảo Lâm đại nhân còn là kim thượng cháu trai đâu! A!..... Rốt cuộc cái gì mới là nhân luân cương thường? Quốc triều luật pháp cái kia quy định không thể cưới sanh tế? Ngươi hiện giờ như vậy khó xử cùng ta? Rốt cuộc là tưởng phiến ai mặt?!"

Buổi nói chuyện đem mọi người kinh trợn mắt há hốc mồm, nửa ngày nói không ra lời, đại gia đối như vậy hoàng thất bí tân lại là chưa từng nghe thấy, hiện giờ toàn từ thu diệp trong miệng run lên ra tới. Kỳ thật so với kinh ngạc với đế vương gia nhân luân cương thường, này đó nữ đàn bà đối đế vương không màng nhân luân mà tình yêu nội tình càng cảm thấy hứng thú, hận không thể từ thu diệp trong miệng bộ ra càng nhiều bí văn tới biến thành các nàng sau này vượt qua từ từ vào đông phong phú đề tài câu chuyện.

Tộc trưởng trên mặt giờ phút này thanh hồng đan xen, nàng có thể ra tay tàn nhẫn giết chết này bại hoại nhân luân cương thường oai phong tà khí, lại không thể không bận tâm đế vương gia mặt mũi, bởi vì. Thái Tổ Vinh Quốc Công từng là các nàng Lý thị ưu tú nhất nhi lang, là các nàng Cổ Hà thôn thậm chí toàn bộ lũng hữu trên đường Lý thị vinh quang! Nhưng ai lại biết hắn đã từng là. Thái Tổ. Triều nguyên Đông Cung thái bình điện hạ sủng ái nhất lang quân đâu?

*

Thu diệp từ trong từ đường ra tới khi, kỳ thật đã là nửa tỉnh nửa mê trạng thái, một đêm một buổi sáng hao hết nàng toàn bộ tinh lực. Xuân Hoa một phen nước mũi một phen nước mắt đỡ nàng chậm rãi đi phía trước cất bước, nàng muội tử hiện giờ cả người nóng lên,

tân khâu vá vàng nhạt lục vải mịn váy áo đã là rách mướp, sợi tóc rối tung, đời trước phía sau lưng tất cả đều là vết máu, hoàn toàn mất đi ngày xưa bộ dáng.

"Muội a, người cần phải tỉnh a, các nàng đã đi thỉnh đại phu, người cũng không thể ném xuống ta một cái a...... Ô ô......" Xuân Hoa khóc rối tinh rối mù, sợ muội tử buông tay mà đi.

Thu diệp tưởng nói điểm cái gì, lại là có điểm cố sức, đành phải tận lực mở mắt ra, lại chưa từng muốn nhìn thấy Hàn Lương, đang đứng ở ven đường thượng, hốc mắt đỏ lên, biểu tình nôn nóng.

"Thu diệp!" Hàn Lương run rẩy hô một tiếng, vội đi lên đỡ nàng. Tối hôm qua thu diệp lại đây ôm hắn khi, chưa từng tưởng bị mấy cái nữ tử cấp thấy, ồn ào phải bắt được này đối cẩu nam nữ, thu diệp một phen đẩy ra hắn, nói chính mình chỉ là đùa giỡn hắn mà thôi, cuối cùng kêu mọi người vặn đưa đến từ đường đi, vốn tưởng rằng nàng một nữ tử chỉ là vô lại hành vi mà thôi, bị răn dạy hai câu cũng liền xong rồi, hắn tuy rằng lo lắng nhưng cũng chỉ có thể như vậy, ai ngờ thế nhưng nghe nói đóng cả đêm, vẫn luôn không có tin tức, kia từ đường ngày thường cũng không cho nam nhân tiến, lại thăm hỏi cũng không được gì, tâm bang bang thẳng nhảy, chỉ phải ở bên ngoài nôn nóng chờ đợi.

Thu diệp muốn thoát khỏi Hàn Lương, lại không hề sức lực, chỉ hảo xem xem Hàn Lương, ánh mắt kia tràn ngập nghi vấn: Ngươi không phải phải đi sao, như thế nào còn chưa đi?

Hàn Lương đỡ thu diệp, vẻ mặt hối hận, chỉ nhẹ giọng nói: "...... Thực xin lỗi." Xuân Hoa chỉ cho là muội tử tâm nguyện đạt thành, chờ đến mây tan thấy trăng sáng, được Hàn Lương tâm, trong lòng có chút an ủi, đem thu diệp giao cho Hàn Lương, vội vàng về nhà dàn xếp đi.

Thu diệp chưa bao giờ gặp qua Hàn Lương như vậy biểu tình, kia vành mắt ẩn ẩn đỏ lên, chỉ mong nàng, hối hận đan xen: "Thu diệp!"

Thu diệp tả nửa bên mặt má cao cao sưng khởi, khóe miệng còn tàn lưu chưa lau khô vết máu, nàng tưởng bày ra một cái gương mặt tươi cười, đau đớn lại làm nàng trước sau không cười ra tới, chỉ tận lực mở miệng nói: "Ngươi..... Muốn..... Kêu..... Dì..... Mẫu."

Hàn Lương đau lòng không thôi, chỉ cho là thu diệp khí nàng, ngay sau đó đem áo ngoài cởi ra khóa lại trên người nàng, như nhau ngày ấy ở trên núi làm như vậy, "Ta hôm nay mới biết chính mình sai lợi hại, người tha thứ ta tốt không?"

"Hảo a, từ đây chúng ta có thể...... Không chút nào tương quan", thu diệp tươi cười không hề sáng lạn, nhưng nàng ngữ khí vẫn cứ như vậy kiên định.

"..... Vì cái gì?" Hàn Lương ngẩn ra một chút, phảng phất châm chọc ở hắn trong lòng đâm một chút.

Gió lạnh quá cảnh, mơ hồ có tựa vũ như tuyết đồ vật từ không trung phiêu xuống dưới, thu diệp cảm thấy rất mệt, nàng tưởng nhắm mắt lại hảo hảo ngủ một giấc, lấy này đền bù một chút hai ngày này mệt nhọc, không còn có cái gì so này càng quan trọng.

Hàn Lương nước mắt rớt xuống dưới, dừng ở thu diệp vết máu loang lỗ ống tay áo thượng; "Thu diệp, tỉnh tỉnh, tỉnh tỉnh, vì cái gì

muốn không chút nào tương quan, ngươi nỗ lực cho tới hôm nay, chẳng lẽ cũng chỉ vì một câu không chút nào tương quan?"

Kia nước mắt lưng tròng tuấn tiếu hậu sinh không ngừng phe phẩy nàng, không gọi nàng ngủ, làm nàng rất là vất vả, nàng cảm thấy mí mắt trầm trọng, bất đắc dĩ lại cố sức mở ra, ai ngờ hắn lại đem nàng chặn ngang bế lên, bay nhanh về phía trước chạy tới, một đường không ngừng nói: "Thu diệp, ngươi đem ta trêu chọc đến tình trạng này, vì sao rồi lại không chút nào tương quan?"

Bên lỗ tai thượng ầm ầm vang lên, thu diệp cảm thấy thực sảo, nàng thực lãnh, rất mệt, yêu cầu nghỉ ngơi, người nọ lại ồn ào đến nàng không thể an bình, vì cái gì không chút nào tương quan? Kia hỏi chuyện người đem vấn đề thẳng chọc đến nàng trong lòng, phảng phất từ trước nàng sắp ngủ khi, Thôi đại nhân vẫn luôn ở bên tai dong dài: Thu diệp người đã cùng ta không chút nào tương quan..... Cần gì phải......

Nàng chịu không nổi này dong dài, mở mắt ra đi xem Hàn Lương, rồi lại xem đến mơ mơ hồ hồ, đành phải cố hết sức nói: "Hàn Lương, ngươi biết không, ta là cái...... Tích mệnh...... Người, nếu...... Được đến ngươi tâm...... Muốn trả giá...... Hôm nay như vậy...... Đại giới, ta tình nguyện...... Từ lúc bắt đầu...... Liền chưa từng...... Gặp qua...... Người."

Tác giả có lời muốn nói: Chú thích:

① nếu nói câu chuyện này nhất định phải có bàn tay vàng nói, như vậy bàn tay vàng liền ở chỗ này: Nữ tử mang thai vốn không phải cái gì gánh nặng, nên làm gì liền làm gì, thậm chí bởi vì trong cơ thể có tân sinh mệnh, lực lượng cũng sẽ tùy theo lớn một chút, cái này tùy người mà khác nhau. Ở thời gian mang thai thân hình cơ

bản không có gì quá lớn biến hóa, sinh hài tử cũng không thế nào đau, cũng không phải cái gì muốn mệnh sự tình, đây là thượng thiên phú dư nữ tính nhất thần thánh nhất vinh quang sứ mệnh.

Kỳ thật ở trong đời sống hiện thực, trong tình huống bình thường, nữ sinh mang thai cũng là không có như vậy yếu ớt, cũng yêu cầu thích hợp rèn luyện.

Ai, trước kia nông thôn phụ nữ bọc chân nhỏ, đã hoài thai, nấu cơm, giặt quần áo, gánh nước, thậm chí quỳ gối ngoài ruộng giẫy cỏ, điều kiện không tốt thời điểm, sinh xong hài tử ba ngày về sau xuống đất làm việc, làm theo cái gì đều làm, ta không phải nói mang thai nữ tính không nên được đến chiếu cố, mà là không có người cảm thấy nàng hẳn là nằm bị dốc lòng che chở (đây là đại đa số tình huống).

Câu chuyện này đại bối cảnh kỳ thật nói trắng ra là chính là mẫu hệ xã hội một loại kéo dài, ta sẽ giả thiết nữ tính ở toàn bộ lịch sử tiến trình trung vẫn luôn đã chịu tôn trọng, các nàng làm sinh sản, các nàng kinh thương, các nàng làm quan, các nàng thúc đẩy xã hội phát triển, bọn họ cũng sẽ không đem nam nhân hung hăng đạp lên dưới lòng bàn chân. Ta cảm thấy như vậy cũng khá tốt, ta vẫn luôn muốn cho câu chuyện này thể hiện ra một loại chân thật tính (đương nhiên ta biết loại này khả năng tính không lớn), cho nên có trở lên giả thiết, nếu có vị nào đại đại nguyện ý cùng ta câu thông thế giới quan, nhưng ở bình luận khu nhắn lại, ta thành tâm thỉnh giáo.

② về đế vương hậu cung cấp bậc giả thiết, ở nữ tôn văn cũng không có một cái thống nhất cách nói. Ta cẩn thận nghĩ nghĩ, đại khái giả thiết loại tình huống này:

Chính thất phẩm: Lang ngự

Chính lục phẩm: Tu nghi

Chính ngũ phẩm: Bảo lâm

Chính tứ phẩm: Dung hoa

Chính tam phẩm: Ngự khanh

Chính nhị phẩm: Thượng khanh

Chính nhất phẩm: Quốc công

Hoàng đế chính phu: Hoàng Hậu cũng đúng, Đế hậu cũng đúng. Thất phẩm dưới chủ yếu là hậu cung nam quan hoặc là cung nhân, thống nhất từ Nội Thị Tỉnh quản lý, ngoài ra, Đông Cung quá nữ trắc thất trước gọi chung phu quân đi.

Rất nhiều tiểu thuyết thông thường sẽ dùng đến xx quân, ta không cẩn thận nghiên cứu quá, ta tổng cảm thấy quân là cái nam nữ thông giết từ (kỳ thật khanh cũng là, ta đây là cưỡng bách chứng), ta lo lắng ta sẽ ở về sau chuyện xưa trung (về sau cũng có thể sẽ tiếp tục kể chuyện xưa) dùng quân tới tỏ vẻ nữ tính, cho nên quân cái này phong hào nơi này liền không cần. Ngoài ra, Võ Tắc Thiên thời kỳ, nàng sủng thần Trương thị huynh đệ phong hào tối cao cũng liền đến quốc công, ta mượn một chút, ha hả. (cũng may ta đây là làm ruộng văn, cũng sẽ không xả ở cung đình đi lên.)

ĐẬU HỦ NƯƠNG TỬ HÀNH THÁI LANG [C]

Tô Kha An www.dtv-ebook.com

11. Đệ Chương 11

Ánh mặt trời tuy rằng ấm áp, bất quá thời tiết lại là một ngày so với một ngày lạnh, thu diệp cả ngày ấm ở nhà, đóng cửa không ra. Nàng người này đảo mạng lớn, ở quỷ môn quan thượng lưu một vòng lại đã trở lại, chỉ là thân mình gầy yếu, lại đến hảo hảo điều dưỡng một đoạn thời gian. Ngày này buổi trưa thừa thời tiết tình hảo, cũng không thấy phong, liền tính toán bọc hậu quần áo đến trong viện phơi phơi nắng, ai ngờ mới ra cửa phòng, liền thấy Hàn Lương lại cùng hắn đại hoàng đứng ở trong sân, thâm tình chân thành mà nhìn nàng, đôi mắt đều chưa từng chớp một chút.

"Ta nói vị này huynh đài, ngươi như vậy thường thường phiên một nữ tử tường viện, không hợp lý đi." Thu diệp đỡ trán thở dài.

"Ta hiện giờ vì ngươi thanh danh tẫn hủy, ngươi rốt cuộc khi nào cưới ta?" Hàn Lương mỗi lần như vậy hỏi thời điểm, kia cẩu cũng đi theo bắt đầu vẫy đuôi, vi chủ nhân tạo thế, thật thật chính là vẫy đuôi lấy lòng.

Lại tới nữa! Thu diệp bất đắc dĩ, nhìn xanh thẳm thiên, thầm nghĩ này thái dương hôm nay là phơi không được, mới muốn xoay người về phòng, Hàn Lương tạch một chút đổ tới rồi cửa, tốc độ mau cực kỳ.

Thu diệp xoay người, trở lại trong viện, Hàn Lương rồi lại xuất kỳ bất ý đứng ở nàng trước mặt, nàng tránh trái tránh phải, lại tổng chạy thoát không được, hai người ai thật sự gần, gần đến thu diệp phảng phất có thể nghe được Hàn Lương tiếng tim đập, cũng phảng phất có thể ngửi được hắn trên người ánh mặt trời hương vị. Thu diệp âm thầm cảm khái: Sớm biết như thế, hà tất lúc trước đâu?

"Tránh ra, ngươi chống đỡ ta hết." Ánh mặt trời hơi hơi có chút chói mắt, thu diệp đóng mắt cảm thụ này rất nhỏ ấm áp.

"Thu diệp tỷ tỷ, vị này tỷ tỷ, hảo tỷ tỷ, ta sai rồi, ta sai rồi còn không thành sao?"

"Ta, nói,, kêu, ta, dì, mẫu!" Thu diệp hận không thể ra tay giáo huấn này không hiểu lễ nghĩa hỗn trướng ngoạn ý.

"Tỷ tỷ ①, ta đều nói, ta hiện giờ cùng Lý thị đã mất liên quan!" Hàn Lương bất đắc dĩ lại cường điệu một lần, kia ủy khuất đôi mắt nhỏ nhi kỳ thật rất làm người thương tiếc.

"Hắc! Không mặt mũi đúng không? Kia tỷ tỷ cũng là ngươi kêu? Nói nữa, ta, ta tuy nhìn lão chút, ta còn so ngươi tiểu một tuổi đâu!" Thu diệp hận đến hàm răng thẳng ngứa.

"Ai ta không phải ý tứ này, kia...... Muội muội, hảo muội muội, tha thứ ta đi. Cưới ta đi. Ta ——" Hàn Lương đáng thương vô cùng cầu, vẻ mặt phúc hậu và vô hại biểu tình.

"Câm miệng! Ta ——! Ta cưới không được ngươi." Thu diệp đánh gãy Hàn Lương nói.

"Vì cái qì?"

"Ngươi biết đến, ta hiện giờ qua tuổi, hôn sự đều có quan môi an bài, làm sao cần ta nhọc lòng? Còn có, ta vẫn chưa hủy ngươi thanh danh, ta thừa nhận ta lúc ấy xác thật không nhịn xuống, ôm ngươi một chút, nhưng cũng vì thế bị trọng phạt, nhưng lại không hủy ngươi trong sạch, hà tất chuyện bé xé ra to." Thu diệp xoay người nói.

"Ngươi! ——" Hàn Lương vẻ mặt nôn nóng, hắn trong lòng cái kia hối nha, "Ngươi rõ ràng thích ta, nói qua tưởng cưới ta, hiện tại lại là như vậy, đều nói nữ tử bạc tình, quả nhiên như thế."

"Ta không tệ lắm tình cùng ngươi có quan hệ gì đâu? Ngươi không phải phải rời khỏi Cổ Hà thôn sao? Kia chạy nhanh, vào đông, không chuẩn lộ sẽ không dễ chạy" thu diệp nhàn nhạt nói.

"Ta hiện giờ nơi nào có thể đi được?" Hàn Lương xem thu diệp ánh mắt có chút u oán. Hắn vì cấp thu diệp mua dược liệu tục mệnh, liền chính mình bên người ngọc bội đều đương, chỉ thu diệp cũng không cảm kích. "Ta nơi nào có lộ phí lên đường, lại cởi tố Mai gia hộ tịch, phía trước kiếm tiền cũng đều còn tố mai sinh bệnh khi thiếu hạ nợ, phòng ốc cùng đồng ruộng đều toàn giao cho trong tộc, nhẫm hơn phân nửa cái sơn nói là trong tộc tài sản, đều không cho ta vào núi tìm săn, cho tới bây giờ không nhà để về, nơi nào còn có đường sống?"

Thu diệp nhất thời ngây ngẩn cả người, nàng đảo không nghĩ tới là loại tình huống này. Tự ngày ấy từ từ đường ra tới không lâu nàng liền ngất đi, lại tỉnh lại đúng là không dễ, nàng quyết tâm bãi chính tâm tư hảo hảo tồn tại, không phụ ông trời cho nàng sinh mệnh, cũng không tưởng lại cùng Hàn Lương có cái gì dây dựa, tuy rằng nàng vẫn chưa từ trong lòng buông hắn, huống hồ hiện giờ quan xứng hoành ở trước mắt, nàng cũng xác thật không nghĩ lại lăn lộn.

Thu diệp mãnh không ngừng mà ho khan lên, Hàn Lương vội cho nàng vỗ bối thuận khí, đãi suyễn đều khí, thu diệp lại là thần sắc ngưng trọng.

"Hàn Lương, thôi bỏ đi." Nàng nói, giữa mày mang theo nhàn nhạt ưu thương.

****

Bởi vì Hàn Lương trộn lẫn, phơi nắng sự tình vẫn là thất bại, tới rồi buổi chiều, tầng mây buông xuống, bên ngoài quát lên phong tới, hô hô rung động, thu diệp liền lại không ra cửa phòng một bước, giường sưởi thượng nóng hầm hập, nàng oa trong ổ chăn, nhìn chằm trong tay khăn lẳng lặng phát ngốc, kia mặt trên có nàng phía trước khụ ra vết máu.

Xuân Hoa bưng cơm đến nàng trong phòng, nàng vội đem khăn thu hồi tới. "A tỷ, hôm nay làm cái gì ăn ngon?"

"Có thể có cái gì ăn ngon! Thật là chịu lão tội, người này vết thương cũ chưa lành, lại thêm tân thương, cũng không biết khi nào có thể hảo hoàn toàn." Xuân Hoa lo lắng nói.

"Nhanh, a tỷ mạc lo lắng." Thu diệp nói.

"Ai, nhanh ăn đi, đừng chờ cơm lạnh." Xuân Hoa đệ bát cơm cùng chiếc đũa cho nàng, lại nói: "Hàn Lương hôm nay lại tới nữa đi, ngươi rốt cuộc là nghĩ như thế nào, ban đầu muốn chết muốn sống mà thích hắn, hiện giờ nhân gia mỗi ngày bám lấy người, người đảo không vui."

Thu diệp chỉ lo ăn cơm, cũng không ngôn ngữ.

"Ngươi liền làm ra vẻ đi. Ta nhìn Hàn Lương đối với ngươi chính là thiệt tình, ngươi xảy ra chuyện ngày đó, hắn liền tìm đến trong tộc nói rõ phải gả ngươi, hiện giờ việc này nháo ồn ào huyên náo, hắn thanh danh này đâu, cũng coi như xong rồi. Ngươi nằm ở trên giường đất kia mấy ngày, hắn vẫn luôn bôn ba, thỉnh đại phu, tìm dược liệu, không thiếu bận việc. Lần trước hầm canh kia lão tham, không chừng hoa hắn bao nhiêu tiền đâu, nói trở về, hắn hiện giờ cũng không có nơi đi, cả ngày ở Đông Sinh gia tá túc. Kia Đông Sinh mắt nhìn liền gả chồng, hắn nơi nào không biết xấu hổ lại trụ đi xuống? Quả phu liền quả phu, ta cũng nhận, chạy nhanh cưới trở về đi, tỉnh đêm dài lắm mộng." Xuân Hoa khuyên nhủ.

Thu diệp vẫn là không nói lời nào.

*

Vãn chút thời điểm, thu diệp ngực ẩn ẩn làm đau, thêm chi nằm một buổi trưa, đảo làm nàng ngủ không được, tai nghe đến ngoài cửa sổ đổ rào rào thanh âm, liền đứng dậy khoác áo bông, đẩy ra cửa sổ,, mới phát hiện nhỏ vụn tuyết muối viên phô tưới xuống tới, trên mặt đất, chạc cây thượng, trên nóc nhà đều là hơi mỏng một tầng,..... Còn có trong viện người nọ, kia cẩu, trên người cũng thế nhưng cũng phiếm điểm điểm oánh bạch.

Tuyết đêm yên tĩnh, thế giới mát lạnh.

Hàn Lương mang cái nỉ nón, đứng ở tuyết trung, thấy nàng, khẽ cười một chút, lộ ra một đôi má lúm đồng tiền tới: "Tỷ tỷ, ngươi đến tột cùng như thế nào mới bằng lòng cưới ta?"

"Hàn Lương, ta còn có chút tích tụ, đều cho ngươi, ngươi tìm ngươi a tỷ đi thôi" thu diệp rũ mắt, nhẹ giọng nói.

"Ngươi cưới ta,..... Sau đó chúng ta..... Cùng đi tìm, tốt không?" Hàn Lương nói.

Thu diệp trên mặt cứng đờ, chung quy là luyến tiếc Hàn Lương chịu lãnh, mở cửa phóng hắn tiến vào, kia cẩu cũng lắc lắc cái đuôi, thừa cơ lưu tiến vào. "Ngươi như thế nào như vậy ngốc, đại trời lạnh, liền như vậy đứng?" Thu diệp thấp giọng oán trách.

Hàn Lương trên người còn mang theo nhè nhẹ hàn khí, hắn cởi nỉ nón, hắc hắc cười hai tiếng: "Ta liền biết tỷ tỷ đau ta."

"Ai! Nói ngươi cái gì hảo? Này một chút đều đến ta trong phòng tới, đại buổi tối, làm người khác nhìn thấy, lại không biết nên nói cái gì." Thu diệp rất là bất đắc dĩ.

"Không sao, Xuân Hoa tỷ tỷ vừa rồi liền nhìn thấy, dù sao ta sớm muộn gì là người của ngươi, mặc cho ai nói đi thôi." Hàn Lương buông tay, làm không sao cả trạng.

Thu diệp:.....

Hai người ở giường đất duyên ngồi xuống dưới, tiểu bếp lò thiêu thực vượng, trong phòng ấm dào dạt. Hàn Lương trên người tinh tinh điểm điểm tuyết mịn sớm đã hóa không còn thấy bóng dáng tăm hơi, hắn thấy thu diệp mày nhíu lại, vội hỏi nói: "Chính là không thoải mái?"

Thu diệp gật gật đầu, phòng trong ánh đèn dầu như hạt đậu, tối tăm quang ảnh trung, hai người lẫn nhau mặt đối mặt ngồi, tay nàng giờ phút này bị Hàn Lương to rộng ấm áp bàn tay bao vây lấy, rút ra không khai, giãy giụa một chút, liền từ hắn nắm, kia lòng bàn tay

ngạnh kén nhẹ nhàng vuốt ve tay nàng, làm nàng tim đập càng thêm nhanh lên.

Hàn Lương thấy nàng mày nhíu chặt, chỉ nói nàng không trong lòng không thoải mái, lập tức chân tay luống cuống lên, rồi lại luyến tiếc buông ra nàng, chỉ nghiêm túc nói: "Ta là thiệt tình muốn gả ngươi, hiện giờ ruột đều hối thanh. Tỷ tỷ, ngươi cưới ta đi, ta hiểu được ngươi lo lắng cho mình thân thể không tốt, ngày sau nhà này việc đều làm ta làm, ngươi nếu mệt mỏi, ta cõng ngươi, người nếu đánh ngươi, ta nhất định che chở ngươi, không bao giờ làm ngươi chịu một chút ủy khuất. Ta sẽ vẫn luôn vẫn luôn bồi ngươi, bồi đến chúng ta già rồi, tóc trắng, nha đều rớt hết, sau đó chúng ta cùng

"Hàn Lương, ta không nghĩ cưới ngươi, ngươi đi đi, từ đâu tới đây, thì về lại nơi đó." Thu diệp đánh gãy hắn nói, cau mày, ngực hơi hơi phập phồng, nàng tàn nhẫn tâm đem tay từ kia ôn hoà hiền hậu bàn tay trung rút ra.

"Ngươi rốt cuộc như thế nào mới bằng lòng cưới ta, ta hôm nay đã tới, liền không nghĩ trở về." Phảng phất hạ rất lớn quyết tâm dường như, Hàn Lương đằng mà đứng lên, khẽ cắn môi, "Nếu là, ta, ta đem trong sạch cho ngươi, người tổng chịu cưới ta đi." Hắn thấp đầu, không dám nhìn thu diệp, hoang mang rối loạn mà nói, hơi run lên tay đi giải y đái.

Thu diệp thật sự không dự đoán được hắn sẽ làm ra như vậy hành động tới, trong lúc nhất thời nghẹn họng nhìn trân trối, muốn ngăn hắn rồi lại vô lực, mắt thấy hắn trước cởi áo ngoài, lại cởi áo trong, lộ ra rắn chắc ngực tới, không khỏi hãi hùng khiếp vía, trong cổ họng mùi tanh cuồn cuộn, đột nhiên khụ lên, thẳng khụ đến đầy mặt đỏ bừng.

Đãi Hàn Lương khắc chế thẹn thùng, giương mắt nhìn lên, lại phát hiện thu diệp đã là lệch qua trên giường đất, khụ ra mấy khẩu huyết tới.

"..... Thu diệp!" Hàn Lương hô to một tiếng, lại cấp lại bực, hận không thể trừu chính mình hai hạ.

Tác giả có lời muốn nói: Chú thích:

① tỷ tỷ là cái tôn xưng, kỳ thật cùng tuổi không quan hệ.

Ai nha, song cày xong có hay không! Lăn lộn cầu cất chứa, cầu chấm điểm!

ĐẬU HỦ NƯƠNG TỬ HÀNH THÁI LANG [C]

Tô Kha An www.dtv-ebook.com

12. Đệ Chương 12

Qua mấy ngày môi quan tìm tới môn tới, đảo làm thu diệp cùng Xuân Hoa giật mình không nhỏ, cư nhiên vẫn là phía trước tới gia kia đối nhi lão phu thê, lão phụ nhân còn làm như có thật mà xuyên thiển thanh sắc quan phục, kia đôi mắt đều mau trường đến đỉnh đầu lên rồi, hoàn toàn một bộ "Đừng lấy môi quan không lo quan" tư thái, thẳng làm thu diệp một trận chột dạ, thầm nghĩ cái này hảo, không chừng hạ cái gì bộ nhi đâu.

Vừa vào cửa, kia lão bà bà liền lấy ra văn điệp tới, bắt đầu ồn ào: "Không nói gạt ngươi, ta hai người ngày thường tại đây làng trên xóm dưới làm tư môi, gặp gỡ qua số tuổi, liền làm quan môi, công và tư hai không lầm. Mới ở trên đường gặp phải các ngươi tộc trưởng, nói ngươi không dễ dàng, tận lực cho ngươi nói môn hảo thân đâu. Tuy nói đậu hủ nương tử yêu cầu biện pháp hay nột, nhưng này cũng vô pháp nhi, nơi này đầu đâu, cũng chọn không ra tốt tới, nương tử tạm chấp nhận tạm chấp nhận đi." Nói xong, nhàn nhạt tà thu diệp liếc mắt một cái.

Xuân Hoa nghe vậy, đầy mặt tươi cười, vội tiếp đón lên: "Ha hả, đại nhân một đường mệt nhọc, uống trước chén nhiệt canh giải giải lao." Bận rộn chi gian cũng không quên xẻo nàng muội tử liếc mắt một cái: Ngươi liền làm đi, kia Hàn Lương ngày ngày tới chờ ngươi

nói, chẳng sợ ngày hôm qua cưới đều thành, cũng không đến mức đụng tới này vừa ra a!

Thu diệp ngượng ngùng: "Đại nhân mạc khí, lần trước bất quá nói giỡn thôi, nguyên là ta vô tâm đón dâu. Hôm nay cũng là như thế, ta lâu bệnh không càng, khẩn cầu đại nhân phóng ta một con ngựa. Không vì cái gì khác, ta hiện giờ này thân thể nhi, không biết có thể sống đến bao lâu đâu, quay đầu lại đã chết, chẳng phải là trì hoãn người khác?"

Thu diệp vẻ mặt chân thành, làm môi quan đại nhân trong lòng mềm nhũn: "Ngươi đứa nhỏ này, nhưng thật ra cái hảo tâm tràng, nhưng đây là quốc pháp, hiện giờ cũng không phải do ngươi, ai quán thượng ngươi ai xui xẻo đi!"

***********************	* *
Thu diệp:	

Cổ Hà thôn mùa đông so với mặt khác tam quý tới nói, muốn an nhàn một ít. Người trong thôn không thế nào lao động, quan phủ tuy chưa từng phân chia lao dịch, nhưng thôn dân cũng không lớn ra ngoài, đảo càng vui với hưởng thụ phu lang hài tử nhiệt đầu giường đất ấm áp thời khắc, hay là tốp năm tốp ba dựa vào chân tường bên cạnh, tụ ở thái dương phía dưới kéo kéo việc nhà nói nói nhàn thoại. Hạ trận đầu đông tuyết lúc sau, trong thôn náo nhiệt sự liền không đoạn quá, chỉ vì nông nhàn thời tiết, các quê nhà hôn sự cũng liền xử lý đi lên.

Đơn nói Cố Hà thôn thôn đuôi ở lão quả phu Vương thị, liền đem con hắn Đông Sinh gả cho huyện thành cửa nam đại tài chủ liễu tam nương, phía trước lại là một chút tiếng gió cũng không lộ ra tới. Kia

liễu tam nương ở toàn bộ làng trên xóm dưới đều là phải tính đến phú hộ, ở huyện thành còn có mấy nhà cửa hàng, trong nhà ruộng tốt dê bò tự không cần phải nói, tam nương bản nhân cũng là xa gần nổi tiếng mỹ nhân, người đều nói định là kia Vương thị thủ tiết tích đức thiêu cao hương, cấp nhi tử phàn như vậy một môn hảo thân, cũng mỉm cười nói quang kia Liễu gia sính lễ liền cũng đủ cấp Vương thị nữ nhi tức Đông Sinh muội tử cưới tốt nhất mấy phòng phu lang.

Đương nhiên, vào đông còn có thể tại Cổ Hà thôn truyền hảo một thời gian sự tình, tự nhiên là hỗn loạn lời đồn đãi không ngừng thu diệp. Lúc đầu vì Hàn Lương, thu diệp cột sống đều mau bị trong thôn nữ đàn bà chọc chặt đứt, ai từng tưởng ở trong từ đường náo loạn như vậy vừa ra, thế nhưng kêu trong tộc không biết nên như thế nào xuống tay trừng trị nàng, đương đại gia hỏa đều cho rằng nàng cùng Hàn Lương nương tình lang ý, từ đây danh chính ngôn thuận mà ở một khối, lại không ngờ môi quan chặn ngang một giang, đem việc này cấp giảo thất bại, chính là tới rồi thật muốn đón dâu thời điểm, đại gia mới phát hiện môi quan xứng cấp thu diệp phu lang cư nhiên chính là Hàn Lương!

..... Sao một cái loạn tự lợi hại!

Vì thế đại gia trơ mắt mà nhìn từng đợt chiếng trống vang trời, thu diệp một thân bộ đồ mới, nắm trói lại hoa hồng con lừa hỉ khí dương dương đi đón dâu; trơ mắt mà nhìn thu diệp đem Hàn Lương tiếp trở về nhà, mặt sau còn đi theo hắn duy nhất của hồi môn —— trong cổ trói căn vải đỏ mang đại hoàng; trơ mắt mà nhìn bọn họ tế bái thiên địa từ đường ba quỳ chín lạy, phu thê đối bái; trơ mắt nhìn hỉ đồng khai đạo, ngũ cốc rải viện; trơ mắt mà nhìn thu diệp tỷ hai tiếp đón đại gia ngồi vào vị trí uống rượu, mọi người hai mặt nhìn

nhau, mà huyện nha thập phần có diện mạo Trương Đô Đầu cùng mới vừa hồi thôn Triệu tiên sinh lại lôi kéo tộc trưởng đi đầu chúc mừng nhập tòa......

Thu diệp bị Xuân Hoa làm cho dở khóc dở cười, nguyên là Xuân Hoa trước đó vài ngày sinh cái thứ ba nhi tử, đặt tên "A chiêu", lúc này chính từ Lưu thị trông chừng ②. Xuân Hoa trong lòng rất là mất mát, ở cái này nữ tử vi tôn thế đạo, không có nữ tự là thực thương thể diện sự tình, sẽ làm nàng cảm thấy người lùn một mảng lớn, cho nên cùng Lưu thị quan hệ cũng từng ngày giương cung bạt kiếm, cũng may em gái thu diệp rốt cuộc thành thân, cho nàng cực đại an ủi, lúc này say rượu, đảo cũng có chút cái phát tiết ý vị.

*

Tịch chung người tan hết, trăng lạnh thượng trung thiên. Thu diệp kéo mỏi mệt bất kham thân mình đẩy ra cửa phòng khi, Hàn Lương sớm đã đón đi lên, người nhà quê đón dâu, không có phú quý nhân

gia chú ý nhiều như vậy, cũng không yêu cầu tân lang khăn đỏ phúc đầu, màu phiến che mặt ③, này đây Hàn Lương chỉ hồng trang, biểu hiện tùy ý, thêm chi thu diệp thể nhược, hắn lo lắng không thôi, không biết ở trong phòng đi rồi nhiều ít qua lại, giờ phút này thấy Thê Chủ vào cửa, một viên huyền tâm mới vừa rồi rơi xuống trong bụng.

"Mệt sao?" Hàn Lương vội đỡ thu diệp ngồi giường sưởi bên cạnh, khom lưng giúp nàng cởi giày, ai ngờ nàng mới vừa ngồi xuống lại nháy mắt đứng lên, như là bị cái gì cộm trứ dường như, nhìn kỹ khi, lại là táo đỏ cùng đậu phộng tràn đầy phô một giường đất.

Thu diệp nhịn không được cười nói: "Này sống ai làm? Thật kiên định! Còn có để người ngủ?"

"Là nháo tân phu kia mấy cái," Hàn Lương cấp thu diệp đằng ra cái chỗ ngồi tới, lại đỡ nàng ngồi xuống, bưng nước ấm đang muốn hầu hạ nàng, lại bị thu diệp ngăn cản: "Không vội, ta cầm chút ăn, ngươi đói bụng đã nửa ngày, trước lót lót bụng." Nói xong đem trộm giấu đi điểm tâm đưa cho Hàn Lương.

"Ta không đói bụng," nến đỏ thấp thoáng hạ tân lang trông rất đẹp mắt, cũng không dừng lại xuống tay sống, kia đuôi lông mày khóe mắt tràn ngập tình ý, "Thê Chủ đãi ta thật tốt."

"Miệng lưỡi trơn tru!" Thu diệp cười: "Đã cưới ngươi, tự nhiên phải đối ngươi hảo!", Nhưng mà tiếp theo nháy mắt, trong mắt lại có lo lắng: "Ngươi không hối hận sao? Chỉ sợ ta cũng là có mệnh cưới, không ——"

"Nói bừa cái gì! Ngươi rõ ràng hảo hảo, ta về sau đều sẽ hảo hảo hộ ngươi, thương ngươi, sẽ không lại cho ngươi chịu nửa điểm thương tổn, chúng ta chắc chắn lâu lâu dài dài!" Hàn Lương đúng lúc đánh gãy thu diệp nói, vội đem nàng gắt gao ủng ở trong ngực.

"Ngươi người này thật đúng là, khi đó muốn ôm ôm ngươi, ngươi không tình nguyện, hiện tại tự mình cho không lên đây." Thu diệp giả vờ tức giận, đẩy hắn một phen, thượng giường đất nghỉ tạm.

"Ai, sớm biết như thế, ta liền không..... Kỳ thật..... Khi đó người như vậy, lòng ta là vui mừng." Hàn Lương dọn dẹp một chút, liền cũng bàn chân ngồi ở bên người nàng, kéo kéo nàng tay áo, phục thấp kỳ hảo.

Trong phòng lẳng lặng, hai người đều là trăm mối cảm xúc ngồn ngang, nguyên bản quan môi xứng cấp thu diệp bất quá là mười tám dặm phô lao thành doanh những cái đó gả không ra xứng quân, Hàn Lương quyết tâm muốn gả nàng, liền đi huyện nha tìm Trương Đô Đầu một hồi chuẩn bị, mới đưa tên đổi thành hắn, trong đó khó khăn khúc chiết không muốn người biết, chỉ nói lúc ấy thu diệp nhìn trong tay hôn thư khi, kia cằm cả buổi cũng chưa khép lại.

"Lăn lộn nửa ngày, cuối cùng vẫn là ngươi gả cho ta, ngươi đời trước nhất định thiếu ta rất nhiều tiền, đời này nóng lòng tới trả nợ." Sau một lúc lâu, thu diệp toát ra như vậy một câu.

"Có lẽ chính là ta đời này thiếu ngươi cũng nói không chừng," Hàn Lương vừa nói vừa nhẹ nhàng vỗ về thu diệp thái dương vết sẹo, khe khẽ thở dài, ôn nhu nói: "Khi đó nhất định rất đau đi."

"Đều là chuyên quá khứ." Thu diệp rũ đôi mắt, không cho là đúng.

"Kia cùng ta nói nói sự tình trước kia, hành sao?" Hàn Lương ôm thu diệp, nhẹ giọng hỏi.

"..... Ta là nên cùng ngươi nói một chút ta từ trước sự, bị thương đảo đã quên một ít, hiện giờ hảo lại chậm rãi nghĩ tới", thu diệp dựa nghiêng trên Hàn Lương trong lòng ngực, có một chút không một chút nắm Hàn Lương đai lưng: "Khi còn nhỏ trong nhà mất mùa, khi đó vì một nhà già trẻ có thể mạng sống, ta liền chính mình làm chủ đem chính mình bán, cấp Thôi Tĩnh đại nhân trong nhà làm nô tỳ, sau lại đại nhân cất nhắc ta, ta liền ở nàng trước mặt hầu hạ, đảo cũng học được một ít tự từ thi văn. Đầu tiên là ở Tần Châu, sau lại lại cùng đại nhân điều đi kinh đô, còn có địa phương khác, khi đó thật là mở rộng tầm mắt, dài quá không ít kiến thức đâu....."

. . . . . .

"Thôi đại nhân là một quan tốt, chịu vì dân thỉnh mệnh, phá án công chính như núi, chính là...... Kết thù quá nhiều, mấy năm nay quang bên người ngu chờ hộ vệ đều đã chết vài cái, liên quan chúng ta này đó làm nữ sử, cũng chạy thoát không được. Ta từ trước đến nay tôn nàng kính nàng...... Có một hồi người khác hạ độc cho nàng, nàng cũng chưa phát hiện, dưới tình thế cấp bách ta liền thế nàng uống lên....."

Thu diệp từ từ kể ra, Hàn Lương nghe được nơi này, lại theo bản năng mà ôm sát Thê Chủ, chỉ cảm thấy nàng qua đi sống được kinh tâm động phách, tương đương không dễ.

"Sau lại độc giải, nàng niệm ta trung nghĩa, muốn hậu thưởng ta, cất nhắc ta, chỉ ta sống lại mới cảm thấy mệnh so cái gì đều quan trọng, tưởng nương, tưởng cha, tưởng tỷ tỷ, vì thế liền cầu nàng phóng ta về quê...... Thôi đại nhân là một quan tốt, ta vốn dĩ đều rời

đi, không khéo lại nghe được có người hợp mưu muốn sát nàng, không đành lòng lại lộn trở lại đi báo tin..... Cuối cùng luân phiên nàng ăn mấy đao......"

Thu diệp nói được rất là bình tĩnh đạm nhiên, phảng phất những cái đó ánh đao huyết ảnh là người khác đã từng lịch quá giống nhau, chỉ ở ngôn ngữ gian tràn ngập đối Thôi đại nhân kính trọng.

"Thôi Tĩnh...... Tên này đảo như là ở nơi nào nghe qua." Hàn Lương ôm lấy thu diệp, lẩm bẩm tự nói.

"Nàng này tên thật ở phố phường trên phố đảo không thường truyền, Thôi đại nhân xuất thân Tần Châu đại tộc, là xương nguyên mười sáu năm tiến sĩ, ở Thôi thị cùng thế hệ đứng hàng thứ chín, người đều xưng nàng thôi chín, ' thiết diện thôi chín nương ' tên tuổi đó là thực vang, ta nơi này cũng không có không biết, ngươi chưa từng nghe qua mới là lạ." Thu diệp không cho là đúng nói.

"Nàng nếu thật là thôi chín, ta đây từ trước hẳn là gặp qua nàng." Hàn Lương hoảng có điều ngộ.

"Ngươi nhận thức nàng?" Thu diệp có chút kinh ngạc, có lẽ...... Hàn Lương kỳ thật không nàng tưởng như vậy đơn giản.

Tác giả có lời muốn nói: Chú thích:

① nháo tân lang, kết hôn sao, tân lang luôn là muốn làm ồn ào, chủ yếu từ vị thành niên nam tử đi nháo, đồ cái vui mừng. Thỉnh đại gia không cần cảm thấy này chỉ là nam tôn bên trong nông thôn nháo tân nương phiên bản, nữ tôn cái này không giống nhau, nam tôn bên trong nông thôn nháo tân nương thời điểm là có nam nhân

nháo, tấm tắc..... Tân nương tử đáng thương đâu, cụ thể nhưng hỏi độ nương.

② ta ở chương 10 nhắc tới quá, này văn chủ yếu bàn tay vàng chính là nữ tính mang thai thực nhẹ nhàng, thân hình cơ bản vô biến hóa, sinh hài tử không quá đau cũng không quá ngứa, sinh xong cũng không cần làm ở cữ linh tinh, cuối cùng điểm này nam nhân ở cữ linh cảm nơi phát ra với: 《 Thái Bình Quảng Ký 》 cuốn bốn tám ba dẫn Uất Trì xu 《 nam sở tin tức 》: Phía nam có liêu, phu sinh con liền khởi, này phu nằm trên giường đệm, ẩm thực toàn như nhũ phu, hơi không hộ vê, này thai phu tật toàn sinh nào, này thế phản không chỗ nào khổ, xuy thoán tiều tô tư nhiên...... Càng tôc, này thê hoặc sinh tử, kinh ba ngày liền tắm thân với khê hà, phản cụ mi lấy hướng tế, tế ủng khâm ôm non, ngồi trên tẩm giường, xưng là sản ông. Còn có đời Thanh Lý tông phưởng 《 kiềm ký 》 cuốn bốn: Lang từ miêu..... Này tục càng di. Sinh ra tất phụ thủ phòng, không du môn hô, đầy tháng bèn xuất núi, sản phu tắc xuất nhập canh tác, thố ấm thực lấy cung phu cập trẻ bú sữa ngoại, ngày không rảnh quỹ.

Nữ nhân sinh hài tử nam nhân ở cữ ghi lại rất nhiều, không nghiên cứu quá, phỏng chừng là mẫu hệ thời đại vì xác nhận phụ thân đối hài tử quyền sở hữu đi, phỏng chừng, ta căn bản không chuyên nghiệp, cụ thể nhưng hỏi độ nương. Bổn chuyện xưa sản ông chế là chủ yếu là tưởng nói cho đại gia nữ nhân không cần làm này sống, ha hả a.

Ngoài ra, ở một cái cao nhân blog phát hiện cái này, 《 Sở Từ? Thiên hỏi 》: Bá vũ phức (bụng) Cổn phu dùng cái gì biến hóa. Cư nhiên nói Đại Vũ là từ phụ thân bụng trung sinh ra tới. Emma, chạy nhanh rất ta đai nữ tôn!

③ bổn chuyện xưa, có tiền hoặc là có địa vị nhân gia kết hôn có chú ý, tân lang của hồi môn nhiều, đưa thân người nhiều, phô trương đại, tân lang khăn đỏ cái phát không cái mặt, lấy cây quạt chắn mặt, tân nương bên ngoài tiếp đón khách nhân, tân lang thành thành thật thật ngồi, không thể ra khỏi phòng nửa bước, nếu không không may mắn. Liền như vậy tích đi.

Pháo hôi tiểu kịch trường

Liễu tam nương: Ta là thanh du huyện bạch phú mỹ, ta yêu cầu thêm diễn!

Đông Sinh:..... Ta là bạch phú mỹ vợ kế, ta yêu cầu thêm diễn!

Tô kha an: Pháo hôi cũng là man đua.

Đã quên tam nương người này, thỉnh tuần tra phía trước chương 2.

ĐẬU HỦ NƯƠNG TỬ HÀNH THÁI LANG [C]

Tô Kha An www.dtv-ebook.com

13. Đệ Chương 13

Đối với một cái hương dã thôn phu tới nói, nhận thức thôi chín là căn bản không có khả năng, nhưng Hàn Lương nói hắn từ trước gặp qua, đảo làm thu diệp nghĩ trăm lần cũng không ra, vì vậy khắc chính xả Hàn Lương cổ áo, cất cao thanh âm, lời lẽ chính đáng nói: "Ngươi như thế nào nhận biết nàng, tốc tốc cùng ta nói tới!"

Hàn Lương banh ý cười, bất đắc dĩ nói, "Nói ra thì rất dài, kỳ thật...... Cũng không có gì nhưng nói, bất quá vài lần chi duyên mà thôi, đã sớm không nhớ rõ cái dạng gì......" Toại đem chính mình quá vãng chậm rãi Thê Chủ nghe......

Chưa từng tưởng Hàn Lương lại là kinh đô đại gia xuất thân, cũng từng là vô ưu vô lự, cẩm y ngọc thực tiểu lang quân. Mẫu thân cố thanh lúc ấy ở Hộ Bộ đảm nhiệm chức vụ, trong nhà ba cái tỷ tỷ, hắn là mẫu thân năm gần bốn mươi mới đến, cho nên hắn nhỏ nhất cũng nhất đến yêu thương. Cố thị mấy đời nối tiếp nhau trâm anh, trưởng tỷ cùng nhị tỷ đều là quan văn, đều bên ngoài nhậm thượng rèn luyện, duy độc Tam tỷ khảo võ cử, cũng nhất cùng hắn thân hậu. Năm đó Tần Châu phủ vùng thiên tai không ngừng, dân chúng lầm than, triều đình phái hắn mẫu thân hiệp trợ Ngô Vương khai thương cứu tế, này sống tốn công vô ích, sau lại cùng địa phương quan viên chính kiến không hợp, làm cho Tần Châu phát sinh $\Box$, tá điền tụ chúng vạn hơn người, bóc can nổi lên bốn phía, lấy thường tiểu liên,

trương cười cầm đầu, công tiến vỗ lâm huyện, giết huyện lệnh, chiếm thanh lang sơn, tự lập vì vương, sau đánh hạ thanh du, mang nguyên hai huyện, thẳng bức Tần Châu, cuối cùng là gây thành họa loạn, lệnh triều đình tổn hại binh thương tài, vô số kể.

Sau lại ngự sử thượng thư buộc tội, tiên đế giận dữ, tước Ngô Vương tước vị, lại đem tương quan người chờ phán cái mãn môn sao trảm, kinh đô phố xá khẩu nhất thời máu chảy thành sông, mà cố gia cũng theo đó suy tàn. Trong nhà lão bộc liều mạng bảo hắn chạy trốn tới Hàn gia thôn, Tam tỷ rơi xuống không rõ, trước khi chia tay dặn dò hắn hảo hảo tồn tại liền hảo, luôn có một ngày tỷ đệ gặp lại, chính là trong nhà những người khác.....

Chỉ nói Hàn Lương này mười mấy năm quá đến đều bị thật cẩn thận, ác mộng trước sau quanh quẩn không đi. Khi đó tuổi còn nhỏ không hiểu chuyện, nhưng mặc dù tới rồi hiện tại, hắn cũng không minh bạch mẫu thân vì cái gì gánh chịu như vậy đại chịu tội, có lẽ này vốn không phải nàng sai đi. Trong thôn dạy học Triệu tiên sinh thường ở các nơi lui tới, cũng ngẫu nhiên nhắc tới quá nay thánh thượng chính xuống tay phúc tra năm đó mấy cọc đại án, trong đó liền bao gồm mười hai năm trước Tần Châu phủ cứu tế một án, cái này làm cho Hàn Lương thấy được điểm hy vọng, nếu thật là oan uổng, như vậy hắn nên chủ động xuất kích, mà không phải mai danh ẩn tích, ngồi chờ a tỷ tới cửa.

Thu diệp chỉ là mơ hồ cảm thấy Hàn Lương cùng người khác có như vậy chút bất đồng, nhưng lại không nghĩ rằng hắn thân thế lại là như vậy khúc chiết, hảo hảo nhà giàu tiểu quan nhân lưu lạc tới rồi này bước đồng ruộng, thật là nhân sinh vô thường đâu.

Đến nỗi Thôi Tĩnh, theo thu diệp biết, nàng lúc ấy cũng chỉ là Hộ Bộ một cái tiểu lại, làm người chính trực, lại hảo kết bằng giao hữu, từng xuất nhập cố gia cũng là hợp lý, huống hồ nàng sau lại mười mấy năm cũng lúc nào cũng nỗ lực phải vì chính mình đã từng thủ trưởng còn có mặt khác đồng liêu minh oan lật lại bản án, mấy lần tao biếm, thậm chí thiếu chút nữa bồi thượng tánh mạng, lại trước sau không thay đổi ước nguyện ban đầu, kia phân chấp nhất cũng thật là làm người khâm phục.

"Không nghĩ tới người cũng là cái người mệnh khổ nột......" Thu diệp đều bị cảm khái thế sự biến ảo vô thường.

"Đều đi qua, hiện giờ chúng ta đành phải hảo quá chúng ta nhật tử đi." Hàn Lương nhẹ giọng nói.

"A Lương chỉ lo yên tâm, có ta bồi ngươi, luôn có một ngày...... Chúng ta có thể cùng ngươi a tỷ gặp lại." Thu diệp khẽ vuốt Hàn Lương nhíu lại ấn đường, có chút đau lòng mà nói.

"Thê Chủ......" Hàn Lương tựa hồ là nhớ tới cái gì, hỏi.

"Ân?"

"Có chuyện ta vẫn luôn muốn hỏi ngươi tới, nghẹn thật lâu......" Hàn Lương phảng phất hạ quyết tâm, rốt cuộc nói ra tới.

Thu diệp nhìn Hàn Lương tả hữu né tránh lại có chút mâu thuẫn ánh mắt, một lăn long lóc phiên lên: "Ngươi muốn hỏi Tích Triều sự tình, đúng không?"

Hàn Lương nghe được "Tích Triều" nhưng thật ra ngẩn ra, toại lại trịnh trọng gật gật đầu, chuyện này nghiêm trọng ảnh hưởng hắn phán đoán, cần phải muốn làm rõ ràng mới hảo.

"Ai..... Đều đi qua, đề hắn làm gì?" Thu diệp ngượng ngùng, bát bát tóc.

"Không được! Quá khứ...... Đến ta nơi này cũng liền...... Không qua được!" Hàn Lương đúng lý hợp tình mà nhìn nàng, nắm nàng khảy tóc tay.

Không thấy ra tới tiểu tử này như vậy so đo, thu diệp thầm nghĩ, lại trừng hắn liếc mắt một cái: "Ta nguyên nghĩ nói cho ngươi, ai ngờ sau lại..... Ai, nói ra thì rất dài, kỳ thật cũng không có gì nhưng nói. "Thu diệp học Hàn Lương làn điệu cố ý đậu hắn.

"Ngươi! Ngươi cùng hắn lôi lôi kéo kéo, khẳng định không rõ ràng lắm, hắn lớn lên như vậy đẹp....." Hàn Lương rất là buồn bực, quay đầu đi, không để ý tới thu diệp.

"Nhìn ngươi lời này nói! Ta chính là phẩm hạnh đoan chính người! Khi đó ta phải cho hắn tiền trà, hắn không thu, nhún nhường vài cái mà thôi, như thế nào chính là lôi lôi kéo kéo?" Thu diệp nghiêng mắt ngắm hắn.

"Kia hắn vì cái gì không thu tiền? Hiện giờ kiếm tiền nhiều không dễ!" Hàn Lương vẫn chưa nguôi giận.

Thu diệp: "...... Ách, là cái dạng này, Tích Triều đâu, nguyên là kinh đô thanh bình phường một cái cầm sư, ai, hắn cầm đạn nhưng hảo!" Thu diệp nói nói, kia tế mắt liền lộ ra tán thưởng ánh mắt, thẳng giáo Hàn Lương hàm răng ngứa.

Thu diệp trong lòng lộp bộp một chút, vội rũ mi thu mắt, chỉ tiếp tục nói: "Hắn cầm tuy đạn hảo, nhưng ta là nghe không hiểu, ha hả. Khi đó Thôi đại nhân thường cùng kỳ. Vương lui tới, lúc ấy thật thật

là ca vũ thăng bình, đàn sáo không dứt a,..... Ách, ta ý tứ là Tích Triều tổng ở kỳ vương phủ đánh đàn, Thôi đại nhân liền nhận thức hắn, đại nhân ngày thường cũng hảo nhã âm, sau lại cũng sẽ thỉnh hắn đến chính mình trong phủ tới đánh đàn, sau đó ta liền nhận thức hắn, thường xuyên qua lại, liền nói thượng lời nói, một tá hỏi, mới biết được là đồng hương, gặp hoạ khi chạy ra tới liền rốt cuộc không trở về, đây là người thường nói tha hương ngộ cố tri a, ai, lúc ấy cao hứng mà....."

Hàn Lương nghiêng nàng liếc mắt một cái, hơi xuy một tiếng: "Sợ không phải đơn giản như vậy đi?"

Thu diệp rất muốn nói kỳ thật người suy nghĩ nhiều, nhưng lại cảm thấy không ổn, quyết định thành thật nói tới: "...... Đó là. Thôi đại nhân từ trước đến nay không đi giáo phường loại này địa phương, nghe cầm thưởng vũ giống nhau đều sẽ đem con hát thình đến trong phủ tới, mỗi lần đều là phái ta đi thình Tích Triều. Bất quá Tích Triều đại bộ phận thời điểm đều là ở kỳ. Vương phủ ①, cho nên ta liền sẽ đi theo đại nhân đi....."

Thu diệp la dong dài mà nói, vòng đến chính mình cũng chưa cái gì manh mối, không biết sao, lại có điểm tâm hư, cũng may Hàn Lương lực chú ý tựa hồ cũng không ở này phía trên: "Ngươi nói kỳ vương, là hiện giờ thánh thượng đi?"

"Đúng vậy, đúng vậy." Thu diệp gật gật đầu, nàng rất là cảm khái, ai cũng không thể tưởng được tỷ muội mấy người, cuối cùng lại là nhàn vân dã hạc kỳ. Vương đăng vị ngự cực, có lẽ đây là cái gọi là giấu tài đi. Thu diệp tiếp tục nói: "Sau lại nháo ra điểm sự, kỳ trong vương phủ có cái thực được sủng ái công tử đối Tích Triều nhìn không thuận mắt, tổng cảm thấy Tích Triều tưởng thông đồng nhà hắn vương chủ. Có một hồi cùng Tích Triều nổi lên xung đột, người

tưởng a, Tích Triều bất quá một cái cầm sư, nơi nào nếu đến khởi kia tôn quý công tử đâu, kỳ vương yêu quý Tích Triều cầm kỹ, lại luyến tiếc làm nàng kia tiểu công tử sinh khí, dưới tình thế cấp bách liền ăn vạ Thôi đại nhân trên đầu, Thôi đại nhân đành phải mượn cái này bậc thang, thuận tiện đi Tích Triều nhạc tịch, đem Tích Triều nâng trở về phủ."

"Vậy ngươi lại như thế nào cùng hắn thông đồng, ngươi không sợ Thôi đại nhân giết ngươi?" Hàn Lương bực nói.

"Ai! Như thế nào nói chuyện đâu? Ai thông đồng? Sao có thể là thông đồng đâu?..... Còn nữa nói, kia Thôi đại nhân nhân phẩm hảo đâu, nàng luôn luôn bạc tình lãnh tính, vẫn luôn không cưới, một lòng liền chờ nàng người trong lòng đâu, nâng Tích Triều hồi phủ, cũng bất quá là vì kỳ vương thể diện, đại quan quý nhân như vậy si tâm chuyên tình, thật sự là hiếm thấy......"

Thu diệp dừng một chút, lại thở dài: "Ta lúc nào cũng đi theo Thôi đại nhân, khi đó cũng từng phong cảnh vô hạn, đặc biệt là kim thượng kế vị sau, Thôi đại nhân cũng thành bên cạnh bệ hạ người tâm phúc, lại ——"

"Nói cầm sư! Ai muốn nghe cái này?" Hàn Lương trừng nàng liếc mắt một cái, rất có không dò hỏi tới cùng không bỏ qua ý vị.

"Nga,...... Sau lại ta phải về hương, Thôi đại nhân trừ bỏ nghe cầm ngày thường cũng phần lớn lạnh Tích Triều, Tích Triều có một ngày cùng ta nói hắn rời nhà lâu lắm, cũng tưởng về nhà, sau lại đi cầu Thôi đại nhân, đại nhân khả năng cũng cảm thấy như vậy lãng phí hắn niên hoa băn khoăn, liền đồng ý." Thu diệp nói, nàng hãm ở hồi ức, nhất thời vô pháp ra tới.

"Sau lại đâu?" Tích Triều truy vấn.

"Không có sau lại lạp...... Ta bị thương, có chút đều nhớ không lớn rõ ràng, sau đó chúng ta liền ở huyện thành gặp, cứ như vậy." Thu diệp nói. Khi đó nàng trúng độc, lại nhặt về một cái mệnh, bức thiết muốn về nhà, Tích Triều liền hỏi nàng ta và ngươi cùng trở về được không, nàng nói tốt a trên đường có cái bạn. Tích Triều nói ta ý tứ là ta muốn gả cho ngươi bình đạm sinh hoạt hành sao? Nàng ngây ra một lúc lắp bắp nói tốt a, kỳ thật kia một khắc, nàng cũng là vui vẻ, áo gấm về làng, còn mang về cái mạo mĩ phu lang đâu. Tích Triều không nghĩ tới nàng sẽ nhanh như vậy đáp ứng, do dự một chút, lại hỏi ta đây như vậy thân phận ngươi cưới ta người khác có thể hay không cười ngươi? Nàng lúc ấy nói như thế nào tới? Nàng nói người nhà quê sinh hoạt ai sẽ chú ý cái này!

Sau đó Tích Triều cười, lộ ra một đôi má lúm đồng tiền, như nhau xuân phong phất quá, làm nàng nhớ tới quê nhà thanh lang trên vách núi rực rỡ sơn hoa, vốn nên hướng về thái dương đón gió nộ phóng, mà không phải quyến ở kim ốc bạc trong phòng.....

Nếu nàng chưa từng thất ước, câu chuyện này có lẽ sẽ có một cái khác kết cục đi, cái này có phải hay không cũng nên nói cho Hàn Lương đâu, thu diệp đang do dự, lại chưa từng tưởng Hàn Lương hỏi: "Nguyên lai là như thế này a, kia kỳ vương vị kia công tử hiện giờ thế nào"

Thu diệp thiếu chút nữa từ trên giường đất tài đi xuống, trăm triệu không nghĩ tới hắn sẽ hỏi cái này dạng vấn đề, trong khoảng thời gian ngắn cũng không biết nên như thế nào nói: "Ngạch,..... Hắn hiện giờ là chính ngũ phẩm bảo Lâm đại nhân, ta trước khi rời đi là cái này vị phân, sau lại thế nào ta cũng không biết."

"Úc, hắn nguyên lai chính là thánh thượng..... Cháu trai? Ai,...... Ngươi nhưng đến hảo hảo nói nói, toàn thôn người đều muốn biết là chuyện như thế nào đâu." Hàn Lương vẻ mặt tò mò.

Thu diệp che mặt, bất đắc dĩ đến cực điểm: "Ngươi cái nam nhân gia, hỏi cái này chút làm cái gì? Ai, đã trễ thế này, ngủ đi ngủ đi."

"Ngươi là có điều không biết, tự ngươi lần trước ở từ đường nói lúc sau, tất cả mọi người đều tưởng hướng ngươi thăm hỏi đâu, ai ngờ ngươi như thế nào cũng đều không chịu nói, này không lại đem chú ý đánh ta trên người, Thê Chủ a,...... Ta lưng đeo toàn thôn người kỳ vọng đâu?" Hàn Lương mặt ủ mày ê, ba ba mà nhìn thu diệp.

Thật thật là nhàn không có chuyện gì! Thu diệp khóc không ra nước mắt, "Cụ thể ta cũng không biết a, như vậy đi, lần sau ai tới mua đậu hủ đâu, liền cho ai nói một đoạn!"

"Cái này chú ý không tồi! Vậy ngươi nếu không trước cho ta nói một chút đi." Hàn Lương tràn đầy chờ mong nhìn.

Ai, hảo hảo ôn nhuận phu lang sao biến thành như vậy tò mò dong dài? Thu diệp bắt đầu ngáp liên miên, nước mắt đều bài trừ tới: "Ngủ đi ngủ đi, A Lương, lại không ngủ thiên đều sáng." Tuy nói trời cao hoàng đế xa, chính là tùy ý tản hoàng thất bí văn, kia bắt được chính là muốn rơi đầu đi.

"Ai..... Hảo đi, Thê Chủ..... Kia..... Ta ôm ngươi ngủ, hành sao?" Hàn Lương không biết nghĩ tới cái gì, đôi mắt bắt đầu tỏa sáng.

Thu diệp:.....

Tự lần trước thu diệp bị Hàn Lương hù ra mấy khẩu huyết tới, đại phu liền ngàn dặn dò vạn dặn dò mà báo cho vì thân thể khoẻ mạnh chi kế lập xuân phía trước thiết không thể sử lực, vưu kỵ chuyện phòng the, nghĩ đến Hàn Lương là ăn qua giáo huấn, hiện giờ sao đã quên?

"Thê Chủ....." Hàn Lương ủng nàng, bám vào người đem đầu dựa vào nàng cổ gian, ở bên tai thấp thấp gọi nàng: "..... Liền y ta đi."

Thu diệp cảm thấy lỗ tai có điểm ngứa, Hàn Lương ôm lấy nàng, mang theo khàn khàn thanh âm đem kia ái muội hơi thở đưa đến nàng lỗ tai trong mắt tới, trong bất tri bất giác thế nhưng đem nàng bên tai đều nhiệt đỏ......

Tác giả có lời muốn nói: Chú thích:

① Tích Triều này nhân vật cấu tứ nơi phát ra với một đầu thơ: Kỳ. Vương trạch tầm thường thấy, thôi. Chín đường trước mấy độ nghe. Đúng là Giang Nam hảo phong cảnh, mùa hoa rơi lại phùng quân. Bất quá ta không nhớ rõ ai viết, còn có tên cũng đã quên, lười đến đi tra. Người đọc đại đại nếu có đáp án, không ngại hồi phục một chút bái.

Pháo hôi tiểu kịch trường

Tích Triều: Đây là trong truyền thuyết thêm diễn?

Tô kha an: Đúng vậy, trong truyền thuyết màn ảnh hồi phóng.

Tích Triều ngã quy.

ĐẬU HỦ NƯƠNG TỬ HÀNH THÁI LANG [C]

Tô Kha An www.dtv-ebook.com

14. Đệ Chương 14

Thu diệp mở mắt ra khi, bên cạnh đã là không có một bóng người. Nàng ngắn ra nửa ngày, đếm đếm lương thượng mộc chuyên, nhìn nhìn đêm qua đốt sạch nến đỏ, phiên đứng dậy tới, lại thoáng nhìn Hàn Lương hỉ phục điệp chỉnh tề chỉnh đặt ở giường đất bên cạnh, mới phục hồi tinh thần lại, hô một tiếng: "A Lương

Không người trả lời.

Mặc quần áo hạ giường đất, đẩy môn đi, sân đã quét sạch sẽ, cuốc cụ dụng cụ bãi chỉnh chỉnh tề tề, vào phòng bếp, trong nồi buồn cơm, lu chọn đầy thủy, nhà bếp thu thập thật sự là thoải mái thanh tân, liền lòng bếp hôi đều đào qua, trên mặt đất có củi gậy gộc phủi đi một hàng tự: Thê Chủ ta đi đốn củi, buổi trưa trở về.

Trách không được nữ tử đều ba ba mà muốn cưới phu đâu, thu diệp tưởng, như vậy cần mẫn? Đều làm xong, ta đây làm gì?

Thu diệp ăn cơm dọn dẹp một chút, nhấc chân hướng Xuân Hoa gia đi đến, ai ngờ gõ môn, thế nhưng cũng không có người trả lời, đứng ở bên con đường nhỏ thượng hãy còn ngây người, liền thấy ôn tồn lễ độ Triệu tiên sinh kẹp sách đã đi tới.

"Triệu tiên sinh đây là từ học đường lại đây?" Thu diệp triển mi hỏi.

"Ân, nương tử gần nhất làm đậu hủ sao, đều đã lâu không ăn tới rồi." Triệu tiên sinh nói.

"Ai, gần nhất vội a, tính toán ngày mai liền bắt đầu đâu, hiện giờ tháng chạp, đảo có thể nhiều bán điểm đâu, chờ làm thành cho ngài đưa gia đi."

"Kia nào thành? Lưu một khối, ta tới cửa tới lấy," Triệu tiên sinh nói, "Đúng rồi, còn có chuyện, thỉnh cầu chuyển cáo nhà ngươi phu lang, ta lần trước đi Tần Châu, hắn thác ta thăm hỏi những cái đó sự, cơ bản có mặt mày."

"Chuyện gì?" Thu diệp mạc danh có điểm hoảng hốt.

"Là như thế này, liền xương nguyên niên gian mấy cọc án tử, trước một thời gian triều đình cấp sửa lại án xử sai, Hàn Lương nói hắn có cái cái gì bà con xa thân thích từ nhỏ có chút lui tới, sau lại bị xương nguyên mười bảy năm Tần Châu cứu tế án liên lụy cấp oan đã chết. Ta ở Tần Châu khi, thường nghe người ta truyền những việc này, này mấy cọc án tử lúc trước liền phát phái cấp Đại Lý Tự phúc thẩm, trước đó vài ngày lại bắt hảo chút cá lọt lưới, nếu phía trước thực sự có oan tình, tắc sửa lại án xử sai sắp tới."

"Hiểu được lạp, quay đầu lại ta nói cho hắn."

Triệu tiên sinh lại cùng thu diệp hàn huyên vài câu liền rời đi, thu diệp cũng lại không đi nơi khác, ngược lại về nhà.

*

Tới rồi buổi trưa, Hàn Lương quả nhiên đã trở lại, mặt sau còn lãnh Đồng Chuy Thiết Đản hai cái, vừa đến vào đông, này hai cái liền treo nước mũi, hút a hút, "Tiểu dì!" Thấy nàng, vui sướng mà kêu.

"Nha, đều đi đốn củi?" Thu diệp ngồi ở trên giường đất may vá quần áo, nghe thấy thanh âm, giương mắt hỏi.

"Ân nào!"

"Các ngươi liền thư đều không đọc, ta hôm nay nhưng gặp phải Triệu tiên sinh, hỏi ngươi hai cái đâu!"

"Đọc kia đồ bỏ làm chi? Còn không bằng làm việc tới thống khoái!" Đồng chùy phản bác nói.

Quả thật là bỏ quên, thôi, một hàng có một hàng năng thủ, miễn cưỡng không được, thu diệp thầm nghĩ, nhà nàng tổ tiên vô luận nam nữ cũng chưa ra quá người đọc sách, đến bọn họ này một thế hệ, sợ cũng trông cậy vào không thượng lâu.

"Sáng nay sao không gặp ngươi nương cùng cha ngươi ngươi đệ đệ?" Thu diệp lại hỏi.

"Lại cãi nhau lạp, sáng sớm cha ta liền mang theo ta đệ đệ chạy lạp, ta nương đi tìm." Đồng chùy nói, thiết trứng ở một bên gật đầu phụ họa. Này hai cái hiện giờ vẻ mặt đạm nhiên, một bộ xuất hiện phổ biến biểu tình.

Đồng Chuy Thiết Đản trong miệng ngậm cái bánh, chào hỏi, xoay người đi thôn đầu cây cột gia đi chơi, Hàn Lương đem củi dọn dẹp hảo, mới vừa rồi vào nhà tới.

"Lại đây!" Thu diệp trừng mắt, Hàn Lương sửng sốt một chút, ngoan ngoãn mà đứng ở thu diệp trước mặt.

Thu diệp thượng thủ liền ninh nàng phu lang Hàn thị lỗ tai: "Mới thành thân, chạy như vậy cần mẫn làm cái gì, về sau không ta cho phép, không được dậy sớm!" Thu diệp giả vờ tức giận, đêm qua nói hơn phân nửa đêm lời nói, cũng chưa như thế nào ngủ ngon, chính mình nam nhân khởi như vậy sớm làm việc, làm nàng rất là không đành lòng, lại có chút đau lòng.

"Ngươi này nói cái gì, kia gà trống đều so gà mái dậy sớm đâu, ta nói sẽ hảo hảo làm việc, tự nhiên muốn nói lời nói giữ lời, lại nói hiện giờ cũng không có gì tích góp, bán củi đến chút tiền, ta cũng tốt hơn năm nột!" Hàn Lương nhỏ giọng oán trách.

"Này sống đều ngươi làm, ta đây thành cái gì? Ngày mai không được lại đi, giúp ta làm đậu hủ, mới vào tháng chạp, này sinh ý nhưng hảo đâu!" Thu diệp xem Hàn Lương lỗ tai bị nhéo đỏ, vội rải tay.

"Ngươi chỉ lo nghỉ ngơi, ta ấn ngươi nói làm liền hảo."

"Này đều nghỉ ngơi nhiều ít nhật tử, còn dám nghỉ? Lại nghỉ đều thành phế nhân! Ta là gia chủ, cần lao quản gia đến nghe ta!" Thu diệp giáo huấn.

Hàn Lương nhịn không được cười rộ lên, má lúm đồng tiền nhộn nhạo, đẹp cực kỳ.

Thu diệp nhìn Hàn Lương gương mặt tươi cười, nhớ tới Triệu tiên sinh nói tới, không khỏi trên mặt cặng thẳng.

"Làm sao vây?"

"Hàn Lương, nếu một ngày kia nhà ngươi trầm oan đến tuyết, ngươi...... Có thể hay không rời đi ta?" Thu diệp tiểu tâm hỏi.

"Sẽ không!" Hàn Lương ánh mắt ôn nhu mà kiên định, trầm oan đến tuyết? Khả năng không lớn đi.

"Ngươi nếu tìm được a tỷ, sẽ rời đi ta sao?" Thu diệp hỏi, không biết vì cái gì, nàng ẩn ẩn có chút lo lắng.

"Đương nhiên sẽ không!" Tìm được a tỷ? Kỳ thật cũng khả năng không lớn đi, liền a tỷ để lại cho hắn kia khối ngọc bội, đều đã đương rớt cấp thu diệp mua dược liệu.

Hàn Lương nghĩ nghĩ, nói: "Dù sao đều ngần ấy năm, cũng không vội tại đây nhất thời, nếu đến lật lại bản án kia một ngày, lại tìm nàng cũng liền dễ dàng." Lật lại bản án? Này cọc đại án liên lụy người quá nhiều, nơi đó đầu thủy không biết có bao nhiêu hồn, hắn mẫu thân rốt cuộc đến gánh bao lớn trách nhiệm kỳ thật hắn cũng không rõ ràng lắm đâu, chỉ nói gần nhất có chút cái động tĩnh, nhưng này nơi nào là hắn cái này bình thường bá tánh có khả năng với tới, giữ được chính mình mạng nhỏ mới là hắn tìm thân nhân tiền đề.

Thu diệp há miệng thở dốc, rốt cuộc không đem Triệu tiên sinh nguyên nói ra tới, chỉ kéo hắn đến phòng bếp giác, nhảy ra một cái phá ung tới, Hàn Lương thấy nàng thần thần bí bí, rất là khó hiểu: "Làm gì vậy?"

Thu diệp vạch trần ung, lấy ra vài tảng đá, lại đem bàn tay đi vào, móc ra hai khối kim thỏi tới, lau tro bụi, nhất thời sáng long lanh, lóe Hàn Lương đôi mắt: Hắn có bao nhiều năm chưa thấy qua này vàng óng ánh ngoạn ý nhi?

"Ngươi từ đâu ra?" Hàn Lương cao hứng hỏi nàng.

"Ta rời đi kinh đô khi, Thôi đại nhân đưa ta, ta niệm nàng cũng không dễ, không nhiều lấy. Đây là ta của cải, xây nhà dùng một khối, sau lại cho ta a tỷ một khối, đây là dư lại, đều giao cho người. Ta biết người lần trước vì ta đường người kia ngọc bội, đi chuộc lại đến đây đi, nếu là...... Về sau tìm không người, tốt xấu có cái niệm tưởng, ách...... Ta là nói vạn nhất nếu là tìm không." Thu diệp càng nói càng nhỏ giọng.

Hàn Lương trong lòng tràn đầy đều là cảm động, một nữ tử nếu là đem nàng sở hữu tiền đều cấp một cái nam tử, thuyết minh đó là thật sự để ý hắn, kia phu thê gian tàng tư tiền không ở số ít đâu.

"Ngươi đãi ta thật tốt!" Hàn Lương một phen ôm chính mình Thê Chủ, lặc thu diệp ngũ tạng lục phủ toàn tễ ở bên nhau, không thở nổi.

Hơi muộn chút thời điểm, thu diệp bộ lừa, bắt đầu ma cây đậu. Ai ngờ Xuân Hoa hoang mang rối loạn chạy vào, lôi kéo thu diệp, vành mắt hồng hồng, Hàn Lương vốn dĩ cấp thu diệp kết bọn, thấy này tình hình, chạy nhanh lảng tránh.

"Muội a ——" Xuân Hoa một mở miệng, nước mắt đều xuống dưới, "Ra đại sự lạp, ngươi tỷ phu chạy lạp —— ô ô ——"

Thu diệp khó hiểu, đến nỗi sao? Lại không phải lần đầu tiên chạy, mới muốn nói lời nói, lại nghe Xuân Hoa khóc ròng nói: "Xảy ra chuyện lạp, ta lúc này chọc phải đại sự...... Ô ô......"

"Ta tối hôm qua say lạp...... Ta không phải cố ý...... Ô ô...... Này tháng chạp thiên, hắn mang theo tam nhi chạy về nhà mẹ đẻ đi...... Ta sao tốt hơn môn...... Ô ô......"

Thu diệp không nghe hiểu, đành phải chờ Xuân Hoa bình tĩnh trở lại, mới một năm một mười mà nghe cái hoàn chỉnh.

Nguyên lai Xuân Hoa tối hôm qua say rượu đã khuya cũng chưa về nhà. Bởi vì thu diệp thành thân, trong nhà bốn cái chờ nàng không được, trước tiên ngủ, đảo cũng không quá để ý, ai ngờ hơn phân nửa đêm Lưu thị liền tỉnh, không gặp người, đang chuẩn bị tới hỏi, lại thấy Xuân Hoa dọc theo chân tường lén lút hướng gia đi, bị Lưu thị bắt được vừa vặn, Xuân Hoa chột dạ, không hai hạ liền chiêu. Theo chính nàng nói, nàng cũng không biết sao lại thế này, tỉnh lại cũng đã nằm ở hương thảo gia trên giường đất, vừa mở mắt liền đối thượng hương thảo phu lang Hà thị mặt......

Hương thảo bởi vì thu diệp thành thân quan hệ, không khỏi trên mặt xấu hổ, mấy ngày gần đây đều không ở trong thôn, phu lang Hà thị quản không được Thê Chủ tìm hoa hỏi liễu, cũng đều từ nàng đi. Hôm qua thu diệp thành thân Hà thị nhưng thật ra tới, nhưng rõ ràng hắn sớm liền về nhà đâu...... Lúc này chỉ sợ có miệng đều nói không rõ.

"Như thế nào như vậy hồ đồ đâu...... Còn có ai biết việc này?" Thu diệp cũng cấp kinh trứ, vội hỏi.

Xuân Hoa lắc lắc đầu, lau nước mắt, ngừng khóc thút thít, nàng nửa đêm bị nước tiểu nghẹn tỉnh, liền thấy kia Hà thị ở bên cạnh rất là ngọt ngào, lại rất là thần bí mà nhìn nàng: "Yên tâm, ta sẽ không nói cho người khác....."

Hà thị tự nhiên là sẽ không nói đi ra ngoài, nói ra đi trong tộc quyết định sẽ không làm hắn hảo quá, vấn đề là nàng rốt cuộc có hay không..... Xuân Hoa mồ hôi lạnh thẳng ra, hoảng hoảng loạn loạn mà xuyên quần áo, chạy ra tới, khi đó thiên còn hắc, cũng không ai thấy, nàng nỗ lực mà sử chính mình bình tĩnh trở lại: Này không có gì ghê gớm, này không có gì ghê gớm......

Chính lải nhải, ai ngờ một đầu đụng phải chính mình gia nam nhân.....

Sau lại Lưu thị phát hỏa, một chân đá văng hương thảo gia đại môn, đem đang ngủ ngon lành Hà thị từ trong ổ chăn túm ra tới một đốn hảo đánh, Xuân Hoa sợ nháo ra mạng người, chết sống ngăn đón Lưu thị, Lưu thị chỉ đương Xuân Hoa che chở kia tiện nhân, náo loạn một hồi, chạy về gia cuốn hài tử, mùa đông khắc nghiệt, thẳng đến chính mình nhà mẹ đẻ đi.

Thu diệp cũng không có gì hảo biện pháp, đành phải an ủi Xuân Hoa hai câu nói ngươi đều say thành như vậy có thể chỉnh ra cái sự tình gì tới, tìm về tỷ phu mới là đệ nhất quan trọng, lại nói..... Hắn trong lòng cũng là có ngươi, bằng không toàn thôn cho người ồn ào khai.

Xuân Hoa vừa nghe như vậy tốt nhất, kia Lưu thị cũng không phải là ăn chay, vẫn là ngẫm lại biện pháp như thế nào làm hắn trở về đi, mau ăn tết, đừng cuối cùng làm cho mãn thôn mưa mưa gió gió, làm tất cả mọi người đều không thoải mái.

Tác giả có lời muốn nói: Phi thường cảm tạ nữ tôn văn cao thủ hồ sen xuân hiểu đại đại, căn cứ nàng kiến nghị, ta đã đem chương 10 nội dung làm sửa chữa, như vậy thoạt nhìn so từ trước càng có logic, càng có hợp lý tính. Cảm ơn!

Tại đây thiệt tình hy vọng viết văn đại đại cùng xem văn đại đại nhóm nếu đối ta câu chuyện này có cái gì yêu cầu sửa chữa nội dung hoặc hành văn phương diện kiến nghị cùng ý kiến thỉnh không chút nào bủn xỉn mà nói ra, ta là thiệt tình muốn tiến bộ, muốn ở nữ tôn văn sáng tác trên đường đi xuống đi oa, khom lưng!

Nói lung tung tiểu kịch trường

Gà mái tuy rằng sẽ đẻ trứng, nhưng là gà trống anh dũng, ngoan cường, hiếu chiến. Gà trống cũng rất bận nói, thức dậy sớm, muốn đánh minh, còn muốn gieo giống, nhan giá trị cũng so gà mái cao, cho nên, thỉnh đại gia lại không cần xem thường gà trống lạp, ha hả a.

ĐẬU HỦ NƯƠNG TỬ HÀNH THÁI LANG [C]

Tô Kha An www.dtv-ebook.com

15. Đệ Chương 15

Xuân Hoa đem Đồng Chuy Thiết Đản công đạo cấp thu diệp, sau đó mang theo mười phần thành ý bước lên đi Lưu thị nhà mẹ đẻ lộ trình, trước khi đi mang đủ lương khô, đường xa không dễ đi, cũng không chừng khi nào có thể trở về, lại tính toán ở cha vợ gia hảo hảo biểu hiện một phen, nghĩ thật sự không được da mặt dày liền ở đàng kia đem qua tuổi.

Đồng Chuy Thiết Đản hai cái cũng không biết sự tình cụ thể là chuyện như thế nào, cũng không lớn để ý, chỉ mỗi ngày vui vui vẻ vẻ, theo dượng Hàn Lương làm việc, cùng trong thôn tiểu tử nhóm chơi nháo, gặp gỡ chợ liền cao hứng phấn chấn mà đi bán đậu hủ, làm hàng tết. Tháng chạp hạ hai tràng đại tuyết, trở ra thôn lộ, thu diệp liền lãnh đại gia bắt đầu quét tước phòng ốc, rỗi rãnh khi Hàn Lương liền giáo bọn nhỏ ở trên nền tuyết chi cái sọt, rải mấy viên thóc, bộ không ít chim sẻ nướng tới ăn, cao hứng đến kia hai cái đều ở trên nền tuyết lăn lộn, sớm đem chính mình thân sinh cha mẹ khi nào trở về một chuyện vứt đến trên chín tầng mây đi.

Đãi hiến tế Táo quân ngày ấy một quá, Xuân Hoa lại lãnh Lưu thị đã trở lại. Lưu thị vẫn là hắc một khuôn mặt, Xuân Hoa trước mặt theo sau, vâng vâng dạ dạ, hoàn toàn không có tự tin. Hàn Lương xem ở trong mắt, lông mày nhăn thành một ngật đáp, hỏi thu diệp: "Thê Chủ, người sẽ giống Xuân Hoa a tỷ như vậy sao?"

"Ngươi muốn hỏi cái gì?" Thu diệp chính cắt hai người bọn họ cái ăn tết bộ đồ mới, nhất thời không minh bạch hắn ý tứ, quay đầu hỏi.

"Ta nếu là...... Tỷ phu, ta liền không bao giờ đã trở lại." Hàn Lương thiên quá mặt, nhìn không ra biểu tình.

"Nga, ta nếu là..... Tỷ phu, ta liền cũng không hề đã trở lại." Thu diệp không biết nên nói cái gì, đành phải đuổi kịp cũng nói một lần, trong lòng ám đạo này Hàn Lương lòng dạ nhi rất cao, ngày thường nhìn rất ôn hòa, kỳ thật nhưng không dễ chọc đâu!

Hàn Lương phốc mà cười, tiến đến trước người cho nàng đệ kim chỉ, nhân tiện quát quát nàng cái mũi, thu diệp gần nhất nghỉ ngơi không tồi, thân thể so với từ trước tới muốn đầy đặn chút, khí sắc thực hảo, mặt cũng mượt mà hứa chút, rũ mắt chuyên chú biểu tình làm Hàn Lương rất là tâm động.

*

Tới rồi trừ tịch, trong thôn càng thêm náo nhiệt lên, thân hữu gian bắt đầu vội vàng lẫn nhau tặng lễ vật, từng nhà vội vàng đổi môn thần, đồng hồ treo tường quỳ ①, dán bùa đào, đinh xuân bài nhi, nơi nơi đều là náo nhiệt vui mừng cảnh tượng; Lý thị tộc nữ tập ở trong từ đường, dâng hương hoá vàng mã niệm kỳ văn tế tổ trước từ từ, lúc sau lại là các gia đuổi quỷ nghênh thần, chỉ những việc này nam tử cần kiêng dè, muốn nữ tử thân vì, cho nên Xuân Hoa thu diệp tỷ muội cũng không biện pháp rảnh rỗi, tùy một chúng nữ nương ấn quy củ các nơi bôn ba...... Tới rồi buổi tối, kia pháo đốt thanh liền hết đợt này đến đợt khác, các gia cũng đều không keo kiệt mà treo đèn lồng, thắp đèn trản, chỉ đem Cổ Hà thôn tuyết đêm sấn ấm áp vô cùng.

Đãi Xuân Hoa thu diệp tỷ hai khi trở về, Lưu thị Hàn thị hai cái sớm đã bị hảo đêm giao thừa quả khô rượu thịt điểm tâm chờ các màu thức ăn, cả gia đình vây lò hoan ngồi, thập phần náo nhiệt.

Qua giờ Tý, trong nhà lớn nhỏ nam tử vẫn là tinh thần phấn chấn, Xuân Hoa thu diệp lại ngáp liên tục. "A tỷ, ta không hướng hừng đông thủ, trở về nghỉ ngơi." Thu diệp tiếp đón một tiếng liền hướng chính mình trong nhà đi, Hàn Lương vội không ngừng mà theo ở phía sau.

Thu diệp tiến phòng, liền phác gục ở trên giường đất. Hàn Lương nhẹ nhàng cho nàng lật qua tới, cởi áo ngoài giày vớ, đỡ đến bên trong, tiểu tâm hỏi: "Thê Chủ, vây sao?"

"Ân nào." Thu diệp mí mắt đều không mở ra được, nàng kỳ thật liền này hai chữ đều mệt đến không nghĩ nói, chỉ mơ mơ màng màng mà cảm thấy Hàn Lương quan hảo cửa sổ, tất tất tác tác mà cởi quần áo, nằm ở bên người nàng, chẳng được bao lâu, lại toản nàng trong chăn tới, hướng tới thường như vậy, ôm nàng.

..... Chỉ là, tối nay, Hàn Lương tựa hồ không thể thỏa mãn chỉ ôm nàng, ở nàng nhất mệt mỏi thời khắc, thấp thấp oa oa mà gọi nàng: "Thê Chủ, lập xuân đâu....." Một bàn tay đầu tiên là túm túm nàng góc áo, túm nửa ngày, cuối cùng là nhịn không được duỗi đi vào......

Thu diệp phi thường thành công mà từ khốn đốn trung tỉnh táo lại, nàng cào cào phát ngứa lỗ tai, lại đem kia chỉ không thành thật tay tóm được ra tới: "Nga, lập xuân đúng không, huynh đài! Lập xuân cũng đến trước ngủ không phải!!!"

Thu diệp bão nổi, nhiễu người thâm miên thật sự không phải kiện thảo hỉ sư tình.

"...... Ta làm sai cái gì? Tết nhất, vốn là không nên ngủ! Lại nói......" Hàn Lương căng da đầu lẩm bẩm: "Lại nói...... Đều lập xuân!"

Thu diệp kinh ngạc, nương rõ ràng ánh trăng nhìn Hàn Lương dần dần phiếm hồng bên tai, kia hồng vẫn luôn lan tràn tới rồi khóe mắt đuôi lông mày, thật là có khác phong tình...... Thu diệp lúc này mới phản ứng lại đây, ban đầu bởi vì đại phu dặn dò, nàng hai cái vẫn luôn cũng chưa dám động phòng, cần chờ đến lập xuân về sau mới được,...... Kỳ thật nàng cũng là bẻ đầu ngón tay mấy ngày tử đâu, chỉ là hôm nay quá mệt mỏi, đảo đã quên.

"Hắc! Ngươi không nói sớm sao!" Thu diệp đang run rẩy trung thở ra một hơi, ra vẻ hào phóng, một lăn long lóc phiên lên, nhấc chân vượt ở Hàn Lương trên người.

..... Chưa bao giờ có nào một khắc giống như bây giờ làm thu diệp chân tay luống cuống, dưới ánh trăng Hàn Lương tuấn tiếu vô cùng, làm thu diệp kia viên bồng bột nhảy lên tâm thật sự nghĩ không ra nói cái gì tới miêu tả hắn, Hàn Lương sáng ngời đôi mắt nhìn thẳng nàng, kia liếc mắt đưa tình trong ánh mắt tràn ngập...... Chờ mong.

"...... Thê Chủ,...... Ta......" Hàn Lương đợi nửa ngày, nhưng thu diệp cũng chỉ là cưỡi hắn, hờ khép quần áo, lộ ra tinh xảo xương quai xanh tới, sợi tóc trút xuống, hai má ửng đỏ, tế mắt vũ mị như tơ, thẳng làm hắn vị lưỡi khô...... Thật sự có chút chờ không được......

"Đừng nói chuyện! Ta phải ngẫm lại trước làm gì......" Thu diệp cưỡi lên lưng cọp khó leo xuống, có chút khẩn trương.

"...... Trước. Thoát. Quần áo." Hàn Lương sợ nàng bực, nhè nhẹ nói, tận lực banh mặt không cười ra tới.

Cứ việc như thế, thu diệp vẫn là thấy được Hàn Lương cất dấu ý cười, kia đối má lúm đồng tiền không lưu tình chút nào mà bán đứng hắn. Này thật sự là quá có tổn hại nữ tử tôn nghiêm! Nàng mang theo khí hai hạ lột sạch Hàn Lương quần áo, cười hắc hắc: "Sau đó đâu?"

"Sau đó....." Kỳ thật Hàn Lương cũng không biết sau đó cụ thể nên như thế nào làm, hắn lão (yi) lão (si) thật (bu) thật (gua) mà nằm, tâm lại bùm bùm nhảy rất lợi hại, kia che dấu ở rậm rạp bụi cỏ trung chim nhỏ sớm đã biến thành vận sức chờ phát động hùng ưng, hắn chỉ biết chính mình giờ khắc này rất khó chịu, nói không nên lời khó chịu, lại chỉ có thể siết chặt nắm tay, đem hết toàn lực ninja, sợ hãi chính mình một cái không cẩn thận, đem thu diệp phản công qua đi, một ngụm nuốt ăn.....

Thu diệp nhìn Hàn Lương phập phập phồng phồng kiên cố ngực, cũng là khó. Nại, nàng đem tay nhẹ nhàng phất quá kia trơn bóng da thịt, dừng lại ở hắn mượt mà tề mắt chỗ kia đỏ sậm đồng tử ấn ② thượng, âm thầm cảm khái nói: "A Lương, ngươi bất quá xanh miết một cây, còn nhưng dám chê cười ta, tiểu tâm ta muốn ngươi đẹp....."

(nơi này tỉnh lược 250 tự)	*****	*****	******	*****	:*****	*****
	(	(nơi này tính	lược 250 tụ	')		

Đầu xuân về sau, toàn bộ Cổ Hà thôn liền bắt đầu công việc lu bù lên, thu diệp gia mà vốn cũng không nhiều, nguyên đều là Xuân Hoa hai vợ chồng cấp xử lý, hiện giờ toàn giao cho Hàn Lương, thu diệp vẫn là đi gia đi hết nhà này đến nhà kia mà bán đậu hủ, nàng cùng Hàn Lương hiện giờ cũng là tốt tốt đẹp đẹp, nhật tử quá đến giống như đường mật ngọt ngào, thật sự là tiện sát người khác.

Đảo mắt lại là đào hồng liễu lục thời tiết, oanh phi thảo trường nhạn nam về, ánh chiều tà nhiễm hồng nguy nga thanh lang sơn cùng kia sông ngòi thanh thanh đồng ruộng, thôn người đều là vội vội vàng vàng hướng gia đuổi, chính là giờ phút này thu diệp lại ngồi ở cây du già chạc cây thượng một phen một phen mà loát quả du nhi, mà nàng phu lang Hàn thị liền đứng ở cây du hạ, quanh thân ở vào kia kim sắc quang ảnh trung, không nói một lời chỉ ngưỡng một trương khuôn mặt tuấn tú xem hắn Thê Chủ.

"A Lương, ta thật sự muốn xuống dưới, ngươi đến tiếp theo." Thu diệp mang theo bất đắc dĩ ngữ khí nói, người này, hống đem nàng kéo lên thụ, giờ phút này lại chờ xem nàng chê cười.

"Ngươi đáp ứng ta vào núi, ta liền tiếp theo ngươi." Hàn Lương ngửa đầu nghiêm túc đáp.

Hô, nguyên lai ở chỗ này chờ nàng đâu. "A Lương ta còn là không đồng ý! Nguy hiểm đâu, ngươi cho ta không biết." Thu diệp phóng mềm thanh âm, vừa nhớ tới năm trước vào núi bắt hổ sự tình, nàng liền lòng còn sợ hãi, hiện giờ trong thôn lại mất đi hai cái đi săn hảo thủ Trương Đô Đầu cùng thu sinh, kia này trong núi thật đúng là quá nguy hiểm.

Hàn Lương nghe vậy banh mặt, không nói lời nào.

..... Sau nửa canh giờ.

"Ai, hảo đi hảo đi, ta ứng lạp!" Thu diệp cảm thấy nàng cái này gia chủ đương có điểm uất ức, "Mau tiếp theo, ta nhảy a."

"Chờ một chút! Còn có một việc ngươi đến ứng ta!" Hàn Lương vội nói.

Thu diệp vốn dĩ đều bắt đầu duỗi chân, nghe vậy lại ôm chặt chạc cây. "Còn có?..... Hảo, hảo, người nói đi," thu diệp trong lòng cái kia không cam lòng nha.

Hàn Lương quay đầu nhìn nhìn, thấy bốn phía cũng không người, vì thế phóng thấp giọng âm nói: "Chính là..... Cái kia...... Đêm nay, ngươi đến làm ta ở mặt trên, ách...... Không riêng đêm nay,..... Còn có về sau."

"..... Hàn Lương!..... Phản ngươi!" Thu diệp ngây ra một lúc, mới phản ứng lại đây Hàn Lương ái muội thanh âm ý vị, tức khắc bực, Hàn Lương người này, cấp cái cái mũi liền lên mặt.

"Ta, ta, ta bất quá là...... Xem ngươi vất vả," Hàn Lương mặt bay nhanh mà đỏ một chút, thực mau trở nên đúng lý hợp tình. "Ngươi suy xét suy xét, thiên cũng mau đen, nếu không...... Ta đi về trước"

Thu diệp chịu không nổi, cuối cùng là từ kẽ răng bài trừ cái "Hảo" tự,..... Hàn Lương ngươi chờ, về nhà ta lại thu thập ngươi!

Thái dương rơi xuống sơn bên kia đi, ra tới dạo quanh Lý thị tộc trưởng vô ý thoáng nhìn phía trước đại cây du hạ đứng cái tuấn tiếu hậu sinh, hai tay tiếp được từ trên cây nhảy xuống nương tử, ai ngờ kia nương tử trí khí quay đầu liền đi, hậu sinh lại vội theo sau, bồi gương mặt tươi cười, còn ngồi xổm thân đem kia tế liễu dạng

nương tử bối đến trên lưng, bước hai điều chân dài vui sướng mà hướng phía trước chạy đi...... Năm du hoa giáp lão tổ tông che lại đôi mắt nhịn không được thở dài một tiếng: Thật là đồi phong bại tục a!

Tác giả có lời muốn nói: Chú thích:

① nói lung tung thi biện luận

Chung Quỳ: Ta lớn lên hắc

Chung quỳ: Ta so người bạch

Chung Quỳ: Ta lớn lên xấu

Chung quỳ: Ta so ngươi xinh đẹp

Chung Quỳ: Ta sẽ bắt quỷ

Chung quỳ: Ta cũng sẽ bắt quỷ

Chung Quỳ: Ngươi là bịa đặt ra tới.

Chung quỳ: Đúng vậy, vậy còn ngươi?

Chung Quỳ:.....

② đồng tử ấn: Đồng tử kê quan trọng tiêu chí, ngươi hiểu được. Cùng loại còn có thủ cung sa, thủ trinh sa, thạch sùng chí, thủ trinh chí...... Làm các loại dấu hiệu tới càng mãnh liệt chút đi! Tỷ cũng là say......

Hôm nay bắt đầu tiến vào kết thúc đếm ngược, cùng nhau số đi, nha hoắc!

ĐẬU HỦ NƯƠNG TỬ HÀNH THÁI LANG [C]

Tô Kha An www.dtv-ebook.com

16. Đệ Chương 16

Kỳ thật thu diệp không cho Hàn Lương vào núi đi săn là đúng, Hàn Lương đi ngày đó buổi sáng nàng mí mắt thẳng nhảy, liền đơn giản túm hắn cánh tay không cho đi, liền kém la lối khóc lóc lăn lộn. Hàn Lương nói ngươi đáp ứng rồi đã có thể không được chơi xấu a, lại ôm nàng hôn một hồi lâu, thừa nàng chính mơ hồ thời điểm chạy nhanh cầm gia hỏa chuồn ra môn. Buổi tối thu diệp cũng không ngủ hảo, ngày hôm sau đỉnh hai cái quầng thâm mắt, làm chuyện gì đều thất thần, chỉ nghĩ Hàn Lương chạy nhanh trở về mới có thể kiên định.

Cách hai ngày, các thợ săn đều đã trở lại, Hàn Lương cũng đã trở lại, nhưng hắn lại là bị mọi người nâng trở về —— hắn ở phản hồi trên sơn đạo vì cứu mới gia nhập tiểu thợ săn —— choai choai thiếu niên cây cột, ném tới khe núi, bảo vệ mệnh, lại chặt đứt chân, còn rất nghiêm trọng.

Cây cột một nhà ngàn ân vạn tạ, mang ơn đội nghĩa tự không cần phải nói, chỉ thu diệp trong lòng đau mà thẳng mạt nước mắt, lại một câu oán trách nói cũng chưa nói, tá đậu hủ gánh nặng, dựa vào đại phu lời nói dốc lòng chăm sóc, đãi tốt hơn một chút chút khi, bộ xe lừa, nhẹ nhàng đỡ Hàn Lương ngồi xuống, lôi kéo hắn đến huyện thành dược liệu chưa bào chế cửa hàng lại đi tìm đại phu, bên đường uy thủy lau mồ hôi, săn sóc tỉ mỉ.

"Thê Chủ,..... Ngươi thật tốt!" Hàn Lương cảm thấy hốc mắt nhiệt nhiệt, hắn vùi đầu ở thu diệp cổ gian, gắt gao ôm lấy này thật nhỏ thân hình, thu diệp bả vai tuy rằng đơn bạc, không thành tưởng thế nhưng thành hắn giờ phút này dựa vào. Hắn từng một lần cho rằng chính mình có thể cường đại đến không cần ỷ lại bất luận kẻ nào, hiện giờ xem ra lại là sai rồi, lại lợi hại nhi lang cũng đều có cực độ yếu ớt một mặt, cũng nguyện ý bị người sủng, che chở, liền giống như hắn như bây giờ.

"Đó là tự nhiên, ta là người Thê Chủ sao." Thu diệp nhẹ nhàng vỗ Hàn Lương bối, nàng kia cao lớn đĩnh bạt nam nhân giờ phút này lại giống cái hài tử giống nhau, gắt gao ôm nàng, phảng phất chỉ có như thế, mới có thể đạt được lực lượng.

"..... Ta đây nếu là hảo không được, què làm sao bây giờ?" Hàn Lương giống thuốc dán dính vào thu diệp trên người, trong lòng thấp thỏm bất an.

"Nếu là què, ta đây liền..... Chiếu cố ngươi bái, thủ ngươi, nhất sinh nhất thế,..... Không rời không bỏ." Nàng cười hì hì đối với Hàn Lương kia trương khuôn mặt tuấn tú, hung hăng hôn đi xuống.....

Bên đường khai đủ mọi màu sắc hoa dại, tinh tinh điểm điểm che dấu ở bụi cỏ trung, phảng phất vô ý nhìn thấy phu thê □□ thẹn thùng không thôi......

*

Nói Hàn Lương bởi vì thân thể rắn chắc, khôi phục đảo cũng còn hảo, chỉ là đại phu dặn dò, đến hảo hảo tĩnh dưỡng, thương gân động cốt đều đến trăm ngày, huống chi Hàn Lương còn nghiêm trọng một chút.

Đãi Hàn Lương chính mình hơi có thể hoạt động khai khi, thu diệp liền đem hắn một người lưu tại trong nhà, tự hành đẩy xe bán đậu hủ kiếm sinh kế. Hàn Lương ở nhà nghẹn đến mức hoảng, liền trụ cái quải trộm làm điểm khả năng cho phép việc, ước chừng đến thu diệp trở về thời gian liền nằm, ai da ai da mà cầu đáng thương, thu diệp cũng không vạch trần hắn, chỉ theo hắn tâm ý kêu hắn lúc nào cũng vui vẻ, có khi cũng sẽ bộ xe lôi kéo Hàn Lương ở trong thôn khắp nơi chuyển động, thẳng giáo mãn thôn nhi lang đều cảm thấy Hàn Lương thật là gả cho một cái đốt đèn lồng đều khó tìm hảo Thê Chủ.

Nhàn thoại thiếu tự, lại nói một ngày này thu diệp sáng sớm đi ra ngoài bán đậu hủ, Hàn Lương ngồi ở trong viện học người khác biên cành liễu sọt, nghe được viện môn bị chụp đến bạch bạch rung động: "Có người sao?"

Trong viện nửa híp mắt đại hoàng nghe thấy người sống nói chuyện, cọ chạy trốn lên, Hàn Lương quát một tiếng, mới vừa rồi an tĩnh lại, hắn cho rằng lại là hóa nương cõng quang gánh từng nhà tới cửa tới bán hóa, liền lên tiếng: "Trong nhà không ai, ngày khác lại đến đi."

Ai ngờ ngoài cửa ha ha cười, thay đổi cái nam nhân thanh âm: "Ha ha ha..... Hiền đệ gả cho người, thế nhưng trở nên như vậy hiền lương!"

Này không phải huyện nha Trương Đô Đầu sao? Hắn như thế nào tới? Hàn Lương trụ cái quải nhảy dựng nhảy dựng mà mở cửa, lại thấy ngoài cửa đứng ba người, cầm đầu một nữ tử mày liễu mắt hạnh, da thịt hơi phong, đảo rất phù hợp đương thời nam tử trong mắt mạo mĩ nữ lang tiêu chuẩn, phía sau hai người là thục mặt, một

cái là trong thôn dạy học Triệu tiên sinh, một cái khác đó là bạn cũ Trương Đô Đầu.

Nàng kia xuyên cẩm áo áo váy, la khăn vấn tóc, tuy làm thư sinh trang điểm, nhưng toàn thân khí phái phi phàm, quý không thể nói. Nàng trên mặt vốn không có bất luận cái gì biểu tình, thấy Hàn Lương, lại là hơi hơi mà kinh ngạc một chút, liền khôi phục thái độ bình thường.

"Ngài nhìn, này đó là đậu hủ nương tử phu lang Hàn thị." Trương Đô Đầu xem đại gia nhất thời đều không nói lời nào, vội ra tới đánh cái giảng hòa.

Hàn Lương thấy Trương Đô Đầu đối này nữ tử lời nói tuy là tùy ý, nhưng lại lúc nào cũng không quên cung kính, nói vậy định là cái bất phàm người, tuy không biết có chuyện gì, lại cũng không dám chậm trễ, vội thu thần, đem người làm tiến vào.

"Đậu hủ nương tử...... Lý thu diệp" kia mạo mĩ nữ tử thấp đầu, khinh thanh tế ngữ, "Cái này Lý thu diệp......"

Hàn Lương nghe nàng nói thầm thu diệp, có chút buồn bực: "Xin hỏi khách quý chuyện gì?"

"..... Mua đậu hủ, nghe nói nương tử làm một tay hảo đậu hủ." Nàng kia nhàn nhạt nói.

Thấy Hàn Lương hơi có khó hiểu, Triệu tiên sinh giải thích nói: "Là như thế này, đại...... Tiên sinh thích ăn đậu hủ, bôn nhà ngươi Thê Chủ đậu hủ tên tuổi tới, trong nhà nhưng còn có?"

Hương lân nhà trên tới mua đậu hủ việc này thường có, bất quá thu diệp hôm nay công đạo thừa ở nhà đậu hủ là buổi tối lưu trữ ăn, này thật đúng là không khéo.

"Thật không phải với, hôm nay trong nhà đậu hủ không hướng bán đứng." Hàn Lương có điểm khó xử, thấy kia nương tử không gì biểu tình, lại nói: "Nếu không, ngài ngày khác lại đến đi."

"Hiền đệ cũng thật sẽ không làm buôn bán, nhà ngươi ngày. Ngày làm đậu hủ, ngày nào đó ăn không đến, thiên như vậy ninh ba!" Trương Đô Đầu oán trách nói.

Hàn Lương hơi có chút xấu hổ, kỳ thật hắn có chút dao động, kia nương tử phi phú tức quý, đại thật xa chạy tới một chuyến cũng không dễ dàng, nếu là ăn hảo, còn có thể giúp đỡ truyền cái tên tuổi đâu.

Chính cân nhắc gian, lại thấy nàng kia tùy tay lấy ra một thỏi bạc tới: "Cái này đủ sao?"

Hàn Lương mắt sáng rực lên một chút, "Ngài có thành ý, ấn thường giới bán với ngài đó là." Hắn ngoài miệng nói như vậy, trong lòng kỳ thật là có chút đau, chẳng qua trong nhà bởi vì hắn mà ra nhiều nhập thiếu, tưởng nhiều tránh mấy cái tiền thôi, nhưng hắn biết như vậy bán đậu hủ thực không phúc hậu, Thê Chủ cũng sẽ không mừng, toại khăng khăng từ chối.

"Nương tử biết không sẽ trách ngươi đi?" Triệu tiên sinh lúc này lại cắm một câu.

"Sẽ không, ta đã làm chủ, Thê Chủ đều là dựa vào." Hàn Lương cười đến tự tin tràn đầy, tuy rằng hắn không thể thập phần tin tưởng có phải như vậy hay không.

Trương Đô Đầu đỡ Hàn Lương đi lấy đậu hủ, Triệu tiên sinh bồi này nữ tử ở trong viện. Chỉ thấy nàng kia nhìn chằm chằm Hàn Lương bóng dáng không rên một tiếng, lại là mặt vô biểu tình, thẳng giáo Triệu tiên sinh trong lòng buồn bực: Đều nói đại nhân hỉ nộ không hiện ra sắc, quả thực như thế, từ này trên mặt thế nhưng đoán không ra bất luận cái gì tâm tư tới.

Hàn Lương thừa không đương nhi thăm hỏi lai khách, Trương Đô Đầu hạ giọng nói: "Đừng thăm hỏi, không cho ra bên ngoài nói, tri huyện nãi nãi bát người kêu tiểu tâm che chở,...... Vị kia là cái lợi hại nhân vật đâu!"

Hàn Lương đành phải gật gật đầu, tặng bọn họ ba cái đi ra ngoài, mà ai cũng chưa từng chú ý tới nàng kia ra cửa khi đem hai tay đều nắm chặt thành nắm tay.

*

Thu diệp hôm nay trở về vãn, mới tiến sân liền thấy Hàn Lương lại dùng kia ôn nhu vô cùng ánh mắt mà nhìn nàng, trong lòng một nhạc, cười nói: "Nói đi, lại làm cái gì muốn ta tha thứ sự tình?"

"Đậu hủ bị ta bán đi." Hàn Lương vội không ngừng mà đem kia mấy cái tiền đồng đưa qua.

"A Lương ngươi tiền đồ đúng không?" Thu diệp cố ý xụ mặt.

"Ai, ta nguyên cũng không nghĩ bán, Triệu tiên sinh bồi tới, nhìn dáng vẻ cũng không giống như là ác nhân nột....." Hàn Lương vuốt hắn cái kia què chân, "Tê tê" kêu lên đau đớn.

Thu diệp buồn cười, "Là cái cái dạng gì người a?"

"Một vị nương tử, như là có điểm địa vị, Triệu tiên sinh cùng Trương Đô Đầu bồi đâu, Thê Chủ, nhân gia là chuyên môn mộ danh tới mua đậu hủ, bán cho nàng, không chuẩn đậu hủ về sau liền càng nổi danh....."

Đúng không? Thu diệp thầm nghĩ: Nàng hiện giờ gặp được quá lớn nhất khách hàng đó là nổi tiếng trong huyện liễu tam nương, còn có so này lợi hại hơn nhân vật sao? "Ai, ngươi nói một chút nàng trông như thế nào?" Thu diệp hỏi.

"Nàng khẳng định là phú quý nhân gia nương tử, người đọc sách, Triệu tiên sinh tôn nàng một tiếng 'đại tiên sinh 'đâu" Hàn Lương nói.

Thu diệp cũng không nghĩ ra được cái đến tột cùng, chỉ là hoài nghi nàng làm đậu hủ không đến mức như vậy nổi danh đi,......
Thôi, không thèm nghĩ, "Nói như vậy, ngươi đảo làm chuyện tốt, ta đây nên tưởng thưởng ngươi?"

"Thật sự?..... Vậy...... Thưởng ta đêm nay ở...... Phía dưới!" Hàn Lương nắm thu diệp tay, cao hứng mà ở kia trong lòng bàn tay hơi hơi mà gãi gãi, từ chặt đứt chân, trời biết hắn đều mong nhiều ít nhật tử.

Trăng non nhi đã treo lên ngọn cây, xuân ban đêm lạnh lẽo cũng hoàn toàn không từng tan đi, chính là thu diệp tâm lại bị Hàn Lương vội vàng khát vọng ánh mắt chậm rãi nướng nhiệt.

"..... A?..... Trong nhà có bánh sao? Ta đói bụng..... Đói chết ta đều....." Bình tĩnh một chút, thu diệp sờ sờ bụng, bắt đầu giả câm vờ điếc nói gần nói xa.

"Thê Chủ...... Ngươi có phải hay không...... Ghét bỏ ta? Ta hiện giờ là cái...... Què, nhập không được ngươi mắt......" Hàn Lương cúi đầu, lại bắt đầu vuốt kia què chân thở ngắn than dài.

"Hàn Lương! Ngươi...... Này chân không nghĩ muốn đúng không?!" Thu diệp lúc này thật bực, nàng này phu lang thật không hiểu nặng nhẹ, lâu lâu mà ám chỉ nàng, này nếu là bị thương làm sao bây giờ?

"Thê Chủ, ngươi này đều nhiều ít nhật tử...... Không đau ta?......
Tiểu tâm này đó là được...... Ai da...... Ngươi nhưng đến hảo hảo đau đau ta, như vậy ta mới có thể...... Tốt càng mau,...... Ngươi cũng không đau ta......" Hàn Lương một bên năn nỉ, một bên trần trụi hỏa la la mà nhìn thu diệp.

Thu diệp ở trong lòng giãy giụa thật lâu, nửa ngày, nàng cuối cùng là đem tâm từ cổ họng ấn trở lại trong bụng, một phen xốc lên Hàn Lương cổ áo: "A Lương...... Đây chính là ngươi tự tìm......"

. . . . . .

Ánh trăng mênh mông, thanh phong phất động, đại hoàng gục xuống lỗ tai ghé vào dưới mái hiên nghe phòng trong hỗn tạp không rõ thở dốc cùng tiếng vang, chớp chớp đôi mắt, bất đắc dĩ đứng dậy, bò đến viện môn khẩu ngủ đi.....

*

Tác giả có lời muốn nói: Pháo hôi tiểu kịch trường

Liễu tam nương: Rốt cuộc thêm diễn, tuy rằng không lời kịch, gì thời điểm cho ta gia Đông Sinh thêm một hồi đi.

Tô kha an:..... Hảo!

Ta kỳ thật không biết này đại hoàng nghe thấy này hai chỉ xoxo là cái cái gì biểu tình, ta đành phải nói nó thực bất đắc dĩ.

ĐẬU HỦ NƯƠNG TỬ HÀNH THÁI LANG [C]

Tô Kha An www.dtv-ebook.com

17. Đệ Chương 17

Quá đến mấy ngày, vừa lúc gặp gỡ chợ, thu diệp vẫn đem Hàn Lương lưu tại trong nhà, lại lãnh Đồng Chuy Thiết Đản hai cái đi bán đậu hủ. Trở về trên đường rồi lại bị hai cái hóa nương gánh nặng triền nửa ngày, mua đến chút kim chỉ cũng tiểu tử nhóm ngoạn ý nhi, phản gia khi thiên đã sát hắc, xa xa mà liền trông thấy Xuân Hoa ở viện môn khẩu không ngừng nhìn xung quanh, thấy nàng, vội vẫy tay, lớn tiếng gọi nàng: "Thu diệp! Thu diệp!"

"Làm sao vậy?" Thu diệp ba bước cũng làm hai bước tiến ra đón.

"Hàn Lương, Hàn Lương hắn....." Xuân Hoa có chút kích động, nói lắp bắp.

"Hắn làm sao vậy?" Thu diệp tâm trong nháy mắt nhắc tới cổ họng thượng.

"Hàn Lương hắn đi rồi!"

"Đi rồi?" Thu diệp nghe vậy, lăng là không phản ứng lại đây. "Hàn Lương đi rồi? Sao lại thế này?"

Xuân Hoa thuận một hơi, đem thu diệp kéo vào trong viện, lúc này mới đem sự tình dong dài lằng nhằng nói một lần. Nguyên lai Xuân Hoa hôm nay vốn dĩ tính toán cùng Lưu thị đi giẫy cỏ, liền nghĩ đi thu diệp gia lại lấy thượng một phen cái cuốc, nàng tân dưỡng gà ngày gần đây hạ không ít trứng, lại tính toán thuận đường lại cấp thu diệp một ít, mới đếm cái đâu, liền nghe cách vách trong viện tiếng người ồn ào, chạy ra lại thấy thu diệp viện môn khẩu đổ mấy cái tháp sắt giống nhau hán tử, ngăn đón không cho nàng tiến, nàng xuyên thấu qua khoảng cách phảng phất thấy Hàn Lương cùng một nữ tử ấp ấp ôm ôm, nhất thời gấp đến độ thẳng ồn ào, bên trong Hàn Lương nghe được, không biết nói gì đó, mới đưa nàng bỏ vào tới.

Xuân Hoa tiến viện liền thất thần, một cái quần áo hoa lệ nữ tử lôi kéo Hàn Lương, chính thấp đầu lau nước mắt, lại xem Hàn Lương cũng là hốc mắt hồng hồng, dường như mới vừa đã khóc giống nhau, thấy Xuân Hoa ngốc ngốc, Hàn Lương giải thích nói: "Xuân Hoa a tỷ, đây là ta a tỷ, nàng tới tìm ta."

Hàn Lương a tỷ? Nàng nhưng thật ra nghe thu diệp đề qua như vậy một hai câu, trước mắt cái này tuấn tiếu nữ tử chính là Hàn Lương a tỷ? Nói tìm liền tìm trứ? Tổng cảm thấy người này là như là từ bầu trời rơi xuống dường như, làm người khó có thể tin.

"Nga, tỷ đệ tương phùng, là chuyện tốt a..... A..... Ha hả, không khéo, thu diệp đi chợ, một chốc một lát sợ cũng chưa về, vậy phải làm sao bây giờ đâu?" Xuân Hoa chưa thấy qua bực này trận trượng, chỉ cảm thấy người tới rất có thế, giờ phút này cũng không biết nên nói cái gì mới thích hợp.

"Không sao." Nữ tử đứng dậy triều Xuân Hoa đi tới, gật đầu nói: "Tại hạ Cố Huyên, thất lễ chỗ, mong rằng đảm đương!"

"A, nơi nào nơi nào!" Xuân Hoa vội xua tay, này Cố Huyên trường thân dạng cao gầy, mắt ngọc mày ngài, tự nhiên hào phóng, tương

xứng dưới làm nàng này hương dã thôn phụ thật sự ảm đạm thất sắc.

"Tỷ của ta đệ hai người vốn là mười mấy năm không thấy, hiện giờ tìm được rồi, không thiếu được ôn chuyện, Hán Lương hiện giờ chân lại trọng thương, ta cần dẫn hắn trở về tìm danh y hảo hảo điều trị, miễn cho ngày sau rơi xuống tàn tật, thu thập một chút tức khắc liền đi, thỉnh cầu chuyển cáo hắn Thê Chủ, ngày sau khỏi hẳn lại làm tính toán." Cố Huyên quay đầu lại nhìn nhìn nàng đệ đệ Hàn Lương, trịnh trọng nói.

"Này....." Xuân Hoa do dự, kia đầu Hàn Lương đảo nóng nảy: "A tỷ, này quá vội vàng, như thế nào đều đến chờ ta Thê Chủ trở về hảo hảo thương nghị."

"Ngươi này chân cũng có chút nhật tử đi, hiện giờ còn cái dạng này, ngươi cũng tưởng nó sớm ngày hoàn hảo không phải? Lại nói ta có muốn vụ trong người, không được tại đây nhiều lưu lại, hai người các ngươi tương lai còn dài, ngươi Thê Chủ nếu là cái thông tình đạt lý, nói vậy nàng cũng sẽ không phản đối." Cố Huyên ngữ khí rất là cường ngạnh.

"..... A tỷ!" Hàn Lương bất đắc dĩ.

"Nhiều năm như vậy đi qua, mẫu thân, phụ thân, các tỷ tỷ táng ở nơi nào, ngươi có biết, hiện giờ trầm oan đến tuyết, trước mắt tới rồi thanh minh, ngươi không đi tế bái? Hán Lương, gả cho người, không đem chính mình đương cố gia người?"

Cố Huyên buối nói chuyện làm Hàn Lương á khấu không trả lời được, bất quá là tưởng chờ Thê Chủ trở về mà thôi, đảo đưa tới như vậy một đống lời nói, thẳng dạy hắn đứng ngồi không yên.

"Nga, kia gì...... Đuổi thời gian, nếu không đi thôi, đi thôi, quay đầu lại ta cấp thu diệp nói!" Xuân Hoa thấy nàng kia khí thế bức người, nghĩ sợ là ngăn không được, vội đánh cái giảng hòa.

Hàn Lương đơn giản thu thập một chút, liền ngồi lên viện ngoại dừng lại kia chiếc rộng mở hoa lệ trên xe ngựa, trước khi đi không yên tâm lại dặn dò Xuân Hoa nếu có việc nhưng kêu thu diệp thác Trương Đô Đầu mang tin cho hắn, hắn sẽ nhanh chóng trở về.

Thu diệp nghe vậy, ẩn ẩn bất an, nàng không đúng lúc nói cho Hàn Lương kia án tử sự tình, không biết hắn có thể hay không quái nàng. Kỳ thật ở hắn a tỷ nơi đó dưỡng thương cũng hảo, hắn a tỷ hiện giờ hẳn là cái có thân phận người, nhất định sẽ chiếu cố hảo hắn, làm hắn nhanh chóng khang phục. Chỉ là, hắn khi nào trở về đâu?...... Vẫn là nàng hẳn là đuổi đi qua đi trông thấy người nhà của hắn?

*

Nhật tử qua một ngày lại một ngày, đợi cho lá cây có điểm phát hoàng thời điểm, thu diệp có chút ngồi không yên, nàng hiện tại hoàn toàn mất đi Hàn Lương tin tức, trong thôn quen biết nữ đàn bà có khi sẽ nói giỡn nói Hàn Lương hiện giờ tìm đến phú quý a tỷ, như thế nào sẽ lại hồi chúng ta này ở nông thôn địa phương đâu?

Nàng lúc đầu cũng không thèm để ý, bởi vì Hàn Lương ở trong mắt nàng vốn là không phải là người như vậy, cho nên như cũ bán nàng đậu hủ, như cũ đếm Hàn Lương rời đi số trời, chính là thời gian dài, trong thôn lại tin đồn nhảm nhí mà loạn truyền, nàng bắt đầu có chút lo được lo mất, nghĩ nghĩ, cuối cùng là quyết định tự mình đi tìm hắn.

Thu diệp đem trong nhà công đạo cấp Xuân Hoa, liền cưỡi lừa, đi trước huyện nha tìm Trương Đô Đầu, kỳ thật tại đây đoạn thời gian nàng viết mấy phong thư cấp Hàn Lương, đều là thác Trương Đô Đầu truyền mang, chính là lại một lần cũng không gặp hồi âm. Hỏi Trương Đô Đầu, hắn cũng chỉ nói Cố đại nhân hiện giờ khởi nhậm Tần Châu phủ đô úy, nhân mấy ngày nay cùng Tần Châu phủ sở hạt thanh du huyện có binh vụ lui tới, cho nên thường kém công người hai đầu chạy, hỏi kia mang tin công người khi cũng chỉ nói tin đều là tự mình đưa tới đô úy trong phủ chưởng sự tự mình thu, cũng không sai lầm, nhưng xác thật cũng không có thấy cố gia lang quân mặt.

Thu diệp áp xuống trong lòng các loại bất an cùng suy đoán, quyết định đi Tần Châu phủ tìm Hàn Lương, một mình lên đường, con đường xa xôi, Trương Đô Đầu thấy nàng tâm ý kiên định, cũng không hảo nói cái gì nữa, liền đem Tần Châu đô úy phủ địa chỉ báo cho cùng nàng, lại bị hảo chút thức ăn cho nàng. Thu diệp cũng không chối từ, lúc gần đi lại kỵ đi rồi Trương Đô Đầu mã.

*

Thu diệp dọc theo quan đạo chạy ba ngày, ban đêm liền lung tung nghỉ ở khách điếm, đến Tần Châu khi, đã là mỏi mệt bất kham. Nàng trong lòng sốt ruột, vào cửa thành, liền thẳng đến đô úy phủ.

Cấp đô úy phủ thủ vệ quân tốt thấy nàng áo vải thô, mặt xám mày tro, lăng là không cho đi vào, dây dưa nửa ngày, thu diệp lại cấp lại tức, liền dùng hết toàn lực hô một tiếng: "Hành a! Ta thân phận thấp kém, vào không được, kêu Hàn Lương ra tới thấy ta! Ta muốn nhìn, này cố gia lang quân hiện giờ phú quý, liền đã quên ta này nghèo hèn Thê Chủ sao?!" Nói xong ngồi ở trước cửa bậc thang thẳng thở dốc, trong cơn giận dữ, lại lần giác ủy khuất: Hàn Lương, ngươi rốt cuộc là làm sao vậy? Lâu như vậy cũng chưa âm tín? Ta

xa như vậy tới tìm người, người lại không chịu thấy ta một mặt, dùng cái gì như vậy tuyệt tình?

Trước cửa chậm rãi tụ tập người, chưởng sự ra tới, thưởng tiểu tốt một bạt tai, vội đem thu diệp nghênh đi vào, bồi một đường gương mặt tươi cười: "Nương tử, xin lỗi a, lang quân hôm nay cùng đi đại nhân đi dạo chơi công viên thưởng cúc, này một chút còn không có trở về đâu, ngài trong phòng chờ a, ta phái người đi tìm."

Chưởng sự lãnh thu diệp bên đường hành lang quá viên, vẫn luôn sau này đi. "Chờ một chút!" Thu diệp nhớ tới cái gì, đột nhiên dừng lại bước chân: "Ta nơi nào cũng không đi, ta muốn ở chính đường chờ hắn!" Nói xong xoay người liền trở về đi.

"Ai da, nãi nãi, kia chỗ ngồi ngài cũng không thể đi, ngài nhìn nhìn ngài này một thân....." Chưởng sự vội ngăn lại nàng.

"Như thế nào? Ta không thể đi sao? Nãi nãi ta ở Tần Châu hỗn thời điểm người nàng đại gia còn ở đâu đâu?! Hảo cái chó cậy thế chủ đồ vật!" Thu diệp vốn là tức giận, lúc này giận cực, giờ tay liền phải cho nàng một bạt tai, đang ở lúc này, lại có một đạo âm thanh trong trẻo truyền đến: "Dừng tay! Người nào tại đây giương oai?"

Thu diệp theo tiếng nhìn lại, nhưng thấy hành lang tiếp theo vị lang quân trường thân mà đứng, đầu đội sa la khăn vấn đầu, người mặc nguyệt bạch nhạn văn vân cẩm bào, trên chân một đôi ô giày da, quả nhiên là phong thần tuấn tú, ngọc thụ lâm phong, nhất thời thế nhưng làm thu diệp xem ngây ngốc.

Hàn Lương, đây mới là ngươi nguyên bản nên có bộ dáng đi.

Suy nghĩ tung bay gian, Hàn Lương đã đi tới nàng trước mắt, duỗi năm ngón tay ở nàng trước mắt lắc lắc, "Hô, Thê Chủ, ngươi còn biết tìm ta đâu, ta cho rằng ngươi sớm đem ta đã quên."

Thu diệp phục hồi tinh thần lại, vui sướng mà nhìn hắn: "Có nói là người xứng xiêm y mã xứng an, ngươi quả thực cùng từ trước không giống nhau lạp!", Đàm tiếu gian liền nhào qua đi ôm hắn.

Hàn Lương vội chắn trở về: "Ai ai, trước tẩy tẩy đi, Thê Chủ này trên người đều có mùi vị lạp."

"Nha, cố gia lang quân hiện giờ ở tại này phú quý trong ổ, ngày ngày dạo chơi công viên thưởng cúc không về gia, còn ghét bỏ Thê Chủ?" Thu diệp bất mãn mà bĩu môi, suốt ngày cùng bùn đất giao tiếp phu lang hiện giờ bắt đầu chú ý, trên mặt đều có...... Ghét bỏ nàng biểu tình.

"Đúng vậy." Hàn Lương cười lên tiếng, thuận tiện đem nàng trên tóc dính cỏ khô bột phấn lấy xuống dưới, tiếp đón hai cái tiểu phó, hầu hạ thu diệp tắm gội rửa mặt chải đầu.

*

Thu diệp gặp được Hàn Lương, huyền một lòng mới tùng xuống dưới, toại nghe xong Hàn Lương an bài. Tắm gội một phen lúc sau, tóc cũng không làm, liền một đầu ngã quỵ ở trên giường thẳng ngủ đến hừng đông.

Tới rồi ngày thứ hai, sáng sớm rửa mặt chải đầu qua đi, chưởng sự tiến vào bẩm báo: "Nương tử, chúng ta nãi nãi muốn gặp ngài."

"Hàn Lương đâu?" Thu diệp hỏi.

"Lang quân đi giáo trường, gần nhất nãi nãi đốc xúc khẩn, hắn cũng không dám có châm trễ." Chưởng sự tất cung tất kính đáp.

"Làm gì vậy, muốn cho Hàn Lương tòng quân sao? Ta không đồng ý." Thu diệp nghiêm mặt nói.

Chưởng sự ngượng ngùng, "..... Nương tử chớ làm khó tiểu nhân, ngài thỉnh đi."

Thu diệp vào đông uyển, thấy Cố Huyên đang ngồi ở trong viện cẩn thận chà lau một phen trăng rằm cung, thấy nàng tới, hơi nghiêng nghiêng đầu, nhàn nhạt nói: "Ngồi đi."

"A tỷ." Thu diệp khom mình hành lễ, mới vừa rồi ngồi xuống. Ở tới trên đường, nàng liền vẫn luôn suy nghĩ, Hàn Lương tỷ tỷ nên là cái cái dạng gì người, lúc này giương mắt vừa thấy, thấy nàng tơ bông ngọc quan vấn tóc, tay áo bó chỉ bạc cổ lật hồ bào bọc thân, khuôn mặt tú lệ lại không mất anh khí, không khỏi âm thầm tán thưởng: Nếu nhung trang, tất nhiên là anh tư táp sảng, phong hoa vô song một viên hổ tướng đâu.

Cố Huyên đối nàng vị này đệ muội lại là không lớn thích, dứt bỏ thân phận địa vị không nói, toàn bộ nhi chính là cái gió thổi qua là có thể quát đảo chủ nhân, cái mũi nhỏ tế mắt, ánh mắt kia mơ hồ còn mang theo điểm...... Nói không nên lời cảm giác.

"Thật xin lỗi, ta tối hôm qua ngủ đến quá chết, hẳn là trước tới gặp ngài." Thu diệp vẻ mặt xin lỗi.

"Không ngại sự, ta cũng là hôm qua sau nửa đêm mới trở về." Cố Huyên nhàn nhạt nói. "Tìm ngươi là tưởng cùng ngươi nói một chút Hán Lương sự, Hán Lương thân thế ngươi nên đều đã biết?"

"Ân, biết cái đại khái."

"Từ trước nhà ta ở kinh đô, còn không có xuống dốc thời điểm, mẫu thân từng cấp Hán Lương định quá một môn việc hôn nhân." Cố Huyên lẳng lặng nhìn thu diệp.

"Kia đều là từ trước sự đi." Thu diệp ngẩn ra một chút, làm không rõ ràng lắm nàng trong hồ lô đến tột cùng muốn làm cái gì.

"Kia nhưng thật ra, ai cũng không nghĩ tới chúng ta còn có thể có hôm nay." Cố Huyên lại nói.

Thu diệp há miệng thở dốc, không biết nên như thế nào đáp lại nàng, cân nhắc nửa ngày, nói: "A tỷ muốn nói cái gì, không ngại đi thẳng vào vấn đề đi."

Cố Huyên cười cười, đem một khối ngọc bội đặt ở thạch án thượng, "Cái này, ngươi nhận thức sao?"

Tác giả có lời muốn nói: Ngươi đoán được đến mở đầu, chưa chắc có thể đoán được quá trình. Ngươi đoán được đến quá trình, chưa chắc có thể đoán được kết cục.

ĐẬU HỦ NƯƠNG TỬ HÀNH THÁI LANG [C]

Tô Kha An www.dtv-ebook.com

18. Đệ Chương 18

Thạch án thượng mỡ dê ngọc bội màu sắc oánh nhuận, tính chất tốt nhất, thu diệp cầm lấy tới nhìn nhìn, xúc tua sinh ôn, kia ngọc bội trên có khắc một đóa hoa sen, sinh động như thật.

"Này không phải...... Thôi đại nhân ngọc bội sao?" Thu diệp khó hiểu, ở nàng trong ấn tượng, thiết diện thôi chín nương này khối ngọc bội từ trước đến nay là không rời thân, nàng bảo bối đắc khẩn đâu.

"Đây là Hán Lương," Cố Huyên từ từ kể ra, "Nếu không phải hắn đương, chảy vào trên phố, Thôi đại nhân liền tra không đến hắn, ta đây tỷ đệ cũng không biết khi nào mới có thể đoàn tụ,...... Bất quá nói đến cùng, này ngọc bội cũng là Thôi đại nhân mười mấy năm trước cho hắn, ta cố gia từ trước chịu cứu tế án liên lụy, rơi vào cái mãn môn sao trảm, chỉ ta cùng đệ đệ Hán Lương chạy thoát, khi đó ta liền suy đoán, ta có thể tồn tại định là có người âm thầm trợ ta, hiện giờ trầm oan đến tuyết, thánh thượng chiếu tuất Cố thị, phục ta công danh, cũng tại đây Tần Châu phủ nhậm đô úy, toàn nhân Thôi đại nhân mấy năm nay không ngại cực khổ, trượng nghĩa bôn ba."

Thu diệp chưa thấy qua Hàn Lương ngọc bội, nhưng cũng biết kia ngọc bội quan trọng nhất, nàng cũng từng khuyên Hàn Lương đi chuộc lại hắn ngọc bội, chỉ là kia ngọc bội nhiều lần qua tay, liền

biến mất vô tung vô ảnh. Thu diệp trong lòng phảng phất rơi tảng đá, chậm rãi đi xuống trầm, nàng ý thức được nàng nhất không muốn nghe thấy nói khả năng muốn từ Cố Huyên trong miệng nói ra.

"Hán Lương này một khối cùng Thôi đại nhân trong tay ngọc bội hợp nhau tới chính là một đóa tịnh để liên đâu," Cố Huyên than một tiếng, toại trịnh trọng nói: "...... Mặc kệ xuất phát từ cái gì lý do, Thôi đại nhân với cố gia có đại ân, mà ta Cố Huyên là tri ân tất báo người, Thôi đại nhân nhưng có sở cầu, đó là đua thượng tánh mạng, cũng không tiếc."

"...... Chính là Hán Lương đã gả cho ta!" Thu diệp nhíu nhíu mày.

"Thì tính sao, người ở Thôi đại nhân bên người thời gian lâu như vậy, người hẳn là biết nàng vì Cố thị sở làm hết thảy, nàng qua tuổi ba mười lại vẫn không cưới phu, người cho rằng đó là vì cái gì. Trên đời này có cái nào quyền cao chức trọng nữ tử sẽ đem một cái có lẽ cả đời đều không thấy được nam tử để ở trong lòng nhiều năm như vậy? Chỉ bằng này phân tâm, Hán Lương gả cùng nàng lại làm sao không thể!"

Thu diệp mũi từng trận lên men,..... Vì cái gì cố tình là Thôi đại nhân? Vì cái gì cố tình là nàng? Giờ phút này, nàng nên đáng thương Thôi đại nhân, hay là nên đáng thương chính nàng?

"Mặc dù là Hán Lương, hắn một cái thế gia đệ tử, từ nhỏ liền minh bạch hôn nhân đại sự thân bất do kỷ, kết quả là cũng chỉ có thể nghe ta, từ hắn rời đi Cổ Hà thôn kia một khắc khởi, liền chú định hắn rốt cuộc trở về không được. Lý thu diệp, buông tay đi, Hán Lương liền không nên là của ngươi." Cố Huyên xoay đầu, không đi xem nàng. Luận thân thế địa vị, nàng so ra kém Thôi Tĩnh, luận bộ

dạng, nàng cũng so ra kém Thôi Tĩnh, luận si tâm, trên đời này chỉ sợ không có cái kia nữ tử có thể so sánh đến quá Thôi Tĩnh đi.

"Nghĩ đến ngươi cũng hy vọng Hán Lương quá đến càng tốt một ít đi, lại nói năm đó nếu không có Thôi đại nhân, nói vậy ngươi sớm đã đói chết đầu đường, kia còn có hậu tới đường sống đâu." Sự cấp tòng quyền, Cố Huyên làm việc từ trước đến nay sấm rền gió cuốn, Lý thu diệp sự tình nàng hiện giờ cũng tra rõ ràng: Người này ở Thôi Tĩnh thủ hạ nhiều năm như vậy, tuy chưa từng đọc cái gì thư, nhưng thiện mưu đoạn, trọng tình nghĩa, Thôi Tĩnh đãi nàng cũng không phải cùng tầm thường; nàng đã cứu Thôi Tĩnh hai mệnh, đủ thấy này trung nghĩa; cũng bỏ được hạ cẩm tú tiền đồ, có thể thấy được này đạm bạc vô tranh; chỉ là trời xui đất khiến cưới Thôi Tĩnh tâm tâm niệm niệm người,...... Thôi đại nhân có hôn ước trước đây, lại không muốn từ bỏ, chuyện tới hiện giờ cũng chỉ có thể tìm nàng Cố Huyên.

Lời nói lại nói trở về, cố gia có hôm nay, Thôi Tĩnh công không thể không, Cố thị tuy rằng bình oan, lại là cành lá điêu tàn. Nàng công danh trong người, nhưng cũng chỉ có thể bị phái bên ngoài nhậm thượng, ăn bữa hôm lo bữa mai, lại không còn nữa ngày xưa Cố thị mãn môn vinh quang. Ngô Vương đổ, Ngô Vương sau lưng Giang Đông quyền quý cũng là còn thừa không có mấy, Cố thị không chỉ có vô pháp giống như trước như vậy ở trên triều đình có nơi dừng chân, thả trong triều quyền to đều do quan lũng thế tộc một tay cầm giữ, hiện giờ Cố thị chỉ sợ đều chỉ có thể ở trong kẽ hở cầu sinh,..... Leo lên Tần Châu Thôi thị cửa này quan hệ thông gia, cố gia vinh quang mới có thể phục hưng, mới có thể ở nàng sinh thời có hi vọng kéo dài...... Đối Cố Huyên tới nói, đem Hàn Lương gả cho Thôi đại nhân, thật là vì báo ân, nhưng cũng không ngừng báo ân đơn giản như vậy...... Này bước cờ, phi đi không thể! Cho

nên Lý thu diệp có đáp ứng hay không, cũng đều chỉ có hòa li này một cái kết quả.

*

Ngày mùa thu dương quang sái tiến trong viện, nhu hòa mà ấm áp, nhưng thu diệp tâm lại dần dần lạnh lẽo: Nàng nên làm cái gì bây giờ? Cùng Thôi đại nhân tranh sao, nàng nên lấy cái gì cùng nhân gia tranh đâu? Là chạy đến nàng trước mặt, khóc lóc thảm thiết, cầu nàng thành toàn bọn họ phu thê, vẫn là vênh váo tự đắc mà nói ta cũng từng đã cứu người mệnh, đừng tới dây dưa, coi như chúng ta huề nhau?

Thôi Tĩnh,..... Là nàng Lý thu diệp cả đời này nhất kính trọng người. Nàng cho nàng sinh hy vọng, cho nàng một cái hương dã nữ tử sở không thể có phong phú nhân sinh lịch duyệt, mà giờ phút này, những cái đó không thể quay về năm tháng lẳng lặng mà quanh quẩn ở nàng nội tâm, những cái đó bồi Thôi Tĩnh nhiệt huyết điền tâm, nghĩa vô phản cố chuyện cũ từng màn hiện lên ở trước mắt.....

Hãy còn nhớ mới gặp Thôi Tĩnh, như vậy quần áo khéo léo xinh đẹp như hoa nữ tử toản ở quần áo tả tơi đám khất cái phân bánh, không buồn không vui lại khí độ bất phàm. Sau lại, nàng nhớ rõ nàng chạy đến phòng bếp tới tìm nàng: "Nghe nói hôm nay đậu hủ là ngươi làm? Còn tuổi nhỏ, thế nhưng tái qua nhà ta lão đầu bếp." Sau đó nàng phải trả lời nói đương nhiên, đại nhân, chỉ cần chịu nỗ lực, không có gì là tiểu nhân làm không tốt. Nàng bởi vì những lời này được đến Thôi Tĩnh thưởng thức, đề nàng làm tùy thân nữ sử, nàng bắt đầu tập văn đoạn tự, từ đây vì nàng đi theo làm tùy tùng, vì nàng khắp nơi bôn tẩu, đi theo nàng có khổ có ngọt, một đường gian nan lại vẫn gió mặc gió, mưa mặc mưa.

Nàng nhớ rõ Thôi Tĩnh trung quân, nàng nhớ rõ Thôi Tĩnh ái dân, nàng nhớ rõ nàng vì cái quyền quý lừa gạt thứ dân án tử không ngủ không nghỉ,, vì trừng tham trị hủ mà mất ăn mất ngủ, vì bá tánh mưu phúc tắc theo lý cố gắng, với triều dã chi gian phập phập phồng phồng, đem kia quan phục nhan sắc lặp đi lặp lại không biết thay đổi bao nhiêu lần cũng không đánh mất phong thái.

Nàng đương nhiên nhớ rõ Thôi Tĩnh nói cho nàng cả đời này nhất định phải vì Cố thị lật lại bản án, chẳng sợ tan xương nát thịt, nguyên lai,..... Là vì nguyên nhân này sao?

Nàng cũng từng nhìn đến quá nàng một người yên lặng mà ngồi ở thềm đá thượng, cầm nàng cũng không rời khỏi người ngọc bội, nhìn lên trời cao. Trời cao nguyệt minh, đêm lạnh như nước, nàng nói, thu diệp, nhiều năm như vậy, người nói hắn hiện tại là bộ dáng gì đâu, là cao là gầy, là béo là lùn, ta như thế nào cũng chỉ nhớ rõ hắn có hai cái má lúm đồng tiền a, cười rộ lên làm người trong lòng ấm áp,..... Hắn ở đâu đâu? Ta như thế nào liền tìm không đến đâu?

Thôi Tĩnh cũng không cùng người ta nói việc tư, thu diệp tự nhiên sẽ không hỏi đến, không có người biết nàng chân chính suy nghĩ cái gì, nhưng kia cô tịch cô đơn thân ảnh lại thường thường rơi vào nàng trong mắt,..... Như vậy bi thương, liền Tích Triều tiếng đàn đều không thể an ủi nàng.

Đúng rồi, nàng từng nhắc tới nàng vị hôn phu có hai cái má lúm đồng tiền, như vậy, nàng là bởi vì nguyên nhân này mới đi nghe cầm đi, cũng là vì không yêu, cho nên mới thả Tích Triều sao?

Nàng từng vì Thôi Tĩnh, suýt nữa bồi thượng tánh mạng, nhưng nàng chưa bao giờ hối hận, cứu nàng, là cứu một thế hệ hiền thần, cứu một phương bá tánh, đáng giá...... Chỉ là, ở chết quá hai lần về

sau, nàng lại vô pháp tới Thôi Tĩnh như vậy rộng lớn trí tuệ, nàng có khả năng làm, cũng chỉ đến đó mới thôi. Nàng từng không ngừng một lần mà nghĩ tới, nếu nàng đã chết, cũng nhất định phải ở cố hương chết đi, nơi đó còn có nàng cha mẹ cùng tỷ tỷ.

Nàng vẫn luôn nhớ rõ sau lại Thôi Tĩnh khuyên nàng lưu lại, nói nàng công không thể không, nhân tài khó được, muốn tấu thỉnh thánh thượng, chuẩn nàng xuất sĩ ①, vì triều đình hiệu lực. Nàng lúc ấy cười: Tiểu nhân nơi nào có như vậy tài cán, bất quá dựa vào đại nhân, có chút khí thế thôi. Nói nữa, ngài bên người như vậy nhiều trung thành và tận tâm có tài cán người, không thiếu ta này một cái. Thôi Tĩnh trên mặt vĩnh viễn là như vậy gợn sóng bất kinh: Nếu như thế, không lưu người, ta không nghĩ thiếu người, người nghĩ muốn cái gì.

Thôi Tĩnh cho nàng thật lớn một rương kim thỏi, kia hắn là nàng sở hữu tích góp đi. Nàng nghĩ nghĩ, nhặt bốn cái, trước khi đi đối Thôi Tĩnh vui cười theo như lời lời nói còn văng vẳng bên tai: Đại nhân, chúng ta lại không phải cái gì chủ tớ, hiện giờ ngài là quan, tiểu nhân là dân, nhưng ta còn là muốn nói hai câu, ngài hiện giờ ba mươi đều qua, không thể bởi vì lớn lên tuổi trẻ điểm liền như vậy kéo đi, ta có biết bệ hạ đều thế ngài sốt ruột đâu, ngày nào đó nếu là loát ngài này quan, đến lúc đó làm quan môi ghép CP, kia đã có thể mất nhiều hơn được! Tiền ta không nhiều lắm lấy, đủ dùng là được. Ngài hảo hảo tích cóp tốt xấu cưới thượng một phòng đi, ở như vậy đi xuống, Thôi gia ngài này một chi liền......

"Tuyệt hậu" này hai chữ nàng nhẫn nhịn, chưa nói ra tới, mà Thôi Tĩnh vẫn là như vậy đạm nhiên: Ta có hôn ước, vạn nhất thành thân, tái giá gia lại tìm trở về, chẳng phải là nói không giữ lời? Thôi Tĩnh bình sinh nặng nhất tín nghĩa, nàng không lời nào để nói, chính là nhiều năm như vậy, ngài có thể tìm trở về sao?

Vậy nỗ lực làm quan, phương không vì bãi miễn sở mệt. Thôi Tĩnh nhàn nhạt nói, trước sau như một mà trầm ổn, bình tĩnh.

Như vậy hiện giờ, ai tới nói cho nàng, nàng nên làm cái gì bây giờ?

. . . . . .

Thật lâu sau, thu diệp mới nói: "Ta phải biết Hán Lương nghĩ như thế nào."

Cố Huyên nhàn nhạt cười một chút, ở nàng xem ra, cố Hán Lương nghĩ như thế nào lại có thể như thế nào. Sáng sớm dương quang chiếu vào Cố Huyên trên người, đem nàng sấn đến càng thêm tươi đẹp động lòng người, nàng một cái qua tay đem kia trăng rằm cung nhắc tới tới, đáp thượng điêu linh mũi tên, kéo ra huyền, mũi tên phong sắc bén, chỉ nháy mắt liền xuyên qua trong vườn vài cọng Thu Hải Đường, mang ra một đường ửng hồng như nhứ, mãn viện hoa trong mưa, một con tương tư tước bị đinh ở trăm bước ở ngoài hành lang gấp khúc hồng cây cột thượng, kia điểu mỏng manh mà đề kêu, đe dọa giãy giụa gian phe phẩy mỹ lệ cánh chim, ở ôn hòa dương quang hạ huyến lệ vô cùng.

"Ngươi biết không, Hán Lương tiễn pháp là từ trước ta dạy hắn."

Qua buổi trưa, Hàn Lương mới trở về, cùng hắn cùng trở về còn có một cái rất là oai hùng nam tử, nói là Hàn Lương tỷ phu Từ thị, võ nghệ thập phần lợi hại, gần nhất vẫn luôn ở dạy hắn thương pháp.

Hàn Lương nhớ thương Thê Chủ, liền quần áo cũng không đổi, vội vàng lay hai khẩu cơm, liền thương bắc uyển tới tìm thu diệp.

"Thê Chủ!" Hàn Lương hô một tiếng, vào vườn, lại thấy thu diệp vẻ mặt tâm sự nặng nề bộ dáng, "Làm sao vậy?"

"A Lương ta có lời hỏi ngươi." Thu diệp liếc liếc mắt một cái chung quanh bao nhiều đồng phó.

"Hảo a." Cố Hán Lương phất phất tay, chúng phó đốn làm điểu thú tán.

Hiện giờ liền thừa hắn hai cái, nàng lại không biết nên như thế nào mở miệng, đành phải nhìn trời than khẽ. Cuối thu mát mẻ, ngẫu nhiên có trường minh, lại là kia xanh thẳm trên bầu trời, chim nhạn thành xếp thành hành về phía phía nam bay đi.

"Thê Chủ, người người này cũng thật nhẫn tâm, Triệu tiên sinh thác người tiện thể nhắn, người cũng không nói cho ta, ta đi rồi, người cũng không niệm ta, ta còn nhờ người mang tin cho người kêu người tới xem ta, người cũng không hồi âm." Hàn Lường oán trách nói: "...... Người thế nhưng một chút cũng không quan tâm ta."

"Đúng không?" Thu diệp cười khổ một chút, "Chân của ngươi nhưng hảo?"

"Toàn hảo! Không tin ngươi xem." Hàn Lương liên tiếp xê dịch lóe nhảy, động tác lưu loát xinh đẹp.

"Nếu hảo, vậy cùng ta về nhà đi." Thu diệp lấy lại bình tĩnh, thản nhiên nói.

"Này...... A tỷ không nghĩ ta trở về đâu, ta hiện giờ trọng nhặt võ nghệ, muốn chuẩn bị khảo thí......" Hàn Lương mặt lộ vẻ khó xử, "Thê Chủ, chúng ta về sau liền ở nơi này đi,...... Ta cùng a tỷ chia lìa mười mấy năm, cố gia hiện giờ toàn chỉ vào nàng Đông Sơn tái khởi, thật sự không dễ dàng, ta phải giúp đỡ nàng."

"Vậy ngươi là không nghe ta lâu, xuất giá từ thê ngươi hiểu hay không?" Thu diệp nhẹ nhàng một lóng tay chọc ở Hàn Lương ót thượng.

"Ta hiểu. Ta hiểu." Hàn Lương sợ thu diệp sinh khí, nhẹ nhàng đem nàng ôm lấy trong lòng ngực, "A tỷ trọng chỉnh cố gia, ta thật cao hứng, nàng mấy năm nay ăn rất nhiều khổ, ta không nghĩ làm trái nàng ý nguyện."

"..... Ngươi a tỷ tưởng ngươi gả cho Thôi đại nhân đâu, từ đây các ngươi cố gia chỉ sợ muốn thanh vân thẳng thượng, ngươi là biết chuyện này đi, ta nhưng vẫn luôn chờ ngươi nói cho ta đâu." Thu diệp tránh thoát Hàn Lương ôm ấp, thuận tay sửa sửa bị gió thổi loạn sợi tóc, hai năm tiền căn bị thương lưu tại thái dương vết thương cho tới bây giờ cũng chưa có thể đánh tan.

"Thê Chủ! Ta nếu là có ý nghĩ như vậy, cần gì phải ba ba mà nghĩ cùng ngươi ngốc tại một chỗ đâu, nói nữa, ta từ trước cũng không biết cùng Thôi đại nhân có cái gì hôn ước." Hàn Lương nói, hắn từ nhỏ khi gặp qua nàng vài lần, cũng chỉ nhớ rõ cái tên, mặt khác toàn vô ấn tượng.

"Ngươi không biết?" Thu diệp khó hiểu, này tỷ đệ hai cái lý do thoái thác không giống nhau đâu.

"Đúng vậy, ngọc bội là ta a tỷ cho ta, nàng cái gì cũng chưa nói, ta nào biết đâu rằng là người khác, nếu là biết, ta..... Không lấy là được." Hàn Lương nói.

"Thôi đại nhân đối với ngươi gia có đại ân, nàng niệm ngươi rất nhiều năm, lẻ loi một mình chỉ vì chờ cưới ngươi, ngươi không đáp ứng, chính là ngươi a tỷ đáp ứng rồi." Thu diệp nói.

"Cho nên,...... Ngươi đến thay ta xuất đầu, Thôi đại nhân làm quan chính trực, nghĩ đến cũng không hảo làm ra cường cưới dân phu sự tới, ngươi từ trước không phải thế nàng làm việc sao, còn đã cứu nàng mệnh, vậy ngươi khuyên nhủ nàng đi." Hàn Lương nghiêm mặt nói, mấy ngày nay, Cố Huyên không thiếu cho hắn rót nhĩ âm, không ngừng nói Thôi đại nhân chỗ tốt, nếu là hắn không gả chồng, tự nhiên nghe hắn a tỷ, hiện giờ gả cho thu diệp, nào còn có thể sinh ra nhị tâm tới.

"Hàn Lương, ngươi đem sự tình nghĩ đến quá mức đơn giản, ngươi chỉ có một lựa chọn, hoặc là cùng ta về nhà, hoặc là nghe ngươi a tỷ, chúng ta hòa li, sau đó ngươi gả cho Thôi đại nhân."

Thu diệp tâm ẩn ẩn làm đau, mặc dù Hàn Lương hiện tại là hướng về nàng, nhưng nàng cũng không thể tin tưởng còn như vậy đãi đi xuống, Hàn Lương sẽ làm ra như thế nào lựa chọn tới. Nàng trong lòng so với ai khác đều rõ ràng, dùng hết toàn lực bán đời trước đậu hủ, cũng không có khả năng bồi Hàn Lương quá thượng hắn hiện giờ như vậy sinh hoạt.

Có lẽ, nàng ngay từ đầu liền làm sai.

Tác giả có lời muốn nói: Chú thích:

① muốn làm quan có thể, hoặc là dựa tổ tiên ân ấm, hoặc là thi khoa cử lấy văn bằng. Lý thu diệp hai hạng cũng chưa đạt tiêu chuẩn.

Nói lung tung tiểu kịch trường:

Thôi Tĩnh: Rốt cuộc đem ta thả ra.

Tô kha an: Hiện giờ không ai nhưng phóng, không bỏ người phóng ai?

Bởi vì gia tăng chương cần cố sức sửa chữa, minh sau hai ngày không thể bảo đảm song càng, thỉnh truy văn thân nhóm thứ lỗi.

Này chương viết đến quá hố cha..... Kết thúc đếm ngược lâu.....

ĐẬU HỦ NƯƠNG TỬ HÀNH THÁI LANG [C]

Tô Kha An www.dtv-ebook.com

19. Đệ Chương 19

Phù dung trướng ấm, đêm xuân một lần. Hàn Lương đem Thê Chủ gắt gao ôm vào trong khuỷu tay, hôn hôn kia hồng triều tiệm lui gương mặt, khóe miệng cong lên xinh đẹp hình cung, "Ngươi rõ ràng cũng là luyến tiếc ta, làm cái gì một hai phải trở về, Tần Châu không tốt sao?"

"Thu hoạch vụ thu, lại không đi, hoa màu đều lạn trên mặt đất," thu diệp thở dài. Cố phủ nàng một ngày cũng không muốn đãi, Cố Huyên bức nàng thật chặt, Hàn Lương lại là thế khó xử, thu diệp biết hắn cũng không nguyện ý gả cho Thôi Tĩnh, chính là cũng không nghĩ thương nàng a tỷ,...... Có lẽ, hắn còn tưởng thuyết phục thu diệp vì hắn lưu tại Tần Châu.

Còn có Thôi Tĩnh, kỳ thật ngày xuân đến nhà nàng tới người chính là nàng đi, thu diệp cũng không tưởng oán trách ai, nàng kính trọng Thôi Tĩnh, cũng tôn trọng Cố Huyên, đổi làm nàng là Hàn Lương, cũng sẽ như hiện tại như vậy khó xử đâu.

"Thê Chủ, ta..... Luyến tiếc ngươi." Hàn Lương nhẹ nhàng vỗ về chơi đùa Thê Chủ sợi tóc, cúi đầu hôn lấy nàng.

"Vậy theo ta đi đi," thu diệp cười đến cực kỳ miễn cưỡng, "Ngươi hiểu được, ta cũng không thích giống hiện giờ như vậy ở Tần Châu

sinh hoạt, nếu không liền sẽ không khăng khăng từ kinh đô về quê cũ, ta người này đã tích mệnh lại ích kỷ......"

Hàn Lương vành mắt hơi nhiệt, hắn cúi người đem vùi đầu ở Thê Chủ trong lòng ngực, thật mạnh thở dài...... Trung hiếu lưỡng nan nột. Hắn nhớ tới chính mình khi còn nhỏ, vô ưu vô lự, nghịch ngợm gây sự, bò đến trên cây đào tổ chim, vô ý đem trứng chim quăng ngã lạn đầy đất, mẫu thân giận hắn: Ngươi như vậy lăn lộn, cũng không biết kinh đô nhà ai cung nữ mới có thể quản trụ ngươi nha!

"Ta mới không gả những người đó! Ta phải gả một cái không dám quản ta! Bằng không ta liền cạo tóc xuất gia làm hòa thượng đi!" Hắn sinh khí, khi đó, hắn đã mười tuổi, đã minh bạch những cái đó nữ tử suốt ngày trái ôm phải ấp, đối với phu hầu nhóm khoa tay múa chân, chỉ biết nếu đến nam tử vì các nàng ghen ghét thương tâm, mà giống hắn mẫu thân như vậy, chỉ có phụ thân một người, còn luôn là dựa vào phụ thân, thật tốt.

Hắn là trong nhà duy nhất nhi tử, mẫu thân tổng chiều hắn, hắn không chịu đọc sách tập võ, phụ thân muốn đánh hắn, mẫu thân tổng che chở, hắn không quen nhìn nữ tử tam phu bốn hầu, mẫu thân liền vuốt hắn đầu, mỉm cười nói: Hán Lương yên tâm, nương tổng hội cho ngươi tìm cái hảo quy túc, lại không giáo ngươi chịu nửa điểm ủy khuất. Nương đâu trước đó vài ngày nhìn trúng cái tân khoa tiến sĩ, cảm thấy không tồi, chuẩn bị cho ngươi định ra tới, chờ ngươi trưởng thành, liền gả qua đi, chỉ lo ở nhà tiếp tục đương ngươi tiểu bá vương.

Hắn vừa nghe không ai dám quản hắn, liền vui tươi hớn hở, hiện tại nghĩ đến, mẫu thân nói chính là Thôi Tĩnh đi. Trong nhà xảy ra chuyện kia một ngày, hắn cùng lão bộc Hàn tứ thúc đi theo a tỷ đi ngói tứ xem xiếc ảo thuật, hắn đến bây giờ đều có thể rõ ràng nhớ

rõ lúc ấy náo nhiệt phi phàm trường hợp, kia chiêng trống gõ đến đông keng đông keng thanh thanh không dứt, tạp kỹ người trong miệng đột nhiên phun ra ngọn lửa tới, sau lại lại đem một phen trường kiếm chậm rãi nuốt vào trong bụng, xem giả đều bị vỗ tay reo hò, chính nhìn đến vui sướng tràn trề chỗ, mặt đường thượng đột nhiên trở nên hỗn loạn dị thường, truy bắt sứ thần lãnh rất nhiều công người khắp nơi bôn tẩu, a tỷ một phen vớt quá hắn, đem hắn cùng tứ thúc giấu ở tích hẻm hai cái phá hòm xiểng phía dưới, trước khi đi liền cho hắn cái này ngọc bội, kêu hắn hảo hảo tồn tại, nói luôn có đoàn tụ kia một ngày......

Sau đó a tỷ liền đứng ra, dẫn dắt rời đi những cái đó công người, từ đây biến mất không thấy bóng dáng. Cố gia chợt oanh sụp, hắn ở một ngày chi gian mất đi sở hữu thân nhân......

Hắn nằm mơ cũng ngóng trông cùng a tỷ có lặp lại một ngày này, biển người khó tìm, hắn nỗ lực tiểu tâm mà tồn tại, cũng không lộ ra nửa phần sơ hở tới, cũng cũng không từ bỏ thân nhân đoàn tụ mộng tưởng, chưa từng tưởng, gặp thu diệp......

Mẫu thân đã từng hy vọng hắn có thể gả cho Thôi Tĩnh, mặc dù hắn lúc ấy cũng không cảm kích; a tỷ nói lớn như vậy ân cần thiết đến báo, chính là muốn ngươi mệnh, ngươi cũng đến cấp. Hắn là tri ân báo đáp người, lại không muốn lấy như vậy phương thức tới báo.

*******************	****
Hăn lại nên làm như thê nào?	
Hặn lại nôn làm như thô nào?	

Thu diệp ngủ không được, nàng khoác quần áo ra khỏi phòng, thanh lãnh ánh trăng cấp toàn bộ đình viện đều phô thượng một tầng sương, kia hàn ý trong nháy mắt liền lan tràn lại đây. Sơ ảnh

hoành tà, lãnh hương di động, đứng ở lạnh lẽo thềm đá thượng, nàng phiền muộn không thôi, như vậy một ngày một ngày, đến kéo dài tới khi nào đâu.

Hàn Lương lặng yên không một tiếng động mà lại đây, từ phía sau nhẹ nhàng ôm chặt nàng, "Thê Chủ."

"A Lương nên trở về ngươi sân đi, ngươi a tỷ biết ngươi lại trộm chạy tới nơi này sẽ không cao hứng." Thu diệp nhẹ giọng nói.

"Thê Chủ,..... Ngươi thật không cần ta?" Hàn Lương nhíu lại mi, đem đầu gác ở thu diệp cần cổ.

"Là ngươi không cần ta đi......" Thu diệp nhàn nhạt cười nói, lựa chọn như thế nào làm Hàn Lương dị thường gian nan,..... Hắn trong lòng có lẽ đã có đáp án đi......

"Thê Chủ...... Không biết ta tâm sao?" Hàn Lương thanh âm cùng hắn run sợ run không thôi.

"Biết, ta như thế nào sẽ không biết? A Lương ta cái gì đều không để bụng, cũng chỉ muốn cho ngươi chính miệng nói cho ta ngươi rốt cuộc muốn hay không theo ta đi?"

Hàn Lương gắt gao mà cô nàng eo, phảng phất buông lỏng tay liền sẽ mất đi dường như, "..... Ta luyến tiếc ngươi!"

Thu diệp đạm đạm cười, "..... Hảo a, vậy người đem ta hệ ở đai lưng thượng đi....." Nàng ở trong lòng thật mạnh thở dài một hơi, Cố Huyên nói rất đúng, Hàn Lương căn bản là không nên là của nàng, Hàn Lương khó xử, nàng đều hiểu. Hàn Lương nói không nên lời quyết định, nàng với tâm hiểu rõ, một khi đã như vậy, lại như thế nào dứt bỏ không dưới, cũng nên là buông ra lúc......

Nàng xoay người lại, dùng kia mang theo vết chai mỏng ngón tay cực kỳ mềm nhẹ mà vuốt phẳng Hàn Lương giữa mày bối rối, cũng ở trong nháy mắt tụ tập sở hữu dũng khí, thản nhiên nói: "A Lương không cần khó xử, cũng không cần lo lắng. Vô luận làm ra cái dạng gì quyết định, người lựa chọn đều là đúng."

*

****

Thu diệp mang theo vô tận mất mát cùng đau lòng rời đi Tần Châu, không ai thấy nàng xoay người nháy mắt chảy xuống nước mắt, không ai chú ý tới nàng cúi đầu rũ mắt khi thất hồn cô đơn. Từ nàng rời đi cố phủ kia một khắc khởi, từ nàng đem hòa li thư đặt ở án thượng kia một khắc khởi, nàng sinh mệnh, từ đây liền sẽ không lại có Hàn Lương người này.

Cổ Hà thôn như cũ là như vậy sơn minh thủy tú, đầy khắp núi đồi rắc rối trùng điệp sắc thái đem kim thu nhuộm đẫm phá lệ huyến lệ, cổ xưa thanh hà như ngọc mang vòng thôn uốn lượn mà xuống, diện tích rộng lớn mà sung túc sơn dã đồng ruộng một mảnh kim hoàng, thành thục cốc tuệ nặng trĩu, đem kia thân hình áp cong eo, rồi lại nhịn không được muốn đón gió vũ động...... Nhìn đi, lại một cái được mùa mùa màng đâu, thu diệp trong lòng vô hạn cảm khái, Hàn Lương rời xa nàng, chính là sinh hoạt cũng không vứt bỏ nàng, cố hương này phiến nhiệt thổ vẫn như cũ đang chờ nàng......

Nàng cõng hầu bao, nắm chính mình lừa lại lần nữa xuất hiện ở trong thôn, như cũ là nhỏ gầy đơn bạc thân ảnh, lại có che dấu không được ưu thương biểu tình, thôn người cũng không có hướng về phía trước thứ nàng xa cách nhiều năm khi trở về như vậy vây đi lên hỏi han ân cần, đều cảm thấy nàng bất quá là ra một chuyến xa nhà mà thôi, hiện giờ các gia đều vội vàng thu hoạch vụ thu, nhìn

thấy nàng cũng là vui sướng mà tiếp đón một tiếng liền vội vàng mà qua, cũng đều không lớn phát hiện nàng bất đồng.

Trong nhà quạnh quẽ, nàng điền giường sưởi, quét tước sân, lại thiêu thủy, đem chính mình thu thập đến thoải mái thanh tân lưu loát, cũng nỗ lực muốn đem nguyên bản thuộc về nàng cùng Hàn Lương gia trở nên có sinh khí một ít. Chỉ là, này trong lòng khổ sở cùng đau khổ rốt cuộc muốn bao lâu mới có thể tiêu tán không thấy bóng dáng đâu, chính nàng cũng không biết.

Thu diệp cảm thấy mệt, muốn nhắm mắt hảo hảo ngủ một giấc, mới nằm xuống, Xuân Hoa mang theo một thân vết sẹo, vọt tiến vào, thấy nàng, ôm lấy thẳng khóc: "Muội a..... Ngươi nhưng đã trở lại...... Ô ô ô ô...... Ta nên làm cái gì bây giờ a...... Ô ô ô ô...... Ta nên làm cái gì bây giờ a.......

"Làm sao vậy?" Thu diệp cảm xúc không cao, nhìn a tỷ làn da thượng đã kết vảy vết thương, trong lòng có chút lo lắng lại ẩn ẩn có chút bực bội, nàng khẩu khí có điểm ngạnh, chính là Xuân Hoa giờ phút này là vô luận như thế nào cũng nghe không ra, chỉ lo ô ô mà khóc.

"Tiểu dì, cha ta lại đi rồi, hắn nói hắn lúc này đây không bao giờ sẽ đã trở lại." Đồng chùy trên lưng cõng tam đệ a chiêu, cùng thiết trứng hai cái không biết khi nào duỗi dài quá đầu ở cửa nhìn xung quanh.

Xuân Hoa thút tha thút thít, đứt quãng mà đem sự tình cấp thu diệp tự nói một lần. Nguyên lai Xuân Hoa cùng Hà thị sự tình không biết như thế nào, giáo Hà thị Thê Chủ hương thảo biết được. Hương thảo từ trước đuối lý, hơn nữa Hà thị mẫu gia cũng là không dễ ứng phó, đảo không thể đem Hà thị thế nào, hiện giờ được nhược điểm,

cũng không nghĩ tới muốn làm ra mạng người, nhưng thật ra muốn thừa cơ hưu Hà thị, đem hắn oanh ra Cổ Hà thôn đi, lại cưới người khác.

Hà thị không thuận theo, giống hắn như vậy bởi vì không trinh bị hưu nam tử trên cơ bản liền không có gì đường ra, liền mẫu gia đều không thể quay về. Sau lại thỉnh trong tộc cân nhắc quyết định khi, Hà thị một mực chắc chắn là Xuân Hoa uống say một hai phải thông đồng hắn, xong rồi sợ hãi hắn nói ra đi còn gọi nàng phu lang Lưu thị hảo hảo cấp uy hiếp một hồi, nói hắn ăn Lưu thị không ít đánh, trên người thương như thế nào như thế nào nói nghe cứ như thật, lại đem hắn nhà mẹ đẻ cường tráng hậu sinh cùng giỏi giang nữ đàn bà từ sau hà thôn Hà thị nhất tộc toàn tiếp đón lại đây cho hắn thêm can đảm chống lưng, nhất thời liền đánh mang tạp, nháo đến túi bụi.

Nguyên bản là hai nhà mâu thuẫn, lập tức biến thành hai tộc mâu thuẫn, các nói các lý, nháo đến sau lại, Lý thị tộc trưởng rốt cuộc tuổi tác đại chút, thấy tình thế không hảo khống chế, lại nghe xong hương thảo cùng Hà thị càn quấy, vì tránh cho nháo đến quan phủ bị thương thể diện cùng hòa khí, cuối cùng là cầm Xuân Hoa vấn tội. Xuân Hoa tuy rằng vẫn luôn cường điệu nàng say đến bất tỉnh nhân sự căn bản không có khả năng phát sinh chuyện gì, nhưng Hà thị lại minh xác chỉ ra nàng trước ngực có viên hạt ngũ cốc lớn nhỏ nốt ruồi đen, thẳng giáo nàng có khẩu khó phân biệt......

Dứt bỏ Hà thị không nói, mặc kệ có hay không sai, Xuân Hoa cuối cùng vì nàng say rượu hỏng việc ăn hai mươi roi trừng phạt, cũng làm Lưu thị cùng nàng hoàn toàn nháo phiên. Lần này Lưu thị lẻ loi một mình, cái gì cũng không có mang, bôn về nhà mẹ đẻ đi.

Xuân Hoa một phen nước mũi một phen nước mắt, ô ô ô mà dứt khoát dừng không được tới: "Muội a, ta nên làm cái gì bây giờ nột?

Ngươi nói ta nên làm cái gì bây giờ nột?"

Một cổ vô danh chi dầu hỏa nhưng mà sinh, "A tỷ! Ngươi có điểm tiền đồ đi!" Thu diệp lạnh lùng giương giọng, "Có ý tứ sao? Ngươi cứ như vậy túng hắn?! Hắn không tin ngươi, liên quan này một thân thương, hắn đều không quan tâm sao?! Không nghĩ qua đúng không, vậy cho hắn một tờ hưu thư, hảo tụ hảo tán!"

Xuân Hoa nghe vậy, trợn tròn mắt, thẳng nghẹn nói không ra lời.

"Giáo cái nam nhân khi dễ đến như vậy đồng ruộng, người uổng vì nữ tử! Trên đời này ba điều chân □□ khó tìm, hai cái đùi hảo nhi lang chỗ nào cũng có! Mặc dù là quan xứng, chỉ sợ đều so với kia Lưu thị cường chút!"

"Thu diệp, ngươi....." Xuân Hoa há miệng thở dốc, phảng phất không lớn tin tưởng trước mắt cái này ánh mắt sắc bén khí thế bức nhân nữ tử chính là nàng thân muội tử.

"A tỷ! Nghe ta một câu khuyên đi, ngươi nếu không cam lòng, ... Như vậy cuối cùng một lần, mang lên ngươi ba cái nhi tử, đứng ở hắn mẫu gia cửa, hắn nếu vứt bỏ không thèm nhìn lại, vậy xoay người,...... Lại đừng quay đầu lại!"

Xuân Hoa ngơ ngác mà nhìn thu diệp hơi nước vựng nhiễm đôi mắt, trong nháy mắt này đột nhiên cảm nhận được thu diệp kiên cường bề ngoài che dấu hạ bi thương, ngẩn ra một chút lúc sau liên tục gật đầu, "Thu diệp...... Ngươi nói rất đúng! A tỷ nghe ngươi, a tỷ này liền chuẩn bị,...... Ngươi mạc khổ sở, chờ ta trở lại, chúng ta liền an an tĩnh tĩnh sinh hoạt, được không?"

Xuân Hoa xoay người ra cửa thu thập lên đường đồ vật đi. Trong phòng yên tĩnh đáng sợ,..... Nàng vừa rồi nói gì đó? Thu diệp để tay lên ngực tự hỏi khi, kia cửa nhìn xung quanh đầu duỗi duỗi, "Tiểu dì."

"Các ngươi hai cái lén lút, vào đi" thu diệp cúi đầu nhanh chóng lau sạch hốc mắt nước mắt, cường triển miệng cười.

"Tiểu dì, cái này cho ngươi." Thiết trứng đem một miếng thịt đưa tới thu diệp trên tay, "Đây là ca ca đi theo Trụ Tử ca ca bọn họ cùng nhau săn đến con thỏ thịt, chúng ta vẫn luôn cho ngươi lưu trữ đâu."

Thu diệp nhìn hai đại một tiểu tam cái hài tử, khuôn mặt đỏ bừng, kia sáng ngời trong ánh mắt rõ ràng đều mang theo điểm nhút nhát, vừa rồi là bị nàng dọa sợ sao?

"Ai da, đều trưởng thành, biết cấp tiểu dì lưu thức ăn đâu." Thu diệp cười sờ sờ này ba cái đầu nhỏ, nhỏ nhất a chiêu bị trói triền ở ca ca trên lưng, hoảng tay nhỏ, ê ê a a.

"Tiểu dì," đồng chùy ánh mắt thanh triệt mà kiên định, hắn so thu diệp lần đầu tiên nhìn thấy hắn khi càng giống cái nam tử hán, "Ta hiện giờ cũng sẽ săn thú, chúng ta huynh đệ nhất định sẽ hảo hảo nỗ lực, làm tiểu dì về sau mỗi ngày đều có thể ăn đến thịt, cái gì đều không cần lo lắng!"

Tác giả có lời muốn nói: Tần Châu hành trình cuối cùng kết thúc, rốt cuộc trở lại chính mình địa bàn, ha hả, này hai chương làm ta này kể chuyện xưa người cái kia tiều, tụy, a.

Chính như trong văn án theo như lời, thế gian này không có tuyệt đối thị phi đúng sai, cũng không có tuyệt đối yêu hận tình thù, mỗi

người vật đều sẽ có thích hợp lý tưởng của chính mình kết cục, cho nên câu chuyện này không có gì vai ác, bạch liên, trà xanh linh tinh, không biết các vị thân nhìn ra tới không.....

Thân nhóm nếu có cái gì tốt kiến nghị cùng ý kiến đều có thể viết ở bình luận nha, ta chỉ nghĩ làm yêu cầu tiến bộ...... Kể chuyện xưa người, nga ha hả ha hả......

ĐẬU HỦ NƯƠNG TỬ HÀNH THÁI LANG [C]

Tô Kha An www.dtv-ebook.com

20. Đệ Chương 20

Tần Châu, đô úy phủ, đông uyển.

"A tỷ, ta quyết định..... Ta phải đi về tìm ta Thê Chủ." Hàn Lương trong lòng lo sợ bất an, hắn thật sự không bỏ xuống được thu diệp, nàng liền như vậy vô thanh vô tức mà đi rồi, thật là làm hắn trần trọc, khó có thể ngủ say.

"Hán Lương, các người đã không phải phu thê, người trở về có cái gì ý nghĩa? Vẫn là an tâm đãi gả ① đi." Cố Huyên khuyên nhủ, mắt thấy đệ đệ có chút tiều tụy mặt, nàng trong lòng cũng không hảo quá, tốt xấu luôn là một cọc nhân duyên, nếu có bất đắc dĩ khổ trung, nàng cuối cùng cũng sẽ tôn trọng đệ đệ chính mình lựa chọn.

Nhớ trước đây, mẫu thân cùng nàng nhắc tới Thôi Tĩnh người này khi, nàng Cố Huyên cũng là không muốn, bất quá một cái bát phẩm tiểu lại, lại lớn như vậy vài tuổi, còn dám vọng tưởng nàng thương yêu nhất duy nhất đệ đệ! Nàng khi đó tuổi trẻ khí thịnh, trong lòng tàng không được lời nói, tuy cùng Thôi Tĩnh có giao, nhưng cũng sẽ làm trò nàng mặt nói thẳng: "Ta đệ đệ nhân tài như vậy, tương lai phi ngũ phẩm trở lên không gả, mặc dù ta mẫu thân đồng ý, ta cũng muốn ngăn đón!"

Nào biết Thôi Tĩnh gợn sóng bất kinh, "Ta sẽ tự nỗ lực đến đại nhân cùng tỷ đài thưởng thức, mong rằng thành toàn thôi mỗ một

mảnh thành tâm." Nói xong, đem chính mình tùy thân một đôi tịnh đế liên ngọc bội gỡ xuống một khối đưa cho nàng, "Này bội thỉnh tỷ đài giao cho lệnh đệ, tương lai công thành danh toại kia một ngày, ta tất tới đón cưới."

Nàng cầm kia ngọc bội thẳng đến xảy ra chuyện kia một ngày, nguy nan thời điểm, trong lòng phảng phất có ánh sáng chợt lóe mà qua, tại hạ một khắc cuối cùng là đem ngọc bội giao cho Hán Lương trong tay.

"Thôi đại nhân...... Ta muốn đi gặp nàng, giáp mặt cùng nàng nói rõ, ta không nghĩ gả cho nàng." Hàn Lương lạnh lùng thanh âm đánh gãy Cố Huyên hồi ức.

"Ngươi choáng váng không thành? Nàng người về kinh đô, này sẽ đang chuẩn bị cưới ngươi đâu, yên tâm đi, vào tháng chạp, nàng nhất định tới đón ngươi, nhưng lại đừng nói cái gì gả hay không nói, đến lúc đó ngươi ở kinh đô an tâm cần nghiên cứu thêm ②, chờ điều lệnh vừa đến, ta sẽ tự thượng kinh, chúng ta lại có thể đoàn tụ." Cố Huyên phục hồi tinh thần lại, vỗ vỗ vai hắn, ý bảo hắn an tâm.

"Hủy người nhân duyên, nàng còn có mặt mũi tới sao? Uổng ta Thê Chủ ngày thường đem nàng khen đến trên trời dưới đất độc nhất vô nhị!" Hàn Lương đẳng đứng lên, nắm lên án thượng hòa li thư, một phen xé cái dập nát.

"Hán Lương,..... Ngươi!" Cố Huyên giơ lên tay, nhưng kia bàn tay cuối cùng là không rơi xuống đi, "Không có này hòa li thư, cũng không có gì vội vàng, ta sai người lại làm chính là, ngươi có này nhàn rỗi, không ngại nhiều luyện luyện ngươi cung mã cùng thương pháp!"

"A tỷ, thực xin lỗi, ta phải đi....." Hàn Lương thần sắc buồn bực, thấp đầu.

"..... Ngươi! Ngươi nếu là đi rồi, cũng đừng lại nhận ta cái này a tỷ!" Cố Huyên khó thở mà run.

"..... A tỷ, ta phải trở về, người không biết..... Nàng người này tàn nhẫn đâu, đi chậm nàng cũng thật liền không cần ta!" Hàn Lương cất bước liền đi, đột nhiên "Bá" một tiếng, hàn quang chợt lóe, lại là một phen trường kiếm hoành ở trước mặt hắn.

Cố Huyên lấy kiếm chỉ hắn, giận không thể át, "Ta hận nhất người vong ân phụ nghĩa, chẳng sợ người này là ta thân đệ đệ! Phải đi đúng không?! Không cần người a tỷ đúng không?! Hành a, người đánh quá ta, người liền đi!"

Hàn Lương thân ảnh nhoáng lên, liên tiếp lui vài bước, khơi mào trong tầm tay $\neg \neg$ vội vàng chống đỡ, chẳng qua Cố Huyên từ nhỏ tập võ, lại được danh sư tương thụ, kia kiếm khiến cho thuận buồm xuôi gió, chiêu thức sắc bén, Hàn Lương bổn vô phần thắng, bất quá mấy cái hiệp, liền bị nàng chế trụ, lập tức vây ở trong phòng, kêu liên can tôi tớ ngày đêm trông coi.

Cố Huyên lấy nàng này duy nhất đệ đệ không có biện pháp, thẳng khí mà quăng ngã trong phòng không ít đồ vật, bọn hạ nhân đều trốn đến rất xa, Từ thị theo ở phía sau liền hống mang khuyên: "Sư muội, cẩn thận tay đau!....."

"Ngươi quán sẽ hống người!" Cố thải nghiên tà Từ thị liếc mắt một cái, ngửa đầu đem trong mắt lệ ý sinh sôi bức trở về.

"Sư muội, Hán Lương cũng là cái quật cường tính tình, bằng không y hắn đi, dù sao hai đầu lạc không được hảo, còn không bằng che chở một đầu đâu, đừng đến cuối cùng mất nhiều hơn được." Từ thị nhìn Cố Huyên sắc mặt, đắn đo chính mình muốn nói nói.

"Nếu không phải Thôi đại nhân, nào có ta Cố thị hôm nay!" Cố Huyên siết chặt nắm tay, "Ngươi nhìn một cái Hán Lương, quả thực dầu muối không ăn! Hiện giờ đảo rơi vào cố gia chỉ một mình ta, thật thật là một bàn tay vỗ không vang! Nếu không thể khôi phục cạnh cửa, dạy ta như thế nào có mặt đi gặp dưới chín suối cha mẹ tỷ tỷ!"

Từ thị cất cao giọng nói, "Sư muội, trời không tuyệt đường người, lấy Thôi đại nhân làm người, nghĩ đến cũng sẽ không đem cố gia như thế nào, mặc kệ đến nào một bước, luôn có ta bồi người cùng nhau nỗ lực, tốt không?"

"Ngươi đảo nói nhẹ nhàng,..... Hừ! Hán Lương như vậy nghịch ta, ta đảo muốn nhìn hắn có thể quật đến khi nào!" Cố Huyên oán hận nói.

*

Hàn Lương chạy.

Khởi điểm hắn bị đóng hai ngày, tích thủy không tiến, tới rồi ngày thứ ba suy nghĩ cẩn thận, ăn uống như cũ, chỉ là Cố Huyên không yên tâm, cũng không phóng hắn ra cửa, ai ngờ tới rồi nửa đêm, nghe được một trận động tĩnh, gia phó nằm đầy đất, người lại không thấy.

Cố Huyên nổi trận lôi đình, "Hòa thượng chạy được miếu đứng yên, tùy hắn lăn lộn!"

"Sư muội, gả đi ra ngoài nhi lang bát đi ra ngoài thủy,..... Thôi bỏ đi." Từ thị theo sát sau đó, hảo ngôn khuyên bảo.

"...... Ngươi nói...... Hắn liền như vậy điểm năng lực, như thế nào liền chạy đâu?" Cố Huyên cuối cùng là khả nghi, quay đầu xem Từ thi, "Có phải hay không người giúp hắn?"

Từ thị không nói.

"Ngươi hơn phân nửa đêm đi đâu vậy? Tỉnh lại ta cũng chưa gặp ngươi người."

"..... Đi tiểu đêm a," Từ thị không tốt nói dối, biểu tình có chút mất tự nhiên.

"Ngươi đến tột cùng muốn làm gì!" Cố Huyên một phen nắm Từ thị cổ áo, ngửa đầu căm tức nhìn hắn, "Ngươi này khuỷu tay rốt cuộc tưởng hướng nơi nào quải?!"

"Hắn là ngươi thân đệ đệ!" Từ thị cũng bực, "..... Không phải ngươi đăng thang mây!"

"Ngươi nói cái gì?..... Ngươi thế nhưng như vậy xem ta?" Cố Huyên nhíu mi, cả giận nói, "Uổng chúng ta ở bên nhau như vậy nhiều năm, không nghĩ tới ta ở người trong lòng là như thế này một người! Ta..... Bất quá là tưởng báo nàng ân tình! Ta bất quá là....."

"Ta đây nên thấy thế nào ngươi?" Từ thị buồn bã, "Nếu là hôm nay Thôi đại nhân tưởng cưới người là ta, ngươi có phải hay không liền ta cũng muốn đưa ra đi?"

"Ngươi!....." Cố Huyên lập tức có chút xấu hổ, tùng Từ thị cổ áo, hừ một tiếng, quay người đi, "Không thể nói lý!"

"..... Ta liền biết, tuy ngươi chưa từng nói rõ, cũng bất quá là bởi vì báo ân mới cùng ta ở bên nhau, vẫn luôn là ta tự mình đa tình thôi." Từ thị ngôn ngữ gian đột nhiên thấy mất mát, "Chúng ta từ nhỏ quen biết, ngươi nếu thật thích ta, lúc trước liền sẽ không bỏ ta mà cưới ngươi kia môn đăng hộ đối phu quân..... Nếu ngươi cố gia còn ở, nếu hắn ngày đó không chết, ta sợ là đời này cũng chỉ có thể xa xa nhìn ngươi...... Ta cho rằng ngươi trong lòng tổng hội có ta..... Kỳ thật bất quá là bởi vì ta ngày ấy ở phố xá thượng liều mình cứu ngươi bỏ chạy, ngươi vì cái này mới cưới ta đi."

Buổi nói chuyện nói Cố Huyên á khẩu không trả lời được, trên mặt hồng bạch đan xen.

"Này thật đúng là lừa mình dối người! Ta bổn giang hồ lùm cỏ, nguyên cũng không xứng bồi ở bên cạnh ngươi. Nếu như thế,...... Không bằng hôm nay tự thỉnh rời đi, miễn cho lầm đại nhân tiền đồ!" Từ thị tự giễu vài câu, trên mặt vô cùng cô đơn.

"Sư huynh!" Cố Huyên mới vừa rồi cảm thấy sự tình lệch khỏi quỹ đạo phương hướng, vội kéo lấy Từ thị tay áo, "Ai nói ta..... Là vì báo ân....."

"Vậy ngươi có từng thiệt tình thích quá ta?" Từ thị hỏi, thấy Cố Huyên chần chờ không đáp, lại hận than một tiếng, "Thôi!" Toại xoay người rời đi.

Cố Huyên khẩn trảo không bỏ, Từ thị chưởng phong đánh úp lại, ngăn Cố Huyên tay, thả người nhảy, thượng nóc nhà, "Ta nếu muốn chạy, ai có thể ngăn đón? Cố đại nhân,...... Tự giải quyết cho tốt đi."

Bất quá nháy mắt, Từ thị không thấy, lưu lại Cố Huyên sững sờ ở tại chỗ, kinh ngạc không thôi. Cái này Từ thị, bọn họ mười mấy năm

bỏ mạng thiên nhai, cùng nhau vào sinh ra tử, sống nương tựa lẫn nhau,..... Nói như thế nào đi thì đi?

*

Lại nói Hàn Lương bởi vì Từ thị trợ giúp, cưỡi khoái mã ngày đêm kiêm trình, tới rồi Cổ Hà thôn rồi lại là nửa đêm, viện môn từ bên trong soan ở, hắn trèo tường đi vào, trong viện lạnh tanh, ủ rũ héo úa đại hoàng thấy Hàn Lương, nhảy dựng lên thẳng vẫy đuôi.

Hàn Lương rón ra rón rén vào phòng, phát hiện dược liệu tan đầy đất, thu diệp một người nằm nghiêng ở trên giường đất, nửa che lại chăn, sắc mặt đỏ lên, hơi thở dồn dập, vội duỗi tay sờ soạng một chút, lại là cái trán nóng bỏng, Hàn Lương vành mắt nháy mắt đỏ, hắn ôm chặt thu diệp, nhịn không được rơi lệ, "Oan gia!..... Ngươi là muốn ta mệnh sao?"

Thu diệp hôn hôn trầm trầm, hơi mở trợn mắt, lại không mở miệng nói chuyện, Hàn Lương cấp sợ hãi, vội lấy chăn quấn chặt nàng, ngao dược, cấp rót hết, thu diệp đã phát một thân hãn, mới vừa rồi vững vàng ngủ.

Thu diệp ngày thứ hai tỉnh lại liền phát hiện Hàn Lương gắt gao nắm chặt tay nàng, bên người ngủ ở một bên. Nàng tưởng rút ra tay tới, lại như thế nào cũng thoát không khai, giãy giụa gian, đánh thức Hàn Lương.

"Thê Chủ, ngươi tỉnh!" Hàn Lương đem tay lại đáp ở nàng trên trán, "Cám ơn trời đất, ngươi hôm qua nhưng làm ta sợ muốn chết."

Thu diệp quay đầu đi không đi xem hắn, "Cố tiểu quan nhân, này không phải ngươi nên tới địa phương, chạy nhanh đi thôi."

"Thê Chủ,...... Ta sai rồi." Hàn Lương chết sống không buông tay, hai chân lộn xộn nàng, đem vùi đầu ở nàng cần cổ. "..... Ta sai rồi"

Thu diệp cường phiên đứng dậy, bình tĩnh một chút, từ kẽ răng bài trừ một chữ: "Lăn!"

*

Tác giả có lời muốn nói: Chú thích:

- ① "Gả" cái này tự, bổn ý là nữ tử rời nhà, ở nữ tôn văn có thể lý giải vì đến nữ tử gia đi.
- ② về nữ tôn chế đô nam nhân xã hôi địa vị vấn đề, ta là như thế này xem, ở nữ sinh tử nữ tôn văn, giống nhau không quá áp chế nam tính, bởi vì nam tính là xã hội giữa đặc biệt nông nghiệp sinh sản quan trọng sức lao động, nếu là quốc gia náo động, xuất binh đánh giặc chủ yếu nguồn mộ lính cũng là nam tính (có khả năng nam tính tài nguyên nhiều, cũng có khả năng nam tính ở đai bô phân thời điểm ở thể lực thương so nữ tính muốn chiếm ưu thế, bởi vì ta thiết trí là nữ tính cũng chỉ có ở thời gian mang thai sẽ ở thể lực thượng thắng được, không mừng chớ phun), đến nỗi những mặt khác tỷ như thương, y, chính, nam tính cũng là bị cho phép làm. Câu chuyện này nhắc tới khảo thí, ta là như thế này thiết tưởng, nam tính chủ yếu tham gia chính là khảo võ cử, cũng có thế làm quan, nhưng mặc kệ là văn cử, vẫn là võ cử, làm quan phẩm cấp trong tình huống bình thường sẽ đã chịu hạn chế, tỷ như không thể làm được tam phẩm trở lên, nếu gả cho làm quan Thê Chủ, cần thiết từ quan, có cũng sẽ một mình lập cái nam hộ, liền chung thân không gả. Đường nhiên, nam quan nếu là có tác phong vấn đề, kết cục phi thường thảm. Đến nỗi vì cái gì nữ tử vi tôn, ta ở phía trước chương mặt sau

đã nói một chút, nếu ta khai tân hố, như vậy lần sau cùng đại gia cùng nhau lại kỹ càng tỉ mỉ tham thảo tham thảo, ha hả.

Ta phía trước không ngừng vài lần nhìn đến trên mạng đàm luận hiện giờ trường cao đẳng nhập học suất trung, nữ sinh sở chiếm tỉ lệ đã vượt qua nam sinh, hơn nữa từng năm tăng trưởng, không biết có phải hay không thật sự, nhưng mặc kệ nói như thế nào, điểm này vì ta cấu tứ câu chuyện này bối cảnh cung cấp một chút linh cảm. Cho nên, nữ sinh thỉnh cố lên!

Phía trước ở tra tư liệu thời điểm, nhìn đến một cái ghi lại nói từ trước đánh giặc thời điểm, không ngừng có nam binh, cũng có tương đương số lượng nữ binh, chủ yếu là sung nhân số, còn có bị coi như xxx, trượng đánh lên tới giống nhau muốn đấu tranh anh dũng, không thắng thổn thức.

Ngày mai có phải hay không nên phóng đại kết cục đâu? Đại kết cục lúc sau muốn hay không tới cái phiên ngoại đâu, gì cũng đừng nói lạp, dùng cất chứa cùng chấm điểm tới triệu hoán phiên ngoại cùng ngoài lề đúng lúc xuất hiện đi, ha hả a.

ĐẬU HỦ NƯƠNG TỬ HÀNH THÁI LANG [C]

Tô Kha An www.dtv-ebook.com

21. Kết Thúc

Hàn Lương gần nhất nhật tử thật không tốt quá, hắn thức khuya dậy sớm, gánh nước nấu cơm, phách sài áp phân, quét viện điền giường đất...... Thậm chí thay đổi con lừa việc, tự mình thượng ma ma cây đậu, thu diệp chính là không phản ứng hắn. Vừa mới bắt đầu thẳng đem hắn ra bên ngoài oanh, bởi vì lực đạo tiểu chút ngăn không được, sau lại cũng liền từ hắn làm này làm kia, đối hắn cũng hờ hững, tới rồi buổi tối, vô luận Hàn Lương chết như thế nào da lại mặt, đều vào không được thu diệp phòng, hoàn toàn làm như không thấy hắn ở gió lạnh trung đông lạnh đến run bần bật thảm trạng.

Trong thôn đi ngang qua người nhìn thấy, tin đồn nhảm nhí nhanh chóng truyền khai, có nói này Hàn Lương lả lơi ong bướm, một lòng tưởng phàn cao chi, không thủ phu đạo, thu diệp hưu hắn thật là tiện nghi hắn, thật nên đem hắn vòng ở lồng heo bó thượng cục đá ném tới kia nước sâu mương đi; có nói Hàn Lương nhiều si tình, bỏ xuống cẩm tú tiền đồ một lòng chờ đợi người vợ tào khang chủ, thu diệp quá không biết đủ vân vân..... Liền kia gả ra cửa Đông Sinh hồi mẫu gia thăm thân cha khi, thấy Hàn Lương thảm trạng đều âm thầm may mắn hắn lúc trước may mắn không đi kia bất quy lộ,...... Này thu diệp dì cũng thật không phải cái thiện tra!

Như vậy trạng huống giằng co có như vậy mấy ngày, Xuân Hoa một nhà đại tiểu tiện từ Lưu thị gia gấp trở về, Hàn Lương vui mừng

khôn xiết, trông cậy vào Xuân Hoa a tỷ có thể thế hắn nói hai câu lời hay, ai ngờ Xuân Hoa chỉ nhàn nhạt nhìn hắn một cái, liền vào nhà mình viện môn, Đồng Chuy Thiết Đản còn có cái kia a chiêu đối với hắn làm mặt quỷ, cũng không biết là có ý tứ gì.

Nhưng thật ra Lưu thị, hiện giờ cụp mi rũ mắt mà, thấy hắn, một bộ muốn lẫn nhau tố tâm sự biểu tình, hai chọn gánh còn chưa nói thượng hai câu, liền nghe trong viện một tiếng rống: "Còn không tiến vào! Xử ở bên ngoài làm gì?!" Lưu thị nháy mắt liền giống như đấu bại gà trống, thấp đầu, héo héo về nhà đi.

Hàn Lương ngồi ở ngạch cửa thượng thở ngắn than dài, mắt thấy hôm nay nhi là một ngày so với một ngày lạnh, hắn còn một thân mỏng y, cũng không dám trông cậy vào Thê Chủ có thể bố thí hắn một thân tân, nhưng hôm nay liền cũ đều không có, những cái đó hắn đã từng dùng quá đồ vật toàn bộ toàn cho hắn ném ra tới. Tới rồi ban đêm liền tây phòng còn không thể nào vào được, cũng liền trộm ở phòng bếp tụ cái hỏa, tạm chấp nhận thượng một đêm, nhật tử quá thật sự là tây hoảng sợ.

Tự tìm, này thuần túy là tự tìm...... Hàn Lương thẳng ở trong lòng chửi thầm, hắn đối cắm ống tay áo lạnh run thẳng run, ngẳng đầu nhìn nhìn thiên, lại là mây đen dày đặc, gió lạnh vèo vèo mà dẫn dắt hàn ý lao thẳng tới mặt, không bao lâu, một đạo tia chớp hoa phá trường không, vài tiếng tiếng sấm lúc sau, kia mưa to như mặt nước trút xuống, thẳng làm Hàn Lương khóc không ra nước mắt...... Thiên nột, này nhưng làm người như thế nào sống đâu?

Một cái quần áo đơn bạc, tướng mạo oai hùng nam tử nắm một con ngựa ở như vậy mưa sa gió giật thời tiết trúng gió đầy tớ nhân dân phó địa triều Hàn Lương đi tới.

băp kinh hãi.
" Hán Lương hiền đệ, Ta hiện giờ không chỗ để đi, ngươi có không thu lưu ta mấy ngày?" Từ thị nhìn ngồi xổm cửa cậu em vợ, xấu hổ nói.
Hàn Lương:
****
***
****
***
****
***

"Tỷ phu??" Hàn Lương thấy rõ trước mắt người khi, thực sự lắp

Hàn Lương nhìn bị tưới thành gà rớt vào nồi canh Từ thị, kinh mà nửa ngày cũng chưa nói ra lời nói tới, nhưng thật ra thu diệp ở dưới mái hiện hô một tiếng A Lương mau đem từ đại ca nghênh tiến vào a, Hàn Lương mới phản ứng lại đây đem người làm mời vào trong phòng, lại vội ngao nhiệt canh tới đuổi hàn khí.

Chỉ nói thu diệp cùng Hàn Lương vô luận như thế nào cũng không nghĩ tới Từ thị sẽ tìm được nơi này tới. Chờ dàn xếp hảo khi, liền cẩn thận dò hỏi, Từ thị bắt đầu trên mặt có chút không được tự nhiên, sau lại đơn giản nói hắn hiện giờ tự thỉnh rời đi, trước mắt thượng vô mặt khác tính toán, nghĩ giúp quá Hàn Lương vội, cho nên liền tới đây đến cậy nhờ.

Thu diệp cùng Hàn Lương hai cái hai mặt nhìn nhau, làm trừng mắt nhìn nửa ngày, nhất thời đảo đem này hai vợ chồng quan hệ

hòa hoãn xuống dưới. Lại nói tiếp Hàn Lương có thể cùng thu diệp đáp thượng lời nói vẫn là dính Từ thị quang, thu diệp lại như thế nào không thích Hàn Lương, làm trò Từ thị mặt lại cũng không muốn phát tác, kia trên mặt biểu tình chậm rãi cũng liền ôn hòa đi lên.

Từ thị bắt đầu ở thu diệp gia ở lại, ngày ngày cùng Hàn Lương cùng tiến cùng ra, cùng ăn cùng ở, không quá mấy ngày, cùng người trong thôn cũng liền quen thân, hắn làm người hiền hoà, võ nghệ cao cường, mãn thôn nhi lang căn bản không có một cái là đối thủ của hắn, lại vừa lúc gặp nông nhàn thời tiết, đều chạy tới hướng hắn lãnh giáo, hứng khởi khi còn muốn kết đoàn tổ xã ①, cũng tuyên bố muốn đem tên tuổi đánh ra thanh du huyện đi.

Khác còn hảo thuyết, chỉ là Hàn Lương nhắc tới Cố Huyên, Từ thị lập tức liền đêm đen mặt tới, nói chuyện cũng là có chút hùng hổ doạ người, "Hiền đệ đây là ghét bỏ ta ở nơi này, không chịu lại thu lưu ta đúng không?"

Hàn Lương là...... Có chút ghét bỏ, bất quá là bởi vì hiện giờ tuy cùng thu diệp có thể nói thượng lời nói, lại trên cơ bản cùng Từ thị ở vào cùng nhau, từ khi ngày ấy về sau liền hắn Thê Chủ tay đều còn không có kéo qua, càng đừng nói dính nàng thân, hiện giờ Thê Chủ chịu cùng hắn nói chuyện, hắn trong lòng liền cùng miêu trảo tử cấp cào dường như, bắt đầu ngứa, nhưng này Từ thị tổng ở trước mắt hoảng a hoảng...... Trùng hợp hôm nay hắn cùng Từ thị bị vương quả phu kêu đi hỗ trợ, ở quả nhà chồng ăn cơm khi Hàn Lương mượn cớ bụng đau nhanh như chớp chạy trở về, vào viện môn liền ức chế không được kích động, hô một tiếng: "Thê Chủ!"

Thu diệp xoay người lại, cầm một phen chói lọi dao phay đối với hắn, "Làm sao vậy?"

"..... Không có gì, ta chính là..... Hỏi một chút, tỷ phu..... Hắn khi nào đi a?"

"Ngươi cũng không biết, ta nào biết đâu rằng." Thu diệp tức giận nói.

"Cái kia,..... Người thanh đao buông, ta có lời cùng người nói....."

"Có chuyện mau nói, phóng đao không có cửa đâu!" Thu diệp liếc mắt một cái liền xem thấu Hàn Lương trong bụng cong cong vòng.

""

"Tính," thu diệp thật mạnh than một tiếng, đem đao băm có trong hồ sơ tử thượng, "Hẳn là cấp Cố đại nhân lại báo cái tin."

Hàn Lương thừa cơ qua đi kéo tay nàng, đảo cũng không dám được một tắc lại muốn tiến một thước, "Nói như thế nào?"

"Hắn một thân bản lĩnh, như thế nào không chỗ để đi, còn cố tình tới tìm ngươi, bất quá là nghĩ Cố đại nhân đại khái sẽ không bỏ qua ngươi, bắt ngươi thuận đường liền hắn cũng thỉnh trở về." Thu diệp nói.

"Kỳ thật cái này ta cũng hiểu, tỷ phu cũng là cái không hảo khuyên, chính là a tỷ nàng cũng không có tới tìm ta, phỏng chừng a tỷ là không nhận ta....." Hàn Lương rũ mi rũ mắt một bộ đáng thương tướng, bất tri bất giác mà hướng thu diệp trên người dựa.

"Đó là ngươi a tỷ không nghĩ làm khó dễ ngươi, về sau sẽ tự tới tìm ngươi,..... Ngươi có hay không nghĩ tới, ngươi chạy nàng làm

sao bây giờ?" Thu diệp nhấp ý cười, giả vờ lơ đãng tránh đi Hàn Lương dựa lại đây thân hình.

"Ta chạy nàng vĩnh viễn đều là ta a tỷ, chính là ngươi chạy, ngươi sẽ không bao giờ nữa là ta Thê Chủ...... Ngươi cũng thật nhẫn tâm nột, kêu ta ngày ngày vì ngươi canh cánh trong lòng......" Hàn Lương rốt cuộc nhịn không được, một phen ôm thu diệp, làm lơ nàng giãy giụa, kia hốc mắt đều hơi hơi có chút đỏ.

"Ai, ngươi cái ngốc, phóng cẩm y ngọc thực không cần, càng muốn bồi ta ăn cỏ ăn trấu......" Thu diệp thở dài.

"Chỉ cần có thể đi theo ngươi, thủ ngươi, ta ăn cái gì trong lòng đều vui mừng....." Hàn Lương là thật sự vui vẻ, Thê Chủ tâm bị nàng một chút một chút hòa tan đầu.

Nói không cảm động đó là giả, thu diệp xoay tay lại ôm Hàn Lương, đem đầu dựa vào kia rộng lớn trên vai, thầm nghĩ cuối cùng là biết tâm ý của ngươi......

Hãy còn cảm khái khi, lại nghe Hàn Lương nói: "Ngươi nói, Thôi đại nhân hẳn là sẽ không khó xử a tỷ, khó xử cố gia đi......"

"Sẽ không." Thu diệp đứng thẳng thân thể, hơi hơi mim cười. Thôi Tĩnh chịu vì Cố thị lật lại bản án, khẳng định không thể thiếu Hàn Lương nguyên nhân, nếu bởi vì bỏ hôn chuyện này chèn ép Cố thị, vậy không giống như là Thôi Tĩnh làm người. Nàng quá hiểu biết Thôi Tĩnh, nàng thống hận Thôi Tĩnh sở thống hận,...... Thích Thôi Tĩnh sở thích, ở như vậy gánh nặng cùng dưới áp lực Hàn Lương cũng không chịu gả cho nàng lời nói....... Lại có lẽ, nhi nữ tình trường ở Thôi Tĩnh trong lòng cũng không có nàng bản nhân cho rằng đến như vậy quan trọng đâu......

Hai người lẳng lặng ôm nhau, đang lúc Hàn Lương trong lòng kịch liệt mà đấu tranh có dám hay không lại tiến thêm một bước khi, liền nghe cửa thật mạnh khụ một tiếng, "A,..... Ta cái gì cũng không phát hiện....."

...... Cư nhiên là nhiều ngày không thấy Trương Đô Đầu, thấy một màn này có chút xấu hổ, liền vội không ngừng mà xoay người sang chỗ khác, xấu hổ đến trong viện hai người cuống quít buông ra.

"Này,..... Cái gì phong đem ca ca thổi tới?" Hàn Lương trên mặt hơi không được tự nhiên, trong lòng có chút oán trách Trương Đô Đầu tới thật không phải thời điểm.

"Ha hả, kia gì, ta lại đây đệ tin nhi, đặc tới tìm các người", Trường Đô Đầu ngượng ngùng nói.

"Làm khó đều đầu tự mình đi một chuyến, thật là đa tạ." Thu diệp sửa sang lại biểu tình, khi nói chuyện đã là tự nhiên hào phóng, vội đem người thỉnh tiến vào.

Trương Đô Đầu có thể tới trong nhà, hẳn là vì Từ thị nguyên nhân. Lại nói Từ thị ở thu diệp gia làm phiền hảo chút thời gian, vẫn luôn cũng không gặp Cố Huyên tới cửa tới, thu diệp xem hắn tuy trên mặt bình đạm, trong lòng phỏng chừng cũng không thiếu sốt ruột. Cố tình Cố Huyên liền nàng thân đệ đệ cũng không phản ứng, dứt khoát mặc kệ mặc kệ, làm cho hắn đi cũng không được, không đi cũng không được.

Kỳ thật thu diệp cũng vì việc này thượng tâm, Từ thị vừa tới gia khi, nàng liền chạy tới huyện thành tìm Trương Đô Đầu thác hắn sai người mang tin, trùng hợp Trương Đô Đầu muốn đích thân đi trước Tần Châu, thu diệp liền đem thư từ thập phần yên tâm mà giao dư hắn, an tâm phản gia chờ đợi, cũng tiếp tục mắt lạnh nhìn Hàn Lương suốt ngày khoe mẽ kỳ hảo.

Không thành tưởng Trương Đô Đầu tự mình chạy đến Cổ Hà thôn, đem tin giao cho thu diệp trong tay. Thu diệp vào nhà xem tin đi, Trương Đô Đầu muốn lôi kéo Hàn Lương nói chuyện, Hàn Lương trong lòng sốt ruột, muốn biết kia tin bên trong nói gì đó, đôi mắt vẫn luôn đi theo hắn Thê Chủ, Trương Đô Đầu hiểu ngầm, cười nói: "Hiền đệ giải sầu, Cố đại nhân không trách ngươi, cũng không oán người Thê Chủ, kỳ thật Cố đại nhân vẫn là thực thưởng thức nàng người này."

"Nga? Ngươi sao biết?" Hàn Lương nói.

"Nhìn ngươi hỏi lời này,..... Ta không phải đi đô úy phủ sao, ta tự mình cấp..... Đại nhân đệ tin."

"Ân, ta đây a tỷ còn nói cái gì? Nàng như thế nào đều không kêu ta tỷ phu trở về?" Hàn Lương giờ phút này thật là cảm thấy Từ thị có điểm phiền toái, thật sự quá gây trở ngại hắn cùng Thê Chủ......

"...... Chưa nói cái gì...... Ách...... Từ đại hiệp......, từ đại hiệp...... Không hảo ở chung sao?"

Hàn Lương không minh bạch Trương Đô Đầu ý tứ, nhìn nhìn lại Trương Đô Đầu, cảm thấy kia trên mặt biểu tình phảng phất có chút..... Không được tự nhiên?

"Không có đi, ta cảm thấy tỷ phu người khá tốt..... Nhất định là a tỷ, a tỷ phát cáu đem tỷ phu khí chạy......" Hàn Lương than một tiếng, mới vừa nói nói: "Ta cảm thấy hắn thực hảo, sớm chút năm, đều là hắn vẫn luôn bồi a tỷ, che chở a tỷ, chưa từng rời đi quá đâu, ... A tỷ thật quá đáng."

Nói nói, Hàn Lương liền bắt đầu thế Từ thị bênh vực kẻ yếu, "..... Cũng không biết quý trọng....."

"A Lương không quý trọng cái gì?" Chưa từng tưởng ngoài cửa có thanh truyền đến, nguyên là Từ thị đã trở lại.

Hàn Lương trên mặt một đỏ mặt, sau lưng thảo luận Từ thị không lớn thích hợp, Trương Đô Đầu trên mặt cũng là lúc đỏ lúc trắng, thấy Từ thị, thế nhưng nạp đầu liền bái; "Từ đại hiệp, tại hạ là......"

"Không dám nhận, ta nhận được người, thanh du huyện Trường Đô Đầu, ta một giới thảo dân, sao có thể làm người hành này đại lễ!" Từ thi vôi tiến lên đi đỡ.

Trong viện ba nam tử đàm luận có một thời gian, Trương Đô Đầu liền đi trở về, hắn đối Từ thị ngôn ngữ gian cung kính khiêm tốn làm Hàn Lương có chút chịu không nổi, Trương Đô Đầu ngày thường tùy tiện, chính là lần trước Thôi đại nhân tới, cũng không gặp hắn có thái độ này, đây là làm sao vậy?

	**********************
***	*
	*******************
***	**********************
***	**

Càng kỳ quái chính là, Trương Đô Đầu chân trước mới vừa đi, Từ thị liền bắt đầu thu thập đồ vật, một bộ hận không thể lặc ra đời cánh, chạy nhanh bay đến Tần Châu nôn nóng. Thu diệp thấy thế, cũng không nhiều lắm lời nói, vội kêu Hàn Lương giúp hắn chuẩn bị lương khô túi nước, Hàn Lương thấy Thê Chủ như vậy hành sự, cũng không hảo ngăn đón, chờ tiễn đi Từ thị, liền giữ nàng lại: "Sao đột nhiên như vậy cấp, a tỷ cũng chưa nói kêu nàng trở về a, kia chẳng phải là....."

"A Lương không thấy ra tới sao? Trương Đô Đầu tưởng tiến cố gia môn đâu." Thu diệp nói.

Hàn Lương: "..... A?"

"A cái gì a, bằng ngươi a tỷ nhân tài như vậy, khắp thiên hạ nhi lang đều nghĩ gả cho nàng đâu, nhìn dáng vẻ, Trương Đô Đầu chuyện tốt gần lạp....." Thu diệp nhịn không được cười nói, "Từ đại ca lại không đi, phỏng chừng liền chính phu vị trí đều giữ không nổi đâu....."

Hàn Lương: "....."

"Đừng thất thần lạp, nên làm gì liền làm gì đi thôi....." Thu diệp nhìn Hàn Lương lăng ngốc ngốc bộ dáng, cảm thấy có chút buồn cười, ra vẻ đứng đắn mà vỗ vỗ bờ vai của hắn.

Hàn Lương trong lòng thấp thỏm bất an, một cổ xưa nay chưa từng có nguy cơ nảy lên trong lòng. Là đâu, hiện giờ cố gia người lớn điêu tàn, a tỷ nguyện ý nạp Trương Đô Đầu, chỉ sợ cùng nàng mười mấy năm chưa từng dưỡng dục hài tử thoát không được can hệ...., từ người độ mình, nói hắn gả cho thu diệp cũng gần một

năm, ngày thường không thiếu dây dưa nàng, cũng không có động tĩnh gì đâu? Muốn như vậy đi xuống, hắn.....

Thu diệp chỉ nói hắn lo lắng Từ thị cùng Cố Huyên, liền khuyên nhủ: "Không cần lo lắng, Trương Đô Đầu lại không phải cái gì khó chơi người, hắn cũng là cái có tài, có hắn ở, Cố đại nhân như hổ thêm cánh."

"Nga, a tỷ nàng......" Hàn Lương phục hồi tinh thần lại, nỗ lực sử chính mình không hướng kia nhất chỗ hỏng tưởng, "A tỷ nàng......"

"Yên tâm đi, nàng thực hảo, bất quá, nàng nhật tử cũng sẽ không quá nhẹ nhàng", thu diệp than khẽ, "Ta phía trước viết tin cho nàng, trừ bỏ báo cho nàng từ đại ca sự ở ngoài, còn cùng nàng phân tích một chút trước mặt tình thế, cho điểm kiến nghị, hy vọng nàng tạm thời không cần vôi vã vào triều, cùng với giờ phút này dưa vào cap váy quan hê, chi bằng kiến công lập nghiệp tới đánh thật căn cơ. Hiện giờ quan lũng thế tộc tuy ở trong triều quyền to độc nắm, nhưng nội bộ phân công đừng loại đấu đến chính lợi hại đâu, Cố thị mới vừa khởi phục, trước tránh đầu sóng ngọn gió quan trọng, quá sớm cuốn vào này dòng nước xiết lốc xoáy, đối cố gia, đối Thôi đại nhân cũng chưa chỗ tốt. Bê ha nhất không mừng kết đảng chi tranh, e ngại thánh phụ tương quá quốc công ② thể diện không quá chèn ép, nhưng cũng không từ bỏ này ý niệm, vẫn luôn ngầm chuẩn bị, ngươi nhìn xem triều đình mấy năm nay lật qua tới mấy cọc án tử sẽ biết, chỉ sơ sau này tình thế càng thêm cấp bách đâu, thánh thương cơ trí, tổng muốn cân bằng triều đình, tá lực đả lực, khẳng định sẽ không lai chèn ép Cố thi, luôn có cố gia quang tông diệu tổ kia một ngày....."

Hàn Lương nghe Thê Chủ phân tích đến những câu có lý, đạo lý rõ ràng, không cấm tâm sinh bội phục, đối a tỷ cũng coi như là đem

tâm buông xuống, "Thê Chủ người thật lợi hại, người như thế nào không nói sớm, không còn sớm nói cho ta....."

"Ta nói cho ngươi này đó lại như thế nào? Ngươi a tỷ vì ngươi, vì cố gia tuyển con đường kia...... Cũng chưa chắc không thể, ta bất quá muốn biết ngươi thiệt tình thực lòng thôi, hơn nữa...... Ta là thật hy vọng ngươi có thể quá thượng chính mình chân chính muốn sinh hoạt......" Thu diệp dừng một chút, tiếp tục nói: "Này đó nguyên bản cũng là tính toán muốn nói cho ngươi, chỉ vì ta vẫn luôn ở nổi nóng, liền không cùng ngươi đề."

"Ai, ngươi thật đúng là...... Vậy ngươi hiện giờ nhưng vừa lòng? Chịu tha thứ ta?" Vòng lớn như vậy một vòng tử, Hàn Lương trong lòng rốt cuộc là có chút không thoải mái, nhưng lại sợ thu diệp không cao hứng, cũng không hảo thật sự sinh khí, kia nói chuyện khẩu khí liền mang theo điểm co quắp bất an.

"Không tha thứ? Ai,..... Mặc dù ta không muốn, xem ở A Bảo trên mặt cũng luôn là muốn tha thứ ngươi." Thu diệp cố ý thở dài.

"A Bảo? A Bảo là ai?"

"Là ta hài tử." Thu diệp hạ ý tứ mà sờ sờ bụng, trên mặt mang theo ý cười.

"Kia..... Cũng là ta đi?"

"Kia..... Ai biết được....." Thu diệp vẻ mặt hoang mang, ánh mắt kia lại lộ ra một tia giảo hoạt.

"Ai..... Kia khẳng định là của ta!"

"Ai..... Kia có lẽ đi."

Tuy là đầu mùa đông thời tiết, cỏ cây toàn đã khô bại, Hàn Lương trong lòng lại phảng phất khai ra đủ mọi màu sắc đóa hoa tới, nở khắp toàn bộ thân hình, thậm chí từ tứ chi lan tràn mở ra, phô sái toàn bộ sân. Ánh mặt trời chiếu rọi xuống, nàng Thê Chủ đang đứng ở kia cẩm tú bụi hoa trung, ý cười doanh doanh mà nhìn hắn, mi mắt cong cong, thoáng như mới gặp.

****
****

Toàn kịch..... Chung

Tác giả có lời muốn nói: Chú thích:

- ① kết đoàn tổ xã: Không phải ngươi tưởng xã hội đen nga, tuy rằng cổ đại các loại xã đoàn cũng có cái loại này là xã hội đen tính chất, nhưng ở bá tánh tự phát tổ chức dân gian đoàn thể chủ yếu có dưới hai loại tính chất, một đâu, là vì hưu nhàn giải trí, nhị đâu, bá tánh tự tương đoàn kết, có điểm dân gian võ trang tự vệ ý tứ, bổn chuyện xưa bối cảnh hai người đều có tham khảo, nông thôn tiểu bang phái mà thôi, da trâu thổi trúng rung trời vang, ha ha ha ha.
- ② hoàng đế thân cha, vì mao không gọi thánh phụ Hoàng Thái Hậu đâu, cái này nói đến tương đối dong dài a, đầu tiên đâu, là bởi vì hoàng đế là con vợ lẽ. Tiếp theo đâu, Thái Hậu chỉ có thể có một vị, ai là tiên đế chính quy lão công ai coi như. Đương nhiên còn có mặt khác nguyên nhân, giải thích hảo phiền toái, trước như vậy tích đi.

Được rồi, thân ái các ngươi, cảm tạ đại gia một đường làm bạn cùng duy trì, ta đem câu chuyện này vẫn luôn kiên trì tới rồi hiện tại, ta rất vui lòng tiếp tục giảng khác cho đại gia, nếu người nguyện ý cùng ta chia sẻ người nghe qua chuyện xưa hoặc là cung cấp các loại kiến nghị, chân thành mời các người đi ta chuyên mục gõ ta tiểu chim cánh cụt đàn nha.

Đậu hành chuyện xưa trên cơ bản chính là như vậy, nếu ngươi cảm thấy này không phải chân chính kết cục, hoặc là còn có chút cái gì là ngươi rất muốn biết đến đúng không? Lấy cất chứa cùng chấm điểm tới triệu hoán đi...... Nga ha hả ha hả ha hả

Đậu hành tiểu kịch trường

Đông Sinh: Emma, rốt cuộc thêm diễn, quá cảm động! Có thể cho ta Thê Chủ lại thêm chút không?

Thôi Tĩnh: Ta là chung cực đại BOSS hảo đi, ta yêu cầu thêm diễn!

Triệu tiên sinh: Ta cũng tưởng thêm diễn.....

Tô kha an: Ách..... Về nhà bắt ngươi điểm đánh cùng cất chứa tới đổi đi, ha ha ha ha.......

Cố Huyên:..... Ngươi ái thêm không thêm! Nhà ta người nhiều, ta cất chứa cùng chấm điểm có thể so bọn họ đều nhiều......

Tích Triều:..... Ta liền hỏi một chút, ta còn có thể tái kiến thu diệp không?

Nhân Tông hoàng đế & bảo Lâm đại nhân: Có cần hay không chúng ta khách mời một chút?

Tô kha an lau mồ hôi: Ta nói đại tỷ đại ca, đây là loại, điền, văn, hảo đi, đảo cái gì loạn đâu!

Thu diệp & Hàn Lương: Diễn xong rồi, liền đều tan đi...... Tắm rửa ngủ đi...... Tiếp theo tràng thỉnh sớm a......

ĐẬU HỦ NƯƠNG TỬ HÀNH THÁI LANG [C]

Tô Kha An www.dtv-ebook.com

22. Phiên Ngoại Từ Đây Cố Lang Là Người Qua Đường

Thời gian thấm thoát, năm tháng cực nhanh, trong nháy mắt liền Lý thu diệp gia dưới mái hiện chim én sinh ra tới kia một oa Tiểu Yến Tử đều trưởng thành, suốt ngày bay tới bay lui, hảo không vui sướng.

Hợp với hạ mấy ngày vũ, thời tiết phục lại nhiệt lên. Một ngày này đúng là ánh mặt trời chiếu khắp, trời xanh không mây, thu diệp đề ra bình gốm, đi cấp Hàn Lương đưa cơm. Tới rồi ngoài ruộng, cái cuốc ở bờ ruộng thượng đặt, lại không thấy Hàn Lương bóng dáng.

"A Lương, ăn cơm." Thu diệp kéo ra giọng nói hô một tiếng.

"Thê Chủ! Ta ở chỗ này!" Thanh âm từ rậm rạp màn lụa xanh truyền tới, thu diệp theo tiếng tìm đi, lại thấy Hàn Lương phe phẩy trống bỏi, chính đùa với A Bảo chơi.

"Ăn cơm..... Hải, quên lấy chiếc đũa, nhìn ta này trí nhớ!" Thu diệp oán trách một câu, thuận tay liền từ bên cạnh chiết hai đoạn lô tắc cột, tính cả bình gốm đưa cho Hàn Lương, "Ngươi ăn cơm, A Bảo cho ta đi." Thu diệp duỗi tay đi ôm hài tử.

A Bảo không phản ứng nàng, hai chỉ tiểu cánh tay gắt gao mà ôm thân cha cổ, liền đầu đều không có chuyển qua tới.

Hàn Lương đắc ý cực kỳ, thấp đầu cười trộm, sợ Thê Chủ phát hiên.

"Này A Bảo thật là..... Liền ngươi xuống đất làm việc đều đến cõng." Thu diệp bất đắc dĩ, bĩu môi.

"Nhìn ngươi nói, nhà ai cha xuống đất không phải cõng hài tử?" Hàn Lương ở hài tử đỏ bừng gương mặt vang dội mà "Ba" một chút, A Bảo nhạc khanh khách cười không ngừng.

"Ta sáng nay nghe nói Triệu tiên sinh ngày hôm qua tới trong thôn, nàng phải đi, còn nói thánh phụ tương quá quốc công hoăng..... A tỷ cấp tiểu hỉ làm trăm ngày rượu ① sự tình chỉ sợ muốn thất bại." Thu diệp lấy căn tế thảo có một chút không một chút khảy bờ ruộng thượng bò tới bò đi tiểu thanh trùng.

"Nga?" Hàn Lương cõng A Bảo, chính vùi đầu ăn cơm, nghe vậy lại ngắng đầu xem nàng, "Kia Xuân Hoa a tỷ sợ là thật sự sẽ thất vọng đâu,..... Kia Triệu tiên sinh thật sự lại không trở lại dạy học sao?"

"Lúc này là thật sự, nàng nguyên bản có công danh trong người, bất quá là bởi vì để tang, mới không bị đề bạt, hiện giờ lại vì...... Thôi đại nhân thưởng thức, tiến đến ngự tiền, sợ là liền lưu tại kinh đô."

Tuy nói hai vợ chồng tái có thừa, nhưng hôm nay nhắc tới Thôi đại nhân, hai người vẫn là lược có thổn thức. Hàn Lương chỉ lo đậu A Bảo, thu diệp tắc quay đầu đi chỗ khác không được tự nhiên mà khụ một chút, năm đó Hàn Lương mặt dày mày dạn trở về tìm nàng khi, nàng tuy có cáu giận, lại ở trong lòng đã sớm tiếp nhận hắn,

..... Chỉ là đáng thương Thôi đại nhân, đến nay vẫn là lẻ loi một mình.

*

Hi cùng bảy năm tám tháng, Thôi Tĩnh nhân làm tức giận thánh phụ tương quá quốc công tao biếm ra kinh, khi nhậm tam châu tuần kiểm sử (Tần Châu, thật châu, Kim Châu), hành đến Tần Châu khi, Tần Châu phủ hạt hạ các huyện phủ học sinh liên danh trạng cáo Tần Châu kỳ thi mùa thu làm rối kỉ cương bất công, cầm đầu tên là Triệu ngạn, tự xưng thanh du huyện học sinh viên, lãnh liên can tú tài học sinh bên đường ngăn cản nàng cỗ kiệu, đem mẫu đơn kiện dán thư đưa tới nàng trước mặt: Nghe đại nhân chính trực chính trực, nhưng cầu vì ngô chờ lấy lại công đạo.

Tần Châu phủ tri châu Lý nhạn dung cũng là Tần Châu đại tộc, tuy từng cùng thôi chín có bạn cũ, nhưng thôi không mua tình cảm, lại đến Triệu ngạn đám người tương trợ, sát sự tình quan trọng, tấu triều đình. Ít ngày nữa, Lý nhạn dung bị bãi miễn.

Mà Triệu ngạn tắc cấp Thôi Tĩnh để lại khắc sâu ấn tượng. Thôi Tĩnh tích tài, ở Tần Châu khi, thường chiêu Triệu ngạn cùng chi tướng nói.

Có một ngày, Triệu ngạn tới tìm Thôi Tĩnh khi, phát hiện Thôi Tĩnh tùy thân đeo một khối ngọc bội rất là quen mắt, liền nói một câu, "Đại nhân này khối ngọc bội hẳn là một đôi đi."

Thôi chín trong lòng vừa động, "Ngươi gặp qua mặt khác một khối?"

"Nếu ta nhớ không lầm nói, Cổ Hà thôn đậu hủ nương tử phu lang Hàn thị cũng có như vậy một khối, ta khi đó cấp trong thôn trẻ em đi học dạy học, hắn vì cấp Thê Chủ chữa bệnh, tìm ta đảm đương quá, chỉ ta lúc ấy cũng không có cái gì tiền, sau lại hắn giống như coi như tới rồi nơi khác." Triệu ngạn đáp.

"Tra."

Triệu ngạn sau lại nhớ rất rõ ràng, lúc ấy thôi chín liền nói như vậy một chữ.

...... Bất quá hai ngày, kia một khác khối ngọc bội liền trình tới rồi Thôi Tĩnh trước mặt. Chỉ là, vốn nên cầm kia khối ngọc bội người cũng đã gả làm người khác phu.

..... Nàng có bao nhiều năm chưa thấy qua hắn? Hắn hiện giờ trưởng thành cái dạng gì?..... Hắn còn nhớ rõ nàng sao?

..... Hắn rốt cuộc thanh không rõ ràng lắm hắn mẫu thân từng nhận lời quá nàng chờ hắn lớn lên liền có thể cưới hắn?

Nàng nhiều năm như vậy nghĩ tới vô số khả năng, duy độc không muốn tiếp thu hiện giờ nghe được sự thật này, toại mang theo một viên thấp thỏm bất an tâm tự mình đi tìm kiếm đáp án.....

Nàng cả đời này hỉ nộ không biểu, không màng hơn thua, phảng phất trước nay đều chưa từng từng yêu người nào, cũng chưa từng hận quá người nào, chỉ nàng trong lòng biết, nàng vì tín nghĩa cùng hứa hẹn, cũng không chịu từ bỏ.

 Cũng vì	chính	mình tâm.	

*

Hi cùng mười năm tháng sáu sơ, thanh du huyện vùng mấy ngày liền trời mưa, sau phục tình.

Thanh du huyện cử tử Triệu ngạn được đến Thôi Tĩnh thưởng thức, tiến nhiệm hữu bổ khuyết, tùy thôi chín thượng kinh đi nhậm chức. Trước khi đi kinh đô trước, nàng hướng thôi chín xin nghỉ, nói muốn đi tranh Cổ Hà thôn, nàng từng nhận lời quá mau chân đến xem những cái đó đã dạy trẻ em đi học.

Lại chưa từng tưởng thôi chín nhàn nhạt nói: "Vậy cùng đi đi."

Triệu ngạn với tâm hiểu rõ, Cổ Hà thôn đậu hủ nương tử phu lang Hàn thị, là Thôi đại nhân trong lòng một cây thứ, như vậy đau lại trước sau luyến tiếc rút đi.

Sau cơn mưa sơ tình, bùn lộ khó đi, hai người, hai con ngựa, đến Cổ Hà thôn khi, buổi trưa đều qua, đầu hạ thời tiết, mùi thơm sớm đã trút hết, mặc dù là trong thôn những cái đó nùng hương phác mũi hòe hoa, cũng bắt đầu từ trên cây thản nhiên bay xuống, Lý thu diệp gia viện môn mở rộng ra, bên trong hoan thanh tiếu ngữ không ngừng.

Thôi chín nắm mã đứng ở ngoài tường, cuối cùng là không có đi vào. Nàng liền như vậy lẳng lặng mà đứng, nghe bọn họ phu thê không kiêng nể gì, ý cười dạt dào:

"Ai nha, ngươi đừng đem A Bảo đặt tại trên cổ."

"Thê Chủ chỉ lo yên tâm, ta chính là A Bảo thân cha, tự nhiên sẽ cẩn thận."

"Ai, tùy ngươi. Không phải đương cái cha sao, nhìn một cái ngươi cao hứng thành bộ dáng gì."

Hàn Lương nhất định cười đến thực vui vẻ đi, Thôi Tĩnh tưởng.

"Ai, Thê Chủ, ngươi nói Xuân Hoa a tỷ bọn họ đều bốn cái hài tử, chúng ta mới một cái, này..... Cũng quá ít điểm."

"Hải! Lại tới nữa!..... Đúng rồi, liễu tam nương gần nhất lãnh thương đội muốn hướng Tây Vực bên kia đi đâu, chúng ta cho ngươi a tỷ viết phong thư đi, thác nàng mang qua đi a, ai, nàng hiện giờ trấn thủ gia ngọc quan, cát vàng đầy trời, thật sự không dễ, còn hảo có từ đại ca bọn họ bồi nàng, cũng không biết hiện tại thành cái gì quang cảnh..... Hàn Lương! Ta cùng ngươi nói chính sự đâu...... Người nhưng đừng...... Kia cái gì...... A!"

"Ai...... Nha......" Tường nội nam tử âm thanh trong trẻo thế nhưng mang theo làm nũng ý vị......

"Ai da ta này nổi da gà!" Nữ tử cười mắng.

Lý thu diệp gia dưới mái hiên yến tử phi ra tới, từ Thôi Tĩnh phía trên xẹt qua. Thời tiết tình hảo, vạn dặm không mây, gió ấm phất quá bốn phía những cái đó đại thụ, sàn sạt thanh không dứt, bóng cây nồng đậm, lục ý dạt dào.

Thôi chín ngưỡng đầu xem kia trên cây mới vừa toát ra tiêm tới ngây ngô tiểu quả, hồi tưởng khởi mười sáu năm trước, nàng Kim Bảng cao trung, vượt mã thám hoa, khoái ý nhân sinh. Không mấy ngày để vương bãi yến Khúc Giang uyển, thôi bôi hoán trản làm người không thắng rượu lực, toại một mình ra tới trúng gió. Kia một ngày đúng là cảnh xuân vô hạn, ánh mặt trời loá mắt, kinh đô nơi chốn phồn hoa tựa cẩm, có mặt khắp nơi hương thơm càng là dạy người càng thêm say mê, bước lên chín khúc hồ sen kiều khi, nhìn thấy cái phấn trang ngọc trác tiểu lang quân cưỡi ở lan can thượng,

không khỏi nói một câu: "Ngươi là nhà ai tiểu lang quân, tiểu tâm ngã đi xuống!"

Kia hài tử không cho là đúng, nhìn thoáng qua nàng khăn vấn đầu thượng trâm hoa hồng, lại vẻ mặt tò mò mà nhìn chằm chằm nàng, "Tiến sĩ nương tử! Ta thấy người khác đều cười, người lại không cười, thật là kỳ quái."

"Ta sẽ không cười." Nàng cảm thấy kia hài tử là ở đáng yêu cực kỳ, trở về một câu, tưởng nỗ lực cười một chút, lại không cười ra tới.

"Vì cái gì? Này cỡ nào đơn giản, ta cười một cái cho người xem." Sau đó hắn liền cười, má lúm đồng tiền thiển hiện, làm người không dời mắt được, phảng phất ngày xuân dương quang chiếu vào nội tâm.

Cái kia tươi cười làm nàng dư vị rất nhiều năm. Kỳ thật nàng đang xem đến hắn ánh mắt đầu tiên khi, liền cảm thấy hắn về sau trưởng thành, nhất định là nhẹ nhàng lang quân, quả nhiên.

Nàng lúc ấy liền tưởng, nếu nàng ít khi nói cười, như vậy khiến cho này tươi cười nhất sinh nhất thế đều bồi ở bên người nàng đi.

Lại chưa từng tưởng từ kia một khắc khởi, nàng vì nụ cười này, thế nhưng lưng đeo cả đời cô độc......

*

Mặt trời lặn tây trầm, Thôi Tĩnh rũ đôi mắt, quanh thân vựng nhiễm kim sắc, lại có vẻ như vậy cô đơn, Triệu ngạn quay đầu lại tới tìm nàng khi liền thấy nàng giống như lúc trước nàng rời đi khi như vậy vẫn không nhúc nhích, không nói một lời, không thể không nhắc nhở nàng, đại nhân, cần phải đi.

Yên lặng hồi lâu, nàng nói thanh hảo, lại nhặt cục đá, nhẹ nhàng ở trên tường đề thơ một đầu, toại xoay người nhanh nhẹn rời đi.

Gió đêm thổi bay, cuốn điêu tàn hòe hoa cọ qua tường viện, ở hơi nhuận trong không khí lưu lại một chút hương thơm, thản nhiên về phía trước thổi đi......

Than hoa ②

Tất nhiên là tìm xuân đi giáo muộn, không cần phải phiền muộn oán phương khi.

Cuồng phong tan mất màu đỏ thẫm, lá xanh thành âm tử mãn chi.

*************************	*****
**********************	*****
*********************	*****

Đậu hành nhân vật chí

Thôi Tĩnh, tự chỉ ninh, nguyên quán Tần Châu, xương nguyên mười sáu năm tiến sĩ cập đệ. Sơ nhậm Hộ Bộ bát phẩm chủ bộ, Nhân Tông vào chỗ sau, trước sau nhậm hữu nhặt của rơi, Tần Châu phủ thông phán, Ngự Sử Trung Thừa, môn hạ cấp sự trung, Đại Lý Tự Khanh, tam châu tuần kiểm sử chờ chức. Hi cùng chín năm, nhậm trung thư lệnh (Trung Thư Tỉnh trưởng quan), từ đây xuất nhập phượng các loạn đài, thành tựu Nhân Tông triều một thế hệ hiền tướng, chung thân chưa cưới.

Cố Huyên, tự thải nghiên, nguyên quán Giang Châu, nguyên Hộ Bộ Thượng Thư cố thanh chi tam nữ, xương nguyên mười sáu năm võ cử một giáp thám hoa nương tử. Sơ chức chiêu võ giáo úy, sau nhân Tần Châu cứu tế một án liên lụy, đổi họ bỏ chạy. Hi cùng bảy năm oan án sửa lại án xử sai, Cố Huyên khởi phục, nhậm lũng hữu nói Tần Châu phủ đô úy, hi cùng tám năm sơ tự thỉnh thú biên. Nguyên phối Liễu thị (chịu liên lụy bị trảm), sau cưới phu Từ thị, thật là giang hồ lùm cỏ, võ nghệ cao cường. Trắc thất Trương thị, lệnh. Hồ. Thị đều binh nghiệp xuất thân, Cố thị một môn kiêu dũng thiện chiến, đánh đâu thắng đó, không gì cản nổi. Hi cùng mười hai năm, Kim Quốc quy mô xâm phạm biên giới, Cố Huyên lĩnh quân hai mươi vạn, bảy chiến bảy tiệp, sau khải hoàn hồi triều, phong chính nhị phẩm uy vũ Đại tướng quân, trấn thủ kinh đô, lại phong khác phái ninh quận vương, ấm tập tam đại, từ đây cố môn vinh quang vô hạn.

Tác giả có lời muốn nói: Chú thích:

- ① ở cái này chuyện xưa bối cảnh, tiểu hài tử sinh ra sẽ bãi trăm ngày rượu, giống nhau không lay động trăng tròn rượu. Bởi vì ta càng nguyện ý tưởng tượng mới vừa sinh hạ tới bảo bảo đặc biệt tiểu, có thể đôi tay phủng trong lòng bàn tay cái loại này, phi thường phi thường manh, cho nên nó yêu cầu một trăm thiên tài có thể trường đến nửa cánh tay như vậy trường, sau đó liền bắt đầu bình thường trưởng thành lạp. Còn có a, Hoàng Thượng thân cha treo, dân gian thời gian nhất định nội không thể làm hỉ sự, cái này ngươi hiểu được.
- ② than hoa thơ xuất xứ. Về này thơ, có một cái truyền thuyết chuyện xưa: Đường triều Đỗ Mục du Hồ Châu, thức một dân gian nữ tử, năm mười dư tuổi. Đỗ Mục cùng với mẫu ước hẹn quá mười

năm tới cưới, sau mười bốn năm, Đỗ Mục thủy ra vì Hồ Châu thứ sử, nữ tử đã gả chồng ba năm, sinh nhị tử. Đỗ Mục cảm thán chuyện lạ, ra vẻ này thơ. Kỳ thật đây cũng là ta toàn bộ chuyện xưa linh cảm nơi phát ra, vốn định viết một cái diện than cao lãnh tài mạo song toàn thả thân cư địa vị cao Tể tướng đại nhân tình yêu, ở nữ tôn trong thế giới đền bù một chút Đỗ Mục đồng chí tiếc nuối, vừa lơ đãng quải thành tứ bất tượng, Thôi đại nhân, xin lỗi. Về sau có cơ hội, nhất định lấy ngươi vì nguyên hình, cho ngươi một phần viên mãn kết cục.

Đậu hành tiểu kịch trường

Cổ Hà thôn điểm du lịch (lưng dựa thanh lang sơn, quốc gia 4A cấp phong cảnh khu)

Hướng dẫn du lịch Triệu mỗ: Đại gia đuổi kịp lạp, hiện tại chúng ta nhìn đến này mặt tường đâu, là quốc gia của ta cổ đại mười đại danh tương chi nhất Thôi Tĩnh đã từng đề qua thơ này mặt tường, cự nay đã có 1000 năm lịch sử.

Chúng du khách một hống mà thượng, cướp chụp ảnh. Một lát sau, đột nhiên đều yên tĩnh.

Du khách Hàn mỗ: "Triệu hướng dẫn du lịch a, kia thơ ở đâu viết đâu? Ta như thế nào không phát hiện?"

Du khách Lý mỗ: "Đúng rồi đúng rồi, này chiếu nửa ngày, còn không có phát hiện thơ ở đâu....."

Du khách Trương mỗ, Từ mỗ, Cố mỗ chờ cũng hỏi tương đồng vấn đề.

Triệu hướng dẫn du lịch:..... Kia gì, ở chỗ này, niên đại lâu rồi, thấy không rõ lắm.....

Mọi người theo hướng dẫn du lịch sở trông cậy vào đi, chỉ thấy một mặt rách nát bất kham trên tường, rậm rạp mà viết rất nhiều đồ vật, như là: xxx đến đây một du, xxx ta x ngươi đại gia, xxx ta x ngươi tổ tông mười tám x, xxx cùng xxx đi tìm chết vừa chết đi!....., xxx xả điểu thất bại!.....

Mọi người hai mặt nhìn nhau, nhất thời vô ngữ......